

БЕТАНИ КЕМБЪЛ ЛЮБОВЕН КАПАН

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Не ме пращаш в Аляска, за да напиша очерк. Ти искаш от мен да върна Кинън вкъщи. Невъзможно е! Та той затова и замина, да избяга оттук. Благодарение на теб си мисли, че искам да се омъжа за него. Аз наистина го обичам. Но като... братовчед или чичо, или нещо подобно.

Дженифър ядно тръсна глава. Беше висока млада жена с дълга руса коса, сплетена на плитка. Дядо ѝ, Дагобърт Мартинсън, седеше на бюрото си. На седемдесет и две бе все още прав и як, с гъста бяла коса и живи пронизателни сини очи. Зад гърба му от прозореца на кабинета се виждаше мостът Голдън Гейт, опнал се над забуления в лека мараня залив. Върху бюрото пред него имаше кристален глобус, пълен с лъскава черна течност. Това беше суров петрол, бликнал от първия му нефтен кладенец, който го заля с пари преди близо петдесет години. Джен винаги беше смятала, че е кощунство такъв красив глобус да е пълен с петрол. От дете го наричаше „гадната топка“. Дядо ѝ харесваше тази нейна непочтителност, защото му напомняше за него самия. Много неща обаче се бяха променили напоследък. Проявите ѝ на свободомислие вече не го забавляваха.

Джен седеше, кръстосала крака, и го гледеше спокойно със същите сини и упорити очи като неговите.

— Няма дори да се опитвам да го върна! Това е невъзможно! Ти и Фърд достатъчно ни се бъркахте. Стига толкоз!

Настъпилата тишина надвисна като затишие пред буря. Три, две, едно, броеше наум тя. Нула... Дагобърт Мартинсън избухна като по разписание и тресна с разтворена длан по бюрото. Настолният календар подскочи уплашено, а петролът в кристалния глобус злокобно се разлюля.

— Първо, никога не ми казвай „невъзможно“! Извадил съм нефт от дъното на морето! Изстрелял съм спътници в космоса! В Белия Дом са влизали с моя помощ! Не признавам тази дума!

По-нататък Джен си го знаеше. Щеше да я заяде защо не се гримира. След това ще се захване с дрехите ѝ. После ще разяснява защо би трябвало да се омъжи.

Дядо ѝ обвиняващо насочи към нея кривия си пръст.

— Защо никога не слагаш грим? Би могла да бъдеш и хубаво момиче. Винаги ли ще изглеждаш като току-що слязла от сърфа?

Тя учтиво повдигна рамене, сякаш този факт озадачаваше и нея самата. Природата я бе надарила с колорит, който ѝ беше предостатъчен и по вкуса. Силно помургавяла от слънцето, с платинени отблясъци в русите коси, здрав тен на лицето, сини очи и черни мигли, розови устни. Гримът я правеше фалшива.

— И друго — добави напушено Дагобърт и закрачи из кабинета. — Тези дрехи! Като че ли си излязла от джунглата на път за пазара да продаваш манго. Какъв е този маскарад? Къде се дянаха дантелите и финтифлюшките?

Джен кротко сведе поглед надолу към дългата си ярка пола с цветни мотиви и блуза в тон. Бяха модерни и скъпи, макар да изглеждаха небрежни. Обичаше удобните и оригинални дрехи. По едно време дядо ѝ си бе наумил, че тя трябва да носи волани, набори и тем подобни. Твърде висока беше за тия неща и отказа.

Дагобърт направи още няколко крачки и се изпъчи пред седящата Дженифър. Изглежда я свирепе от горе на долу.

— И още нещо! Трябва да се омъжиш! Време е да се задомиш. Да имаш деца. — „За бога, дари бедния старец с внучета, добави тя наум, наблюдавайки как подскачат побелелите му вежди.“ — За бога, дари бедния старец с внучета! Време е да улегнеш. Достатъчно си поигра! Предостатъчно!

Джен остана невъзмутима.

— Аз съм само на двадесет и три. Искам да имам професия. Да направя нещо през живота си. Да видя света.

— Ха! — Дядо ѝ се обърна с гръб и загледа през прозореца. — Имаш Сан Франсиско! За какво ти е светът? Трябва да имаш семейство. Не ти трябва друга професия, освен тази.

Тя погледна изправения му гръб. Неговата сурова непреклонност сякаш я обвиняваше в безброй смъртни грехове. Обичаше много дядо си и добре знаеше защо постъпва така. Разбираше го, но търпението ѝ започна да се изчерпва.

— На времето не ми говореше така. Казваше ми, че мога да стана каквато пожелаая. Аз искам да съм репортер.

— На времето съм ти разправял доста глупости — продължи той с гръб към нея. — Бях твърде мек с тебе, защото, защото така. Ти си играеш на репортер, това е! Наистина ли смяташ, че имаш талант за подобно нещо?

Джен рязко си пое дъх. Дядо ѝ играеше грубо и често дори нечестно. До преди година и половина рядко го беше виждала в тази му светлина. Напоследък обаче се случваше постоянно.

— Малко е рано да се знае имам ли талант. Завърших колежа само преди година.

— Където беше най-обикновена студентка. Единственото, от което се интересуваше, бяха ските. И сърфа. През живота си никога не си поемала никаква отговорност. — Обърна се и я загледа студено. — Признай, че нямаше да си намериш прилична работа, ако не бяхме аз и Фърд Брубекър. — Тя мълчеше и той се усмихна. — Страх те е да признаеш, нали?

Въздухът между тях се наелектризираше. Горедолу е прав, мислеше си Джен, шавайки притеснено върху стола. Успехът ѝ в колежа беше приемлив, но не и впечатляващ. В живота ѝ тогава съществуваха само три неща — писането на смешни истории за студентския вестник, сърфа през лятото и ските през зимата. Беше безгрижно калифорнийско момиче, което обичаше да си прекарва времето весело. За бъдещето хич и не помисляше. И тогава светът се сгромоляса. Три дена преди да се дипломира, загинаха братята ѝ, Хари и Дуейн. Дуейн беше двадесет и осемгодишен, сгоден за внучката на Фърд Брубекър, пръв приятел на дядо ѝ. Хари беше на двадесет и пет. Трябваше да летят до Галвстън с частния семеен самолет. След закуска тя ги целуна за довиждане и се пошегува:

— И гледайте да не паднете от небето!

Два часа по-късно и двамата бяха мъртви. Джен не отиде на церемонията по дипломирането. Беше на двойното погребение с Дагобърт и се чудеше как ще я карат с него по-нататък.

Вцепенена и неспособна да разсъждава, прие първото предложение за работа, което ѝ направиха, без да съзнава, че идва от най-близкия приятел на дядо и — Фърд Брубекър. Потресена от

смъртта на братята си, искаше да се залови за нещо, за да не мисли за нищо друго.

Дядо ѝ винаги бе стоял в центъра на нейния живот, но след смъртта на момчетата се промени много. Преди това я глезеше и я оставяше да прави каквото си иска. Сега здраво ѝ дърпаше юздите и се опитваше да урежда бъдещето ѝ. По начало бе очаквал Хари и Дуейн да станат приемници на името и делото му. Превърна ги в дисциплинирани млади мъже, готови да слушат и бързо да се подчиняват. Втълпи им да приемат законите на корпорацията Мартинсън. Това, че позволяваше на Джен всичко и я направи твърдоглава и независима, какъвто бе той самият, нямаше значение. Тя беше момиче. Обичаше я и се радваше, че има същия свободолюбив дух като неговия. Беше я оставил сама да си избира пътя и преди всичко да се забавлява. Тогава се разби самолетът. За известно време на Джен ѝ се струваше, че светът на дядо ѝ се е разбил и той никога вече няма да бъде същият.

Но Дагобърт беше понесъл много неща в този живот. Преживя безвременната смърт на жена си, а по-късно — загубата на единствения си син, бащата на Джен. Той и майка ѝ бяха тръгнали за Тахоу да изкарат втори меден месец. По пътя изгубил управление камион блъсна колата им и ги уби на място. Джен тогава беше на около годинка и не ги помнеше изобщо. Дагобърт страда тежко, но се съвзе. Отгледа трите внучета. И за какво? Да види как двама от тях загиват точно толкова ненужно и безсмислено, както синът и снаха му. Успя донякъде да понесе и тази последна загуба, като промени стремежите и плановете си. Не можеше повече да си позволи удоволствието Джен да е неговата любима галеничка. По някакъв начин тя трябваше да замени Хари и Дуейн. Щеше да направи това, като има свои синове, нови мъжки наследници, които да поемат царството на Дагобърт. Джен беше единствената му надежда. Оказа се обаче, че единствената му надежда има свои виждания. За зла участ, Дагобърт сам я бе създал такава. Да мисли самостоятелно, да върви по свой път, да е различна и смела. Сега се налагаше да я прекроява. Глупаво постъпи, като ѝ вдъхна хладнокръвната увереност, че може да го гледа в очите и открито да му противоречи. Сега трябваше да я пречупи и подчини на волята си.

— Цяла година си поигра с тази работа. Съвсем достатъчно! — Усмихна се обаятелно, както той си можеше. — Вече е време да поемеш някаква истинска отговорност. Направи всички щастливи! Омъжи се за Кинън!

Джен въздъхна с досада. Беше ѝ омръзнало да слуша едно и също. За Кинън, единственият внук на Фърд Брубекър. Фърд и Дагобърт прекарвали четири години заедно през Втората световна война. Заедно попаднали и в пленнически лагер на Тихия океан. Станали буквално по-близки от братя. След войната всеки от тях се заел с изумителна воля да трупа състояние. Империята на Фърд Брубекър се състоеше от верига издателства. Притежаваше вестници из цялата страна. Като двама принца от древността, Дагобърт и Фърд мечтаеха да обединят богатствата си и да създадат едно могъщо царство. Услужлив, както обикновено, Дуейн се влюби в една от внучките на Фърд — Клер. След нещастieto с Дуейн двамата старци бяха решили, че единствената подходяща алтернатива е Джен да се омъжи за внука на Фърд — Кинън. Джен смяташе, че идеята е идиотска, достойна за Средновековието. Освен това нито тя, нито Кинън го желяеха.

Той беше приятен, срамежлив, съзнателен и Джен го познаваше, откак се помнеше. Бе особено внимателен към нея, когато скърбеше по братята си. Но после внезапно прозря заговорническият блясък в очите на дядовците им и се паникьоса. Ядосваше се, че твърде сериозно се бе заплел с нея и се страхуваше, че гледа на него като на нещо повече от приятел. Избяга и се скри на края на света. Когато тя разбра каква е работата, му написа и се опита да му обясни. Осем месеца той ѝ връщаше писмата неразпечатани. Нямахше начин да го убеди, че не желяе да го принася в жертва върху брачния олтар. Харесваше Кинън и беше разстроена от романтичната му параноя. Твърде много зависеше от него след смъртта на момчетата. Просто се осланяше на него както някога на Дуейн, по-големия си брат. Не предполагаше, че той ще го изтълкува погрешно.

— Фърд казва, че не проявяваш кой знае какъв ентузиазъм към репортерската професия — обади се дядо ѝ. — Дори никакъв.

— Фърд ми даде работа — тръсна глава Джен, — но никога не ми е давал шанс! Има разлика.

— Ето сега ти се дава шанс — хитро се опита да я убеди Дагобърт. — Твоят главен редактор те праща в Аляска. Да напишеш истински очерк. Какво? Боиш се да опиташ ли?

— Не го искам този шанс! — изстреля тя. — Това пътуване не е хрумване на главния ми редактор. Ти и Фърд сте го изфабрикували. Познавам ви вас двамата! И добре ми е известно какво се опитвате да направите!

— Какво се опитваме да направим? — попита Дагобърт с престорена наивност, която изобщо не му се удаде.

— Първо — започна Джен обвинително, — ти накара Фърд да ми предложи работа, когато не бях в състояние да мисля трезво. И двамата знаехте, че няма да я харесам. Не искам да бъда репортер на светската хроника. Аз не съм светски тип.

— Ти имаше мерак за журналистика — пусна крокодилска усмивка дядо й. — Колко съм те разглезил само! Толкова жени биха дали мило и драго за тази работа!

— Хайде де! — възкликна тя иронично. — Цялата ми журналистика се свеждаше до съобщения за сключени бракове. Сигурно милион пъти съм писала как булката била в бяло от главата до петите. Безкрайно досадно е!

— Искаш да смениш десена, така ли? Тогава върви в Аляска!

— За да направя очерк за Кинън? Не! Казах на редактора, че няма да ида. Казах и на Фърд, а сега го казвам и на теб!

Джен скръсти ръце и го загледа нещастно. Беше й тъжно, че Дагобърт не бе вече така мил и закачлив, както преди. Никога не се бе опитвал да й налага волята си по такъв влудяващ начин. Той взе от бюрото златното ножче за разрязване на хартия и извади от чекмеджето огромна червена ябълка.

— Ако не се подчиниш на редактора си, той ще те изхвърли. Какво друго му остава да направи? — Започна да бели ябълката. — А знаеш ли какво ще стане, щом те изхвърли? На, вземи си малко ябълка! Сладка е... — Отряза едно парче и й го подаде.

— Е, да, знам какво ще стане. Никога повече няма да работя в голям вестник. Ти и Фърд ще се погрижите за това. Вече сте се погрижили. Ах, ти, стара лисицо!

Той хапна парче от ябълката.

— Амм, че е сочна и вкусна! Точно така! Няма да можеш да работиш повече. Във всеки случай не и в някой приличен вестник. Е, би могла да се запилееш в някоя пустош, далеч от крайбрежието, но ние с теб знаем колко мразиш...

— Дагобърт, как не искаш да разбереш! Аз не обичам Кинън!

— Пфу! — Гласът му презрително потрепери. — Какво знаеш ти? Още си дете. Разбира се, че го обичаш! Разби сърцето му и момчето си замина. Сега е в Аляска и те чака да пораснеш.

— Изобщо не съм разбивала сърцето му! И Кинън не ме обича! Изплаши се до смърт от мене, благодарение на теб!

Джен обикновено трудно избухваше, но сега почувства как започва да се ядосва.

— Ти създаде сума недоразумения и разби сърцето му. Той избяга, за да ближе раните си — продължаваше Дагобърт.

— Кинън ми помогна, когато имах нужда от помощ! — Тя стисна юмруци за по-убедително. — Но не съм му разбивала сърцето! Единственото недоразумение между нас беше това, дето той си въобрази, че имам към него сериозни намерения. Не замина за Аляска само да избяга от мен. Избяга от Фърд. И от теб! Кинън иска да живее свой живот. Никой ли не може да разбере това? Фърд не може ли да проумее, че е един надменен дърт... пръч? Защо не вземе да се загрижи малко за внучките си? Да ги изпожени? Има си таман три!

Бавно, с почти хирургически движения, дядо ѝ започна да реже ново парче ябълка.

— Три внучки, но само един внук... Признавам, Фърд е обезпокоен. Иска да отидеш в Аляска и да върнеш Кинън.

— Това е невъзможно! — за трети път настоя Джен. — Кинън не е малко дете. Ако Фърд не се примири с това...

Дагобърт така удари по бюрото, че календарът отново подскочи, а в кристалния глобус се надигна черна вълна.

— Фърд не е длъжен да се примирява с каквото и да било! Другите се примиряват с онова, което той прави! А това, с което ти трябва да се примириш, е да отидеш в Аляска при Кинън! Да напишеш очерк за него. И да го вразумиш някак си... Да го върнеш къщи!

Тя не можеше да издържа повече.

— Повтарям! Няма да пиша никакъв очерк за Кинън! — Произнасяше всяка дума отчетливо, като че говореше на непослушно

дете. — Той е някъде си на полюса и изучава моржовете. Това може да е изключителна новина за моржовите среди, но не и в нашите ширини!

Дядо ѝ се наведе към нея през бюрото.

— Това ще му бъде от полза. На път е да стане заместник-директор на Базата за полярни изследвания.

— Браво на него! Един абзац ще е достатъчен. Мога да го напиша и оттук...

— Теб просто те е страх — подхвърли лукаво Дагобърт. — Боиш се от собствените си чувства!

Най-накрая търпението ѝ съвсем се изпари.

— Не ме е страх! Ти и Фърд искате да замина за Аляска? Чудесно! Ще замина! Искате да поговоря с Кинън? Чудесно! Ще поговоря с Кинън! Ще му кажа, че не се вълнувам от него и що се отнася до мен, той е в безопасност. Възможно е дори да изнамеря нещо подходящо за истински очерк.

— Няма да изнамериш нищо, Джен! — засмя се дядо ѝ. — Не си от този тип, не го ли разбираш? Нямах оная особена стръв към сензацията... Това е тежка работа.

Сините ѝ очи пламнаха от негодувание.

— Май ще си потърся работа някъде, където никой няма да ми се бърка в живота! Може и да последвам Кинън, например...

Дядо ѝ изсумтя подигравателно и отново се захвана да бели ябълката.

— Важното е, че отиваш. Добре! Прекрасно!

Джен усети как пулсът ѝ диво бие в слепоочието.

— Чу ли поне една дума от това, което ти казах?

Той кимна отегчено.

— Да, спомена нещо за напускане на Калифорния и търсене на работа върху айсберг. Не си от този тип, моето момиче. Родена си да се приличаш на слънце, а не да се накокошинваш от студ. Ако останеш там, след месец ще ме молиш да те спасявам. Възможно е и по-скоро. Познавам си момиченцето...

Тя предизвикателно вирна глава.

— Докато съм жива, няма да те моля за помощ!

Дядо ѝ разглеждаше бялото, още ненахапано парче ябълка.

— Да се хванем ли на бас? Ти просто си разглежена. Ще ме замолиш за помощ, преди да е изтекъл и един месец. — Наблюдаваше

я хладнокръвно. — Нека да сключим една малка сделка. Ако ме помолиш за нещо и аз го направя, то ти се връщаш вкъщи и ще правиш каквото ти кажа. Ако не се ожениш за Кинън, можеш да си намериш някой друг, когото аз одобря обаче. Така става ли?

Джен го гледаше тъй, сякаш беше коварна стара змия, опитваща да се спазари за душата ѝ. Скръсти ръце. Кимна с решителността на човек, който никога не пада по гръб.

— Чудесно! Казах, че няма да те моля за благодеяния. Ако ли пък не, ще живея както ти искаш. Но те предупреждавам, Дагобърт! Няма да спечелиш!

— Амиии? Знаеш, че аз не губя... — Той изяде последното парче ябълка и млясна със задоволство. — Ти ще се върнеш. Не бери грижа. Познавам човешката природа. — Подаде ѝ обелките от ябълката. — Бъди добро момиче и ги изхвърли навън. Нали? Както правеше, когато беше малка пъргавелка. Ех, какво стана с онова сладко детенце? — Дядо ѝ отвори чекмеджето на бюрото и извади оттам един плик. — Ето! — Тонът му беше опасно ласкав. — Билетите ти за самолета. И запомни! Фърд очаква от теб да поговориш с Кинън. Имаш поръчение. Не взимай билетите, ако не смяташ да го изпълниш. Няма да е честно.

Тя протегна ръка и взе плика. За първи път увереността ѝ бе разколебана. Смелостта я беше напуснала.

— Ще се обадя на Кинън — каза с фалшиво примирение. — Ще му съобщя, че отивам.

— Не се притеснявай! — усмихна се Дагобърт. — Той вече знае. Фърд му телефонира... — Джен го погледна стреснато. Знаел е през цялото време, че тя ще се съгласи! Хванала се бе на въдицата му! — Разбира се — продължи кротко дядо ѝ, — най-хубаво ще бъде ако ти и Кинън престанете с всички тези глупости и си дойдете вкъщи заедно.

Джен му пусна крива усмивка.

— Довиждане. Възможно е да не се върна. Мисля го сериозно. И макар моментът да не е най-подходящият да ти го кажа, но аз ще продължавам... да те обичам! Довиждане, Дагобърт — рече още веднъж и му се усмихна. Този път устните ѝ трепереха.

Обърна се и излезе от кабинета. Изглеждаше почти самодоволна. Няколко минути по-късно се разхождаше по тротоара, съзерцавайки залива с неговия воал от мараня. Чувстваше се обърквана, наранена, пълна с противоречиви усещания. Ядосваше се на дядо си, но ѝ беше и

мъчно за него. А най-странното бе, че за първи път от месеци насам се чувстваше свободна. Тръгна надолу по улицата, едва забелязвайки хората наоколо.

Вече е на път да го стори, мислеше си, колкото развеселена, толкова и уплашена. Да се откъсне оттук! Ще лети до Аляска! Фърд не притежаваше вестници в Аляска. Това го знаеше. В Аляска имаше градове, големи градове, което значеше и възможности за работа. Вече нямаше да е толкова наивна, та да приема благодеяния от него или от дядо си. Никога!

Аляска ѝ се струваше идеалното място за нея. Казваха, че там човек може да остави миналото зад гърба си и да започне нов живот. Тя ще опита! Тук нищо не върви, помисли си философски. Захапа последното късче от ябълката. Имаше вкуса на свободата. И, както я бе уверил Дагобърт, беше сладка...

ВТОРА ГЛАВА

„Гледай за една блондинка“, беше му казал Брубекър. Тя ще чака. Не можеш да я изпуснеш. За бяла, помисли си Хол Бейли, май че я бе изпуснал. Имаше намерение да я посрещне на самолета, но една бяла мечка му беше задръстила пътя цели петнадесет минути. Мечката, хубава, близо петстотин килограмова самка, изглеждаше почти синкава на лунната светлина. Беше красив екземпляр, направо великолепен. Той трябваше да уведоми властите, че броди наоколо и междуременно изпусна блондинката на летището. Ще трябва да провери в хотела.

Беше доста висок мъж, слаб, но широк в раменете, с обрлено от слънцето и вятъра лице. Сините му очи имаха зареяния поглед на човек, свикнал да сезира в необятни открити пространства. Брадата му бе по-тъмна от кестенявата му коса. Беше тридесет и две годишен и се гордееше със своята сдържаност и благоразумие. Когато дойде краят на света, пошегува се веднъж Кинън Брубекър, и всички се защурат обезумели насам-натам, огледайте се да видите кой стои и си води записки. Това ще е Хол.

Е, помисли си той, още не идва краят на света, но му се струпаха доста неща. Поддържането на Базата за полярни изследвания, бяла мечка, шетаща в околността, двойка китове, оказали се в плен на ледовете. А сега, когато най-малко му трябваша други усложнения — блондинката на Брубекър, внучката на онзи дърт разбойник Дагобърт Мартинсън!

Хол прекоси фоайето на хотела. На рецепцията седеше хубавичко местно момиче от ескимосите и нулиати и разлистваше списание. Пушеше цигара и изглеждаше отегчена.

— Здравей, Соня — поздрави той. — Идвам за блондинката на Брубекър. Тук ли е?

Досадата на Соня изчезна, щом позна Хол Бейли.

— За какво ви е блондинката на Брубекър? Не можете ли да си намерите свое момиче? — усмихна се дръзко тя.

Той кимна навъсено, колкото да покаже, че е схванал шегата.

— Тъй, тъй. Виж какво, не е предвидено тя да живее тук. За нея има стая в базата. Каж ми къде да я намеря и я отпиши от тефтерите си или каквото там трябва да се направи, чу ли?

— В сто и девета стая е — отговори Соня. — Защо ще живее в базата? На Хелена това няма да се хареса.

— Това си е проблем на Хелена и Брубекър! — отсече Хол.

Градчето Ултима имаше само три хиляди жители. Брубекър така и не успя да запази в тайна блондинката и за нея узнаха всички. Той си имаше по-важни тайни за пазене. Досега поне ги беше опазил, помисли Хол.

— Как са китовете? — попита Соня кокетно.

— Заклецени — отговори той кратко.

Тръгна по дългия коридор, откопчавайки парката си — нещо като гащеризон от кожух, националното облекло на ескимосите, идеално за условията. Не му харесваше задачата, с която се бе нагърбил, но беше обещал на Брубекър като на човек и като на приятел. А по-важното, бе обещал на Хелена. Тя работеше за него, откакто беше дошъл на север преди пет години. Беше безценна, незаменима. Нямах да допусне някой да разруши щастието ѝ. Поне доколкото зависеше от него.

Потропа безцеремонно на вратата на стая сто и девет. Как ѝ беше името на тази жена, мислеше усилено. Заради мечката, задръстила пътя, му беше изхвърчало от ума. Фамилията ѝ, Мартинсън, не бе от тия, дето ще забрави. Старият Дагобърт Мартинсън се прочу с незачитането си на екологията. Притежаваше значителен дял от „Малабар“ — компанията, построила спорния нефтопровод в Аляска. Говореше се, че в момента планира да пусне въдица в Бристол Бей. Заливът Бристол Бей беше един от най-богатите риболовни райони в Аляска и старият Мартинсън трябваше да има стабилни връзки, за да получи разрешение за сондаж на това място. А сега пък изпращаше заваяната си внучка чак от Калифорния да преследва горкия Брубекър.

Дочу неясен тътрещ се звук и вратата се откря не повече от пет сантиметра, придържана от верижката отвътре. Видя едно синьо око с дълги мигли, което го гледаше предпазливо. По дяволите, помисли Хол, как ѝ беше името? Защо изобщо допусна Брубекър да го забърква в тази работа?

— Да? — попита тя с изненадващо твърд глас.

Той се запъна за момент, после реши да действа направо. Бръкна в джоба и показа картата си за самоличност.

— Аз съм доктор Хол Бейли от Базата за полярни изследвания. Трябваше да ви посрещна на летището. Вие ли сте Мартинсън? Блондинката на Брубекър?

Синьото око мигна учудено.

— Не съм ничия блондинка, каубой. Името ми е Дженифър Мартинсън. За вас — госпожица Мартинсън!

Строго маце, помисли си той, иска специално отношение. Е, от мене няма да го получи. Тя представляваше заплаха за двама от любимите му сътрудници и освен това олицетворяваше всичко, което той презираше.

— Госпожице Мартинсън — произнесе с възможно най-голям сарказъм Хол, — доктор Брубекър е осигурил стая за вас в базата. Аз ще ви откарам там.

Синьото око подозрително се присви.

— Защо не е дошъл той лично?

— Прескочи до съседното село, където има умрял морж. Исква да огледа съдържанието на стомаха му.

Джен премигна. Повярва на историята, защото беше твърде нелепа, за да е измислена. Свали верижката от вратата и я отвори пошироко. Така или иначе, не допускаше Кинън да е преизпълнен с радост от нейното пристигане. Намираше обаче, че е прекалено от негова страна да я зареже заради стомаха на някакъв си морж. Като отстъпи назад, за да го пропусне, тя огледа мъжа по-внимателно. На пръв поглед се състоеше само от брада и мъхестата парка. Сега забеляза, че под мечото си палто бе доста слаб, а добре поддържаната му брада не бе чак толкова страшна, както ѝ се стори в началото. Вярно, че му придаваше малко демоничен вид, но иначе лицето му беше безстрастно и неразгадаемо. Най-силно впечатление правеше невероятната твърдост на погледа му. Очите му, най-сините, които някога бе виждала, имаха удивителен цвят. Сякаш я пронизваше с тях. Това я притесни.

Той също беше притеснен. Не очакваше да е такава. Висока и добре сложена, облечена в сив вълнен клин и голям розов пуловер. Златната ѝ плитка блестеше като жива. Едра блондинка, беше му казал само Брубекър. Не спомена нищо за такава зашеметяваща красавица.

Брубекър му бе казал също, че е само едно дете, което четири години си е играло на следване в колежа и чиято специалност е безгрижието.

— Влезте — покани го вяло, показвайки не по-голяма дружелюбност от неговата. — Ей сега ще си прибера багажа.

Хол пристъпи навътре и изхлузи тежката си парка. Седна на жълтата табуретка и се заоглежда. Леглото беше застлано с оранжево покривало, а на стената висеше репродукция, изобразяваща снежнобели гъски в полет. Джен започна да подрежда нещата си в куфара с войнишка акуратност.

— Честно казано, доволна съм, че се махам оттук — каза, без да го поглежда. — Този хотел е като всеки друг в Америка. Трудно е да се повярва, че се намира почти на Северния полюс. Направо е чудно.

В първия миг той се изненада, после повдигна рамене. Какво бе очаквала? Иглу? Легло, постлано с кожи на елени карибу?

— Вижте — обади се, — щях да ви посрещна дори ако Брубекър не беше заминал. Помоли ме да поговоря с вас.

Тя спря да си нарежда багажа и се обърна. Пак изпита неспокойното чувство, че погледът му прониква през нея. Мъжете обикновено се бояха от ръста ѝ, от името ѝ или от парите ѝ. Този тук не се плашеше и това я изваждаше от равновесие.

— Да поговорите с мен ли? Вие?

Хол се вторачи в картината с белите гъски и пак се зачуди защо изобщо се натопи в тая работа.

— Брубекър знае защо сте тук... — Опита се гласът му да звучи колкото може по-строго. — Но трябва да сте наясно, че вие не го интересувате от романтична гледна точка. Каза ми да ви предам, че гледа на вас като на сестра.

Готово! Каза го. Поне едната част. Ако имаха късмет, щеше да се разкрещи, да затропа с крак и след това ще му заповяда да я върне на летището, за да вземе първия самолет за вкъщи.

Джен се изправи в целия си ръст, който беше внушителен.

— За какво става дума всъщност?

Той не обърна внимание на обвинителния ѝ поглед.

— Брубекър просто не иска да възразявате надеждите си. Смята връзката си с вас за чисто приятелска. Ще бъдете добре дошла тук, ако сте наясно с това. А ако действително имате намерение да пишете

нещо, можете да напишете за работата, която вършим тук, за полярните изследвания...

Тя го гледаше изумена. Обзелото я чувство на унижение бързо се превърна в гняв. Този мъж направо я вбесяваше!

— Вие да не сте мръднали? Или може би той е мръднал?

Хол я прекъсна. Не искаше да огорчава момичето, но все някой трябваше да го направи. Жалко, че се падна на него.

— Вижте, той знае, че сте влюбена в него... Много съжалява. Обаче си е намерил друга. Ще се жени. Каза на дядо си, но старецът не ще и да чуе.

— Какво ще прави? — попита поразена Джен, а бузите ѝ станаха розови като пуловера. — Бихте ли ме гледали, като разговаряте с мен! Ще ми окажете ли това особено внимание?

Той премести поглед и тя съжали, че го накара. Да се взираш в тези очи беше като да ходиш по ръба на земята и оттам да се гмурнеш в синьото небе. Кинън, какво си ми погодил, помисли си вцепенена. Хол храбро продължи, решил да приключи с тази работа.

— Кинън ѝ направи предложение и тя прие. Казва се Хелена Матак. Местно момиче е, инулиат. Работи при нас в лабораторията. Много добро. Хубаво. Изключително свястно момиче. Изключително!

— Инулиат? — попита смаяна.

Той вдигна ръка, като че искаше тишина.

— Ескимоска е. Знам, че е болезнено за вас, но ви моля да не казвате нищо снобско, за което после ще съжалявате.

Четеше ѝ морал, сякаш беше дете! Джен с яростно движение затръшна капака на куфара.

— Не ме наричайте сноб! Кинън може да се жени, за когото си иска! И не се осмелявайте да намекувате, че съм някаква...

Хол ѝ направи знак да замълчи със същия рязък, влудяващ жест. Тя отчаяно прехапа устни. Приличаше на дядо ѝ, човек свикнал да командва, а на нея това ѝ беше дошло до гуша.

— Хелена и Брубекър се разбират. Той смята да остане да живее тук. Тъй че изобщо не помисляйте и не се опитвайте да промените нещата.

— О-о, тези мъже! — Джен свали тежкия куфар от леглото и го тръшна на пода. — Вие с Кинън какво си въобразявате...

— Знам, знам — продължи Хол. — Гордостта ви е наранена. Но сте млада... доста привлекателна и ще го преживеете. Междуременно искрено се надяваме престоят ви в Ултима да ви хареса. Добре дошла в Аляска! Май забравих да ви го кажа?

— Вие не чухте ли какво ви казах? Една-единствена дума поне? — Не мислеше, че такова нещо е възможно, но този човек беше понетърпим и от Дагобърт! Опита се да го изгледа свирепо от горе на долу, ала не й се удаде. Той само кимаше.

— Вижте какво, ако искате да се върнете на летището...

— Нямам намерение да се връщам на летището! Искам да разговарям с Кинън!

Ще му даде да се разбере, като го види! Как се бе осмелил да й натресе този тип! И как са посмели Фърд и Дагобърт да я пращат тук, след като са знаели, че обича друга? Действително ли са смятали, че тя ще погубва нечия любов?

— Трябва да говоря с него!

— Нали ви казах, няма го — заяви Хол влудяващо спокойно. — Ще ви разбера, ако предпочетете да останете тук. Брубекър просто си мислеше, че ще искате отблизо да се запознаете с изследванията ни. Има материал не за един, а за няколко очерка. Например, точно сега два кита...

— О, това няма да го пропусна! — процеди Джен през зъби. — Искам да видя Кинън в секундата, в която се върне! Ще бъдете ли така добър да ми кажете кога би могло да стане това?

Стори й се, че той за първи път се почувства неудобно.

— Ами... все някога.

— Освен това, с удоволствие ще се запозная с безценните ви изследвания — отблизо! След като съм била толкова път, би трябвало да видя туй-онуй. Каква е специалността ви, докторе? Положително не е тактичността!

Хол се изправи. Трябваше да е благодарен, че тя не се разплака, а не се и канеше. Но гневът й го раздразни.

— Китовете, госпожице Мартинсън! Моята специалност са китовете.

Вдигна куфара й и посегна към вратата в същия момент, в който и Джен. Ръцете им се докоснаха. И двамата ги отдръпнаха бързо. Той посегна пак и отворя. Стисна зъби. Беше почувствал допира на ръката

й като коприна върху кожата си. Не, далеч по-приятен... Тя също беше смутена от неочакваното съприкосновение. Когато пръстите ѝ попаднаха върху неговите, като че ли стаята се втурна към нея и я притисна. Допирът до него бе като до гола жица — разтърси я от горе до долу. Този мъж не приличаше на Кинън или на момчетата от колежа, нито пък на колегите и от вестника. Погледът му предизвикваше някакво странно парещо усещане върху врата ѝ.

Хол повдигна рамене, колкото да покаже, че настроението ѝ не го засяга. Нахлупи подплатената си с кожа качулка и я поведе през фойето, покрай любопитния черноок поглед на Соня. Не беше изключвал двигателя на джипа и в кабината беше топло.

— Оставили сте това нещо да работи през цялото време, докато бяхте вътре? — попита Джен, като се намести до него.

— Така правим тук. Понякога работи и по цял ден.

— Какво прахосничество! — Беше ѝ приятно да го скастри.

— По-добре, отколкото моторът да замръзне... — Обърна джипа и пое на изток. — Сега какво има? Защо се цупите?

Тя гледаше покритата с чакъл главна улица и се почувства потисната като при пристигането си. Постройките ѝ се струваха съвсем еднакви, като детски кубчета за игра. Земята се простираше плашещо безкрайна под тънкото си снежно наметало. Ултимата беше далеч от представите ѝ за град в полярния кръг. Минаха покрай розова сграда с голям неонов надпис: „Истински италиански пици на Луиджи“. Отвън бяха паркирани две верижни шейни и празен шевролет, чийто двигател също работеше на поразия. Почувства се загубена във времето и пространството. На всичкото отгоре мъжът до нея я беше ядосал. Въздъхна. Ядът нямаше да помогне...

— Представях си, че е по-екзотично...

— Да — отвърна той отегчено и пое по един покрит със сняг път, който сякаш водеше към нищото. — Повечето хора така си го представят.

— Мислех, че ще видя поне шейна с кучешки впряг...

— Шейните с кучешки впряг са неща от миналото. Останали са няколко за забавление. Сега има верижни шейни.

Джен прехапа долната си устна.

— И иглу ли няма?

— Наоколо — не... — Каза го така, сякаш го беше обяснявал на други преди нея стотици пъти. — Къщите тук ги правеха обикновено от пръст. Или от кожи. Сега ги изготвят фабрично.

Тя замислено поклати глава.

— Взех кола от летището до хотела. Шофьорът беше ескимос. Слушаше ирландска рок музика на японски касетофон, а парката му изглеждаше като от модна къща.

— Чудесата на пазаруването чрез поръчка и доставка по пощата! — подхвърли Хол язвително.

— Няма ли каяци?

— Предимно моторни лодки.

— А телевизията? И дотук ли е стигнала?

— Със сателитни антени. Слушайте, отваряйте си очите! Видях бяла мечка, като идвах насам.

За негова изненада думите му изобщо не я смутиха.

— Бяла мечка! Това е добре... А може би има и пингвини?

Зловещо надвисналото мълчание ѝ подсказа, че бе направила груба грешка, но не знаеше каква.

— Пингвини има на Южния полюс — каза накрая той. — В Антарктика.

— Аха! — Ако искаше да я накара да се почувства глупачка, беше успял. Откри, че нищо не бе знаела за този край. И че те двамата с този мъж нямаха нищо общо. По същия начин би се чувствала и в космоса с някой враждебен марсианец. Потъна в мълчание. Беше в Аляска по-малко от един ден, а вече я наплаши. Огромни пространства, много часови пояси, твърде много противоречия. За няколко часа се бе пренесла от съвременното градско оживление на Анкоридж върху страховитите хребети на слабо изследваната верига Бруке Рейндж. Сега беше тук, в най-отдалечената ѝ част. Безкрайната пустош приличаше повече на друга планета, отколкото на обикновен щат. Гледаше навън в нощта и не забелязваше живо същество. Стори ѝ се, че тази земя не беше гостоприемна и я смазва. — Защо хората идват тук? — попита. — Защо остават? — Спомни си златните слънчеви лъчи на Калифорния, синевата на топлото море...

— Опитват се да избягат от нещо. Или да намерят нещо.

— Вие от кои сте? — обърна се към него Джен. — От бягащите или от търсещите?

Хол повдигна рамене. Би предпочел да не му задава толкова много въпроси. Притесняваше го. Не обичаше излиянията.

— Дойдох да видя. Като се нагледам, ще продължа нататък.

Трудно е да се разбере що за човек е, помисли тя. Някак си е неясен и неразгадаем.

— Откъде сте?

— Работил съм в Сиатъл, в Сан Диего. Отрасъл съм в Индиана.

— А оттук къде ще идете?

Джипът се наклони и рамото ѝ случайно опря неговото. Двамата бързо се отдръпнаха един от друг.

— След това ли? Може би в Бостън. Или Гренландия. Кой знае?

Бродяга, реши Джен, странно впечатлена от думите му. От този тип хора, които никъде не са у дома си. Нищо чудно, че изглеждаше малко див.

— А вие? — попита той след време. — За какво сте дошли тук, освен за Кинън?

— Искам просто да напиша очерк — отвърна му рязко. — Не съм дошла за Кинън. Дори не мисля, че го познавам добре. Защо е дошъл тук? Да избяга от нещо? Или да намери?

— И двете, струва ми се. Да избяга от фалшивото. Да намери истинското.

— Това тук не ми изглежда истинско...

Изневиделица на хоризонта от юг черното небе се озари от трепкащи зелени светлини. Като че ли някой бе разстлал воал от призрачно сияние на края на света. Сетне изчезна. Небето отново бе черно, а звездите — далечни. Но после светлината се върна, плаха фосфоресциращо зелена. Носеше се в тъмнината като в танц. Пулсираше, избледняваше и пак се разгаряше отново. Внезапно зеленикавото сияние се издигна високо в небето и затрепка, преливайки в невиждани нюанси.

— О, боже! — пророни тя със затаен дъх. По оскъдния сняг играеха бледи отражения. — О, боже! — промълви пак.

Хол отби встрани от пътя и спря, но остави двигателя включен. Щеше му се да се опъне назад и да протегне ръка върху нейната облегалка, но не си го позволи. Жестът можеше да ѝ се стори твърде приятелски.

— Аурора Бореалис — промърмори. — Северно сияние...

Остави я да погледа, преди да потеглят отново. Сам той обичаше да го гледа и винаги спираше за малко. Гледката бе величествена и феерична. Тази нощ обаче го накара да се почувства странно. Сиянието бе дошло с необичайна внезапност. Ако беше суеверен, би го сметнал за предзнаменование. Като че ли досега се бе притаявало и бе чакало появяването на тази жена.

Джен гледаше в захлас танца на блещукащото великолепие. Беше очарована, замаяна. Изумлението ѝ бе така силно, че обзе и него. Някак не съвпаднаше с представата му за нея и цялата фамилия Мартинсън.

— Наблюдават атмосферната физика в действие. Заредени частици, идващи от Слънцето, бомбардират молекули на кислорода и азота в йоносферата...

Млъкни, глупако, заповяда си сам. Звучеше надутото и досадно дори за собствените му уши. Тя каза възможно най-ненаучното нещо, а лицето ѝ грееше като на дете.

— Вълшебно е!

Зад нея се диплеше завеса от нежни светлини, бледозелени горе, преливащи в розово към земята. Дългата ѝ плитка висеше през рамото и проблясваше, отразявайки светлините в небето. Думите ѝ го смутиха. Не вярваше във вълшебства.

— Вълшебно... — измърмори и включи джипа на скорост.

Пое наново към сигурния разумен научен свят на изследователската база. Хвърли ѝ още един неспокоен поглед. Лицето ѝ имаше унесения израз на влюбена жена. Изглеждаше достатъчно лъчезарна да плени сърцето на всеки мъж. Нищо чудно, че Хелена бе уплашена до смърт от нея, а Кинън не смееше да я погледне в очите. Тази жена трябва да си тръгне отгук, помисли той мрачно. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Най-после стигнаха до базата — куп метални постройки, открояващи се под фееричното сияние. Заведе я до стаята ѝ малка и невзрачна. Пусна ключа в ръката ѝ.

— Започват да сервират закуската точно в седем. Ще дойда да ви взема в без пет — каза сковано, почти през зъби.

Студенината му я смути. Стори ѝ се, че бе станал още по-отчужден и неприветлив.

— Защо толкова не ме харесвате? — Гласът ѝ бе спокоен и достатъчно кротък, за да го обърка още повече.

Помисли си за Брубекър, избягал от примамките на тази жена, и за корпорацията Мартинсън и нейното незачитане на природата. Спомни си за Бристол Бей и вредите, които старият Мартинсън щеше да нанесе, ако вземеше да се намърда там. Реши да е честен, дори това да прозвучи грубо.

— Вие не принадлежите на това място. Не сте от нашия тип. — Изглежда я нарани. Но нямаше друг избор. Никой не я бе канил тук. Никой не я бе искал, най-малкото той. Кимна недружелюбно за довиждане и понечи да затвори вратата.

Обидата на Джен бързо се превърна в гняв. В крайна сметка тя беше внучка на Дагобърт и не се предаваше току-тъй.

— Доктор Бейли! — Хвана вратата и я задържа отворена. Беше свиля войнствено устни.

— Да?

— Вие също не сте мой тип! И не сте джентълмен!

Хол бе изненадан. Не беше свикнал да му отговарят така. По лицето му се плъзна снизходителна усмивка. Нямаше да я остави да вземе надмощие. Работата бе да я изкара от равновесие. Почувства първобитния мъжки подтик да я поставя на мястото ѝ. Хвана ръката ѝ, нави надолу края на ръкавицата и повдигна ръката ѝ към устните си. Джен стоеше замръзнала и гледаше как той се наведе леко с приковани в нея очи и целуна вътрешната страна на китката ѝ. Усети топлия му дъх и кръвта ѝ безумно запулсира от огъня на устните му.

— Това достатъчно джентълменско ли е? Или трябва и да коленича?

Блясъкът в присвитите му очи подсказваше, че никога и пред никого не беше коленичил. Пусна ръката ѝ. Тя го гледаше с невероятна ярост.

— Сатана! — процеди Джен през зъби. — Високомерен дявол!

— Приятни сънища — каза сатаната и затвори вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Като Хол почука на вратата точно в седем без пет сутринта, Джен беше вече готова и чакаше, седнала на края на леглото. Чувстваше се самотна и изолирана като затворник в единична килия. Грабна торбата си и скочи да отвори. За голямо свое учудване видя някакъв непознат с приятен външен вид. Добре сложен широкоплещест мъж я оглеждаше критично отгоре до долу. Брадата му беше почти квадратна с малка трапчинка в средата. И все пак тези пронизващи сини очи можеха да принадлежат само на Бейли. Ако не беше дивият блясък в погледа му, той би изглеждал почти цивилизовано. После забеляза, че бяха изчезнали мустаците и брадата. Устните му изглеждаха по-месести и чувствени, отколкото предполагаше. В действителност бяха красиви и изразителни. В момента изразяваха нетърпение.

— Какво сте направили със себе си? — попита тя подозрително. Имаше достатъчно нови неща, с които да свиква, и без откритието, че Хол Бейли притежава лице. От него миришеше на скъп одеколон. Такова нещо също не бе очаквала.

— Обръснах се.

— Защо? — Сърцето ѝ бързо биеше. Новият Хол Бейли беше още по-смуцаващ от предишния.

— Предстои ми делова среща в Анкоридж. За отпускане на големи пари.

Всъщност срещата бе насрочена за идния месец. Сутринта се бръснеше и се чудеше по какъв начин да ѝ предаде втората част от посланието на Брубекър. Докато го измисли, случайно обръсна половината си мустак. Нямаше друг избор, освен да махне всичко останало.

— Е — промърмори тя, като отстъпи назад, — изглеждате доста добре, струва ми се.

— Искате ли закуска? Или предпочитате да се любувате на брадата ми?

— Закуска! — хвърли му предизвикателен поглед Джен.

— Хайде! — безцеремонно я дръпна Хол.

Носеше избелели джинси, подчертаващи мускулестото му тяло. Ръкавите на ризата му бяха навити и откриваха жилавите яки ръце. Тя отмести очи, осъзнала смутена, че го бе зяпнала. Но той се държеше така властно, че привличаше погледа ѝ. Никога преди не бе срещала мъж, който поне бегло да прилича на него. Дори ѝ се струваше, че е равностоен на Дагобърт. Тази мисъл доста я заинтригува.

— Не трябва ли да си взема някои неща? — попита.

— Не се излиза навън — отговори ѝ. — Всички тези места са свързани. Пести се време.

Джен заключи вратата след себе си. Обърна се и срещна погледа му. Студени тръпки я побиха чак до мозъка на костите. Стоеше твърде близо до нея в тесния коридор.

— Откъде трябва да минем? — Гледаше го в очите със замайващото чувство, че пропада в синя бездна.

Хол кимна напред и сложи ръка на кръста ѝ, за да я насочи. Когато я докосна, помежду им излетя искра и изплющя като тънко камшиче. Той бързо отстъпи назад, а тя се стресна.

— Статично електричество — поясни Хол и се дръпна: — Тези конструкции го създават.

— Разбира се — кимна Джен и делово тръгна напред.

Той изостана за миг и се загледа в златната ѝ плитка, чийто край стигаше до сочната заобленост на хълбоците ѝ. Потърка свежо избръснатата си брадичка. Напомни си, че е разумен мъж, който не позволява на чувствата да го лашкат насам-натам. Последва я с каменно изражение.

Флуоресцентните лампи в трапезарията студено премигнаха. Закуската се раздаваше като в столова от набит мъжага с увиснали черни мустаци. Той гордо стоеше в белите си одежди зад тезгяха от неръждаема ламарина. Хол го нарече Арнълд. Арнълд имаше бронзовата кожа, изпъкналите скули и червите очи на местен жител. Гледаше Джен без следа от любопитство. Тя му се усмихна, но той не отговори на усмивката ѝ. Просто ѝ напълни чинията и я подаде.

Хол отведе Джен до една от квадратните маси. Отначало бяха сами в залата. Хранеха се в неловко мълчание. В трапезарията започнаха да идват и други, сами или по двойки. Всички бяха мъже. Поздравяваха Хол и гледаха Джен с искрено любопитство. Той им

кимаше в отговор, без да дава обяснения. Никой не дойде при тях. Като че ли Хол излъчваше заплашителни вибрации, които ги предупреждаваха да стоят настрана.

— Защо не ме представите? — прошепна тя през масата. — Така е неудобно. Аз единствената жена ли съм тук?

— Ще ви представя по-късно... — Всъщност се надяваше, че това изобщо няма да му се наложи и че най-късно до обед тя ще си е заминала обратно. — Има две жени. Повечето от учените, които не са женени, живеят тук. Отпуснете се.

Джен не можеше да се отпусне. Това помещение със зяпналите я мъже я караше да се чувства като затворена в подводница, пълна с дървосекачи. Повечето бяха здрави и яки и имаха бради. Един от тях открито се втренчи в нея, докато Хол не го смрази с поглед. Забеляза, че на Хол Бейли му отне приблизително пет секунди да накара мъжа да сведе очи.

По едно време в трапезарията влезе млад ескимос и лъчезарно се усмихна на Хол. Напълни си подноса и дойде на тяхната маса. Плесна Хол по гърба. Той се отдръпна не толкова от жеста, колкото от фамилиарността му. Не беше в настроение за дружеско общуване. Имаше си доста проблеми и блондинката беше един от тях.

— Здравсти, доктор Бейли! — възкликна младежът. Без покана сложи подноса на масата и седна. Усмихнат протегна ръка на Джен. — Здравсти! Аз съм Били Оуън. А вие трябва да сте приятелката на Брубекър? Госпожица Мартинсън?

Хол се смръщи над чашата си с кафето, но Джен пое протегнатата му ръка с благодарност. Най-малкото, имаше любезността да я нарече приятелката, а не блондинката на Брубекър.

— Наричайте ме Джен.

Реши, че Били Оуън ще ѝ хареса. Лицето му беше квадратно, гладко избръснато, а очите му, свършено черни, блестяха зад очилата с рогови рамки.

— Е, какво става с вас? — обърна се той към Хол. — Къде се дянаха мустаците? Сега целият сте гладичък като хубавците по телевизията. Можете с успех да рекламирате крем за бръснене!

Джен, без да иска се усмихна, а Хол се намръщи още повече.

— Не си ли подранил тук? Нали ядеше вкъщи?

Били се извърна към Джен с ослепителна усмивка.

— Тази сутрин дойдох рано. Да видя каквото има за гледане. Заслужаваше си труда!

— С какво се занимавате тук? — попита тя развеселена.

— Негов помощник съм — посочи към Хол със сянка на страхопочитание младежът. — Прекъснах за една година следването си в колежа. Ще ставам биолог от голяма класа, като него. Само че, разбира се, аз ще бъда чаровен.

Джен се засмя.

— Били... — изръмжа Хол сърдито. — По-кратко! И върви да провериш апаратурата. Трябва да отиваме на леда. Хайде! — стана рязко той и кимна студено на Джен.

Обърна се и закрачи широко. Тя погледна Били съчувствено, но той само се сви смутен. Джен хвърли салфетката на масата и се изправи. Без да си дава труд да говори, Хол я поведе през лабиринт от коридори.

— Защо бяхте толкова рязък с онова момче? — попита тя, като се опитваше да върви в крак с него. — Беше мило от негова страна да се държи дружелюбно.

— Държеше се прекалено дружелюбно. И нахално. Перчеше се пред вас. И вие го насърчавахте! А не би трябвало! Той има още на много да се учи.

— На какво? Как да се прекланя пред вас? Извинете, Ваше Високоблагородие, не знаех, че се намирам в присъствието на такова величество!

Той спря пред една врата, досущ като всички останали в коридора. На месингова табелка беше написано името му: Д-р Харълд. К. Бейли, Директор. Хвърли ѝ враждебен поглед. Беше му дотегнало да усложнява и бездруго сложния му живот.

— В какви училища ви е пращал дядо ви? Не ви ли учеха на обноси там? Чакайте, спомням си. Занимавали сте се главно с какво беше — сърф? Ски?

Джен почувства, че лицето ѝ пламна. С удоволствие би го пратила по дяволите! Той какво си мисли? Че е някакво прилежно момиченце от началните класове или кукла от плажовете? Влезе след него в разхвърляния му кабинет. Морски карти покриваха стените. Върху бюрото имаше компютър и цялото беше отрупано с листа, разпечатки и папки.

— На ваше място не бих отваряла дума за обноси — сръза го тя. Хол стоеше пред бюрото, без да й обръща внимание. Отвори една папка и се вторачи в нея. Канеше се да й каже цялата истина и се боеше от задачата си. Вбесяваше го и успя да изкара от релсите дори сдържан човек като него. Джен пристъпи към бюрото и се обърна така, че да го гледа в лицето.

— Може и да не съм била най-добрата ученичка в света обаче дядо ми ме е научил на едно важно нещо — да не се впечатлявам лесно! — Бързият поглед, който й метна, й показа, че той също не бе впечатлен. Това я ядоса още повече. — Вие може да сте властелин тук — протегна ръка тя с широк жест, — но на мен, извинете за израза, изобщо не ми пука!

Очите му станаха много студени.

— Знаете ли, същата сте като него...

— Като кого? — попита наперено Джен.

Хол се беше приближил на опасно малко разстояние.

— Като онова хлапе, Били — отговори той пренебрежително. — И двамата не знаете нищо за света. Но той има оправдание. А вие не. Пречите ми на чекмеджето. Ще се отместите ли?

Кръвта й кипна от яд и тя продължи да стои като вкопана.

— Какво имате предвид с това „нищо за света“? Що за снизходително нравоучение!

— Помолих ви да се отдръпнете!

— А аз ви помолих за отговор!

Хол затвори рязко папката и се приближи още повече.

— Били е добро момче. Но е притиснат между две култури, два начина на живот. Ескимосите са хора вежливи, сдържани. Понякога, като днес, Били я подкарва по другия начин. И отива твърде далеч. Той трябва да научи правилата! Кога могат и кога не могат да се нарушават. В противен случай никога няма да постигне каквото желае.

Джен го гледаше презрително.

— Разбирам... Не се отнася към великия бял началник със съответната почтителност! А нарекохте мене сноб!

— Вижте какво! Няма значение дали съм бял или зелен. Аз съм отговорен за всичко тук. Това е положението. След десет години може той да е началникът, но само ако знае правилата. Никой, поне малко разумен човек, не си прави майтап с шефа си. Особено пък пред гости.

— Вие сте високомерен!

— Вие сте наивна! Можете да си позволите да бъдете глезена и устата. Били не може. Той трябва да разчита на себе си.

Джен се напери и се изпъна в целия си ръст! Това стряскаше повечето мъже. На Хол Бейли не му мигна окото.

— Не съм глезена! Вие не знаете нищо за мен!

— Зная достатъчно! — процеди той. — Идвате от един толкова далечен свят, колкото и този на Били. Не знаете нищо за действителността, за истинския живот. Но за разлика от Били не ви е нужно да я познавате. А сега се дръпнете, моля.

Хвана я здраво за ръцете над лактите и я отместил от бюрото. Беше учудващо силен. Тя не усети болка, а само удивление, че така лесно я повдигна. Ръцете му я пареха през ръкавите на пуловера, сякаш горяха тялото ѝ и не я пускаха. Неочаквано ѝ се стори по-висок от преди. На бузата му заигра един мускул.

— Как посмяхте да кажете...

Пръстите му се стегнаха. Сините очи гледаха през нея, все едно не намираха нищо заслужаващо внимание.

— Вие не сте живели истински. Само сте си играли. А парите на дядо ви са ви дали възможност да продължите играта. Петролните пари, госпожице Мартинсън! Никак не ми харесва това, което нефтотърсачите направиха с Аляска. А сега вашата фамилия, иска да заграби още една част от нея — залива Бристол Бей. Това също не ми харесва!

Сърцето ѝ се беше качило в гърлото и почти я задушаваше.

— Аз не съм отговорна за действията на дядо си. А и той е променил отношението си към околната среда. Наложил му се...

— Не го е променил достатъчно. Всеки, който обича Аляска, се старае да не допусне Дагобърт Мартинсън до Бристол Бей. Вие и вашият дядо трябва да разберете, че не може да имате всичко, което пожелаете. В това число и Кинън. Оставете него и Хелена на мира! Оставете ги да си живеят свой живот!

— Разбирам... — едва успя да каже Джен от вълнение.

— Госпожице Мартинсън — подхвана Бейли официално, — сериозно се съмнявам, че разбирате. Върнете се в Сан Франсиско! Кажете на двете фамилии, че Кинън не е за продан! — Той се обърна с гръб и извади от чекмеджето на бюрото голям жълт плик. — Ето! —

връчи ѝ го и кимна към празния стол. — Фактите са тук. Кинън е женен. Ожени се снощи.

Тя го погледна зяпнала. Почувства се почти оглупяла.

— Кинън се е... оженил?

Хол се облегна на бюрото и скръсти ръце. Лицето му запази строгия си израз. Всъщност се ядосваше на себе си, не на нея. Брубекър го бе помолил внимателно да съобщи на момичето неприятната новина. А той оплеска работата, направо я провали. Сега, каза си мрачно, ще започне да плаче. Хубава я свърши, Бейли, няма що! А ти, Брубекър, следващия път сам си върши мръсната работа, дяволите да те вземат! Не ми харесва да обиждам жени! Дори богати и разглезени...

Дженифър напразно търсеше по лицето му и най-малка следа от съчувствие. Не видя такава. Всичко това май го забавлява, помисли си с натежало сърце. Отвори жълтия плик и усети немигация му поглед върху себе си. Извади лист хартия, изпълнен с разкривения почерк на Кинън.

„Скъпа Джен,

Извинявай, че го правя писмено, но мислех, че така ще е по-лесно. Когато ще четеш писмото ми, аз ще съм вече женен. Надявах се да скъсам с теб още когато напуснах Калифорния. Този път е окончателно. Моля те, повярвай, че онова, което изпитваш към мен, не е любов, а само възхищение и сляпо увлечение.“

„Възхищение? Сляпо увлечение? Към Кинън?!“ — слиса се Джен. От всички мъже, точно към Кинън?!

„Междувременно се надявам да използваш чудесната възможност, която ти е паднала. Има много възхитителни неща в Севера, достойни за описване. (Последните ни открития за храносмилателните ензими на моржовете са забележителни! Освен това два кита са изпаднали в

необикновена ситуация, за което ще попиташ доктор Бейли).

Винаги ще те смятам за приятел.

Поздрав, Кинън.

П.П. Пуснал съм съобщение за нашата женитба в пресата. Сметнах, че ще е твърде болезнено за теб или моето семейство да го направиш ти. Още веднъж най-добри пожелания.“

Тя препречете писмото зашеметена и все повече не ѝ се вярваше. Обзе я неудържимото желание да сграбчи Кинън за самомнителния му врат и да го удуши. Бавно вдигна очи и ги прикова в Хол Бейли.

— Знаете ли какво е написано тук? — попита с разтреперан от унижение глас.

Той кимна. Кинън се беше потил над писмото с часове. Беше от хората, които могат хладнокръвно да застанат лице с лице срещу полярна мечка, но някоя трудна светска ситуация ги плашеше като приклепана в ъгъла мишка.

Джен си пое дълбоко дъх и с почуда се вторачи в писмото. Това е то, помисли Хол мрачно. Сега ще заплаче. Протегна се към бюрото за пакета със салфетките и ѝ го подаде.

— Карай! Ревн... — каза навъсено. — Ще те разбере. Мислехме, че ще е най-добре веднага да научиш как стоят нещата. Извинявай, че бях рязък. Нямах намерение да съм груб. Аз...

Тя го гледаше недоумяващо. Не разбираше защо ѝ предлага салфетките. Наистина ли си мислеше, че се кани да заплаче?

— Оженил се е — усмихна се криво. — И действително смята, че аз...

— Какво? — не разбра Хол и отново ѝ предложи салфетките.

Джен ги отблъсна.

— Той наистина смята, че искам да се омъжа за него! — засмя се тя късо и невесело. — И вас е убедил също. Всички тук навярно си мислят така, дори горката Хелена. Сега ще си кажат, че ме е зарязал! И кой? Кинън! — Хол трепна. Момичето май беше в шок. Слабата, крива усмивка не слизаше от лицето ѝ. — Как бих могла аз да обичам Кинън?!

— Това е съвършено нормално — каза Хол. — Той е отличен биолог. Чудесен човек. Сериозен. Честен. Познаваш го от дете. Има пари. И двете ви семейства го желаят.

— Кинън е досаден! — натърти Джен ядосано. — Когато отива на плажа, прекарва цялото си време, забил нос в някоя локва, да наблюдава морските гадинки. — Хол я изглежда недоверчиво. Дали не се опитваше да се утеши със старата басня за киселото грозде? Тя продължаваше удивено да клати глава. — По-нисък е от мене. Мрази слънцето — от него му излизат мехури. Иначе не е лош. Дори е добър, любезен. Винаги е бил много внимателен към мен и съм му казвала, че го харесвам. Но никога не съм споменавала, че го обичам или че искам да се омъжа за него. А сега е избягал и се е оженил. Желая му много щастие и се надявам, че наистина обича Хелена, нали?

— Обича я — кимна той. — Каза на дядо си, че ще се ожени за нея, но старецът не щеше и да чуе. Изпрати теб. Тъй че те избързаха.

— И бас държа, че няма да се върнат тук, докато не си тръгна, нали!

На Хол не му хареса насмешливия блясък в очите ѝ.

— Да. Дадох им отпуск за медения месец. Заминаха за три седмици. Слушай! Ще бъда откровен. Той не иска да те вижда. Исква да си гледа жената и живота.

— А през това време ти си се нагърбил с мен! И се надяваш да си замина. И не можеш да ме понасяш!

Хол се навъси. Не би трябвало нещата с момичето да приемат такъв личен обрат. Но някак си тъй стана. От самото начало.

— Най-добре е да си отидеш. Честно казано, Аляска не е най-подходящото място за някой с фамилията Мартинсън да завъжда приятелства. Дядо ти не го обичат тук. Ясен ли съм?

— Кристално ясен! — засмя се хрипкаво Джен. — Ха! До миналата седмица бях само безобиден роб във вестника. Сега се оказва, че за Кинън съм дебнец го хищник, а според теб съм някаква варварска принцеса, живееща от плячките на Дагобърт. Не съм знаела за тази си тъмна зловеща слава. — Лицето ѝ доби замислен израз. — Не мога да му простя единствено за това, че не ме остави аз да публикувам новината. За първи път да има сваятна история за светската страница, а Кинън да не ми я даде! Вече я е огласил, нали?

Той кимна. Тя поклати глава.

— Значи така! Аз, безстрашният репортер, научавам последна. Ха! Направо като на филм! Затова ли няма телефон в стаята ми? За да не се допусне общуването ми с външния свят, докато Кинън не бъде в безопасност от моите посегателства!

Джен се изправи и почувства, че краката не я държат и че ѝ се вие свят, но имаше зашеметяващото усещане за свобода, много по-силно и по-опияняващо, отколкото в Сан Франциско. Никой повече не можеше да я кара да се омъжи за Кинън! Кинън освободи и двамата. Каква невероятна, забавна шега!

Хол пристъпи към нея.

— Къде възнамеряваш да отидеш?

— Анкоридж — заяви съвсем уверено тя и му се усмихна. — Ще си потърся работа. Казах на дядо си, че няма да се върна вкъщи. И го мисля най-сериозно. Няма да стоя тук и да чакам Кинън. Време е всеки да си поеме по свой път.

— Добре ли си? Не се каниш да припадаш, нали?

Джен отново се засмя по онзи гърлен начин, който му се струваше доста злокобен, и поклати отрицателно глава. Сложи ръката си, още стискаща писмото на Кинън, върху рамото му, като че ли го благославяше за някое прекрасно дело.

— Благодаря ви за гостоприемството! Истинско удоволствие е човек да остане сам! — Той ѝ хвърли такъв язвителен поглед, че тя не можа да се въздържи. Повдигна се на пръсти и леко докосна устни до неговите. — Хиляди благодарности! — каза отново и избухна в смях.

Сепна се, когато ръцете му се стрелнаха така внезапно около нея, че изведнъж се оказа тяхна пленничка. Джен тревожно запримига. Не бе от слабите, но той беше безкрайно по-силен. Необикновено силен мъж.

— Не си сама — каза прегракнало. — Всичко е наред.

Ръцете му я държаха неспасяемо и тя едва дишаше.

— Сама съм и това ми харесва — успя да възрази. — Престани да си толкова сериозен. Това е смешно, наистина...

— Казах, не си сама! Не изпадай в истерия! Ела на себе си!

Почувства се още по-замаяна, така плътно притисната до него. Изпълваха я особени усещания, като че ли се извисяваше в небето... Не можеше да спре да се усмихва. Харесваше ѝ да е в ръцете му. Колко странно, помисли си.

Хол я гледаше втренчено. Оказа се по-лошо, отколкото се бе опасявал. Момичето просто изпаднаше в несвяст пред очите му.

— Дишай дълбоко! Всичко ще се оправи. Можеш да се върнеш вкъщи при работата си и при дядо си.

— Не! Имах поне толкова ум да напусна вестника. Дядо ми трябва да разбере, че не може да ми диктува живота. Отивам в Анкоридж. Или пък във Феърбанкс. Къде е по-добре?

— Погледни действителността в очите!

— Не я виждам! — засмя се Джен, обзета от неразумното желание да обвие ръце около врата му.

— Не се смей! Нищо никога ли не ти изглежда действително?

Тя кимна. Усети как нещо я отнася надалеч... Всичко на този свят наистина изглеждаше нереално, с изключение на мъжа, който я държеше здраво в ръцете си.

— Ти — отвърна, — ти си действителен, струва ми се...

Погледът му се промени. Той сведе глава и Джен си помисли, че ще я целуне. Затвори очи.

— Не! — чу го да казва. — Тази игра няма да я играя!

Отвори очи. Устните му бяха само на сантиметър от нея, но бяха гневно присвити.

— Какво? — попита унесено.

— Чувстваш се отхвърлена, ала не се опитвай да си доказваш чрез мен, че той не те интересува!

Замайването ѝ се изпари. Усмивката ѝ замръзна.

— Нищо чудно, че ти и Кинън сте дошли тук! Такива колосални величия сте, че само Аляска може да ви побере!

Стресна ги почукване на вратата. Тя отскочи назад, а Хол свали ръцете си от нея.

— Никъде няма да ходиш — промърмори. — Не постъпваш разумно: Първо изпаднаш в истерия, после в ролята на съблазнителка...

Джен седна, защото коленете ѝ бяха омекнали. И мислите, и чувствата ѝ еднакво се бяха заплели. Отново се почука. Той отвори. Беше Били Оуън с още по-приветливо лице.

— Какво? Готов ли си? — попита Хол. — Ще дойда след минута.

Като през мъгла тя чу Били да говори нещо за китове. Китове, затворени сред ледовете.

— Човекът от федералните власти най-после се обади — каза Били. — Ще съобщи в Главното управление. След три дена ще дойде тук, ако нещата не се оправят. — Той изглеждаше разстроен. — Мисля, че няма да им се случи нищо лошо. Имам добро предчувствие за цялата тази история. Не съм суеверен. Но видяхте ли колко особено беше сиянието снощи? Направо фантастично! Баба ми казва, че странни неща предстоят. Някакви странни сили се били освободили...

Хол понечи да го укори за ненаучните му приказки, но се въздържа. Вече съжаляваше, че сутринта бе твърде рязък с момчето. А и отдавна бе разбрал, че хората от неговото племе знаят неща за Севера, които науката тепърва щеше да открива.

— Ще проверя какво е положението. Докарай джипа пред източния вход след пет минути.

Били хвърли любопитен поглед към Джен и излезе. Хол я стрелна безмълвно. Беше все още бледа и трепереше.

— Какво се е случило? — попита тя.

В настъпилото мълчание двамата се гледаха предпазливо.

— Два млади сиви кита са попаднали между ледовете.

Джен сви вежди. Беше чувала за загазили китове, но никога за хванати сред ледовете.

— Какво ще правите?

Той беше така завъртян от глупавите проблеми на Кинън, че почти бе забравил за китовете.

— Не знам... — Обърна се към бюрото и зачете метеорологичната сводка. Прогнозата не бе обещаваща. Трябваше да се действа според времето. Отново му се прииска тази жена да я нямаше. Но смяташе, че трябва да е с нея известно време, поне докато дойде на себе си. — Ще те заведа да ги видиш — предложи й почти любезно. — Може да напишеш за тях. Може някой да се заинтересува...

Изглеждаше разтревожен, дори измъчен. Тя разбра, че положението трябва наистина да е сериозно. Горките китове, помисли си. В такова ужасно положение!

— Наистина ли мислиш, че някой ще се заинтересува? За китовете, имам предвид?

Хол поклати глава. Беше й казал да гледа действителността в очите. Е, тогава да започне от сега!

— Не, мисля, че никой не го е грижа. Изобщо! — Каменното му лице бе толкова сериозно, че сърцето ѝ се сви.

— А тебе грижа ли те е?

Той я изгледа изпитателно.

— Това е проблем, който трябва да бъде решен и толкова!

Джен го гледаше потресена. Може би наистина беше студен човек и не се вълнуваше от страданията на двата пленени кита? Или вероятно, само вероятно, помисли си, така дълбоко се вълнува, че не може да говори за това? За миг ѝ се стори, че е много по-неразгадаем, отколкото изглеждаше. Не, каза си, не може да бъде! Не трябва дори да си въобразява, че Хол Бейли би се развълнувал от нещо...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джен седеше нещастна, притисната в кабината между Хол и Били Оуън. Хол ѝ бе казал: „Искам да те държа под око. Няма да те оставя сама в това състояние“. Той не само смята, че съм влюбена в Кинън глезла, помисли си, ами че сърцето ми е разбито и съм на косъм да се побъркам от отчаяние.

— Каква искаш да кажеш с това, че китовете вероятно са обречени? — попита тя, загледана в ъгловатия профил на Хол.

Той повдигна рамене и не отговори, отдаден на собственото си мрачно настроение. Искаше момичето да си отиде, но не смееше и не трябваше да я пуска, преди да се увери, че се бе съвзела. Беше очаквал същинска наследница-стръвница, а се оказа нещо съвсем различно. Не беше сигурен какво точно и това го смущаваше.

Били я погледна над очилата си.

— Това са калифорнийски сиви китове. Мигрират тук през лятото. Би трябвало вече да са се върнали на юг. — Джен кимна. Това го разбираше. Били продължи да обяснява. — Един ловец ги откри. Водата е замръзвала и те са затворени между ледовете. Единственото, което им остава, е дупката за дишане. Но тя все повече се стеснява.

— Искаш да кажеш, че ще умрат там? — Тя беше потресена.

— Вероятно — кимна Били. — Не могат да оцелеят сред леда. Кашалотите мотат. Те са пригодени за Севера. Удрят отдолу леда и си пробиват нови отвори за дишане. И така, докато се върнат в открито море. Тези не могат.

— Ужасно! — промълви Джен.

— Такъв е Северът. Само силните оцеляват.

Думите му я накараха да потрепери. Загледа се в чуждия пейзаж навън. Беше почти десет часа сутринта, а слънцето тъкмо изгрываше и за голямо нейно удивление — от юг! Били, комуто явно доставяше удоволствие да е източник на информация, я посвети в още подробности. Китовете били забелязани от един ловец, търсец следи на тюлени. Ловецът на име Уорън Типана беше ескимос от Ултима,

чичо на Били. Китовете били млади и не много големи. Единият около девет метра дълъг, а другият — по-малко.

Младежът съкрушено поклати глава пред цялото това нещастие. Младите китове се застояли твърде дълго, докато си играели и си търсели храна. Сега, освен ако ледът не се пропука или придвижи, ще заплатят скъпо за глупостта си. Бяха хванати в капан на километри, от каквото и да е излаз към открито море. Отворът за дишане все още не бе замръзнал, но те бяха наранили муцуните си от леда, търсейки спасителен изход.

Веднага щом докладвали на Хол за китовете, той отишъл с Били, Кинън и Уорън Типана да видят какво може да се направи. С моторни резачки пробили две нови дупки в посока към морето, но китовете боязливо отказали да се придвижат натам. Явно били наплашени, изглежда разбирали, че са хванати в капан. Незамръзналият отвор за дишане бил малък, около шест на десет метра. Трябвало да си поемат въздух, като мушкат главите си почти вертикално нагоре.

— Месото им няма да е хубаво — добави Били, — макар сивите китове да стават чудесно за ядене.

— За ядене ли?! — извика тя ужасена. Реакцията ѝ бе така рязка, че младежът подскочи. — Не можете да ядете сив кит, това е незаконно! Те са застрашен вид!

— Уорън Типана също е застрашен вид — наруши мълчанието си Хол. — И деветдесет процента от жителите на Ултима.

Джен го изглежда подозрително.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да, кажа — започна Хол, устремил поглед в безкрайната плоска земя около тях, — че ескимосите живеят тук от пет хиляди години. И преживяват от лов. Те са създали една от най-уникалните култури в света. Сега, след толкова векове, тази култура загива. Изчезва един начин на живот.

— Добре, но въпреки това никой няма право да убива сив кит и да го яде. Те са защитени!

Хол ѝ хвърли студен кос поглед.

— Хората от Ултима винаги са били ловци. Селището им е израснало на това място заради китовете. За да оцелеят тук, е трябвало да ловуват. Международната асоциация за защита на китовете им

разрешава определен брой китове на година. Тази година им отпусна и кашалоти, и сиви китове.

Черните очи на Били се приковаха в нейните.

— Хората трябва да живеят. Трябва да ядат. Взимаме не повече, отколкото позволява законът.

Тя понечи отново да възрази, но нещо в лицето му я възпря. Той се гордееше с това, че пет хиляди години неговите хора бяха издържали върху тази сурова земя. Джен нямаше право да критикува една култура, само защото бе различна от нейната. Видя, че Хол пак я гледа изпод вежди. Не бъди съдник, казваше погледът му. Още не си започнала да разбираш това място и тези хора. И ти недей да си съдник, отговориха очите ѝ. Още не си започнал да ме разбираш мен.

Но Северът вече ѝ се струваше по-сложен отколкото си го представяше. Помисли си за застрашените китове, за ескимосите, за тяхната култура, подложена на чуждо влияние, за борбата им да се приспособят. Сети се и за петролните компании, като тези на Дагобърт, които водят битка за надмощие над природата и променят всичко, до което се докоснат дори това запокитено на края на света място. Само силните оцеляват, спомни си думите на Били. Пак почувства осезателно присъствието на Хол Бейли до себе си. Той беше годен да оцелее тук, корав и студен, като самата земя.

Сега прекосяваха ледовете към една едва видима тъмнееща се точка на километър и половина разстояние. Това беше незамръзналата дупка за дишане на китовете. Джен успяваше да я зърне само от време на време, защото ледените хребети я скриваха от погледа през по-голямата част от пътя им. Небето имаше болезнено, красив син цвят. Снежен пращец покриваше синкавобелия лед, а в далечината проблясваше морето, украсено като с перли от късове плаващи ледове. Изкачиха се върху ледения хребет и тя тръгна по-бързо, за да не изостава от мъжете. От дупката ги дяляха няколко последни метра.

Забрави за възмущението си от преди малко, когато от водата се надигна мощна вълна. Изведнъж във въздуха изникна някаква фигура. Беше огромна висока човешки бой и три пъти по-широка. Около нея се изви дъга от пръски и се разнесе силен всмукващ звук. Джен се закова на място. Неволно посегна към Хол и силно, стисна ръката му. Това, което видя, беше главата на сив кит. Муцуната му беше в белези от нараняванията в леда. Окото му, малко в сравнение с останалата част,

беше невероятно тъжно, умно, човешко. Всмукващият звук се оказа тежкото вдишване и издишване на това същество.

— О, небеса! — чу се тя да казва на глас. Вкопчи се още по-здрави в Хол. Преди да има време да се съвземе, се надигна нова вълна и още една, по-малка глава се появи зад първата. Грамадната уста тъжно се усмихваше, което, сети се Джен, бе особеност на сивите китове. Стори й се, че окоето е насочено към нея и я наблюдава предпазливо. Животните бяха огромни, но трудното им дишане ги караше да изглеждат безпомощни. Не можеха да живеят без въздух и имаха само този малък къс открита вода да стигнат до него. Тя погледна нататък, зад китовете. Най-близката водна повърхност блестеше на километри далеч. Китовете нямаше да могат да намерят пътя към открито море без въздух в тъмнината под леда. Дори ако използваша новите дупки, пак нямаше да могат. Бе твърде далече за тях да доплуват, без да излизат и дишат.

Хол клатеше глава, като гледаше как двете същества издигат муцуните си в студения въздух. Изглежда беше забравил за Джен, макар още да държеше ръката си върху нейната и нежно говореше на китовете.

— Вие, момчета, сте изпаднали в беда. Голяма беда. И най-лошото е, че го знаете.

Изруга тихо и коленичи до ръбатия край на дупката в леда. По-големият от китовете го загледа, после се надигна и се приближи. Джен се уплаши, че животното ще се нахвърли върху него. Тя отскочи назад, но той не се помръдна. За нейно изумление китът просто доплува до края на леда и като че ли се взря в очите на човека. Не можеше да повярва, когато Хол се протегна и леко го потупа.

— Приятелче — каза той, като го галеше с дълги нежни движения, — отдавна трябваше да си заминеш на юг.

Сърцето й силно заби. Беше й трудно да повярва, че китът позволява на Хол да го пипа. Сякаш човекът и животното се разбираха по някакъв тайнствен, непонятен за нея, начин. Китът пое за последен път шумно въздух и изчезна под повърхността. След няколко секунди по-малкият го последва. Водата в миг утихна. Хол се изправи. Лицето му бе мрачно.

— Пригответи камерата — каза на Били. — И хидрофона. — Погледна бегло Джен и впери очи в далечината. — Е, госпожице

репортер? Какво мислиш?

Тя беше смаяна и обърквана, опитваше се да овладее чувствата си. Не беше действала като репортер, когато китовете се появиха. Беше забравила за фотоапарата, дори за бележника си. От всичко видяно досега, пленените животни представляваха най-удивителната и най-покъртителната гледка. Просто стоеше и съзерцаваше гладката вода.

— Ще могат ли да намерят пак пътя насам? Не ги ли подплашихме?

— Къде другаде да ходят? Виждаш колко е далеч до излаза към открито море — отвърна той.

— Големият ти позволи да го пипнеш...

— Някои от тях дават.

Джен тъжно кимва. Хол наблюдаваше играта на обърканите й чувства, отразена върху лицето й, и я съжали.

— Те са любопитни, интелигентни и имат високо развито осезание. Ако позволят да ги докоснеш веднъж, обикновено се връщат за още.

— А онази голяма пролука там — посочи тя към свободното от леда пространство, водещо към морето, — няма никакъв шанс да се доберат толкова далече, нали?

— Нарича се проход. Ледовете непрекъснато се движат. Може да се открие нов проход.

— Може и да имат късмет, ако не стане по-студено — добави Били, проверявайки тридесет и пет милиметровата, камера.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го загрижено Джен. — Тук е Арктика. Естествено, че ще стане по-студено.

Хол му хвърли предупредяващ поглед. Това бе част от действителността и истинския живот, за които й говори, но не искаше тя така да преживява случилото се. Нямахше да й помогне. Объркваше го обаче фактът, че Джен изглеждаше много по-разстроена заради китовете, отколкото от новината за женитбата на Кинън. Отговори вместо Били.

— Цялото лято бе необичайно студено, непрекъснато валеше. Сигурно това е причината тези приятелчета да попаднат в капана. Ако ледът се пропука, тогава имат някакъв шанс.

Тя се обърна и погледна назад към безкрайното замръзнало пространство.

— А ако времето не се затопли? Тогава какво?

На Хол му дожаля за нея, но нямаше намерение да я лъже.

— Ако нещата се влошат, ще трябва да се предприеме най-правилното. Точно затова ще идва представител на федералните власти. Да види дали да ги отървем от нещастията им.

— Не! — извика Джен. — Не можете да направите такова нещо! Той се намръщи.

— Ще сме принудени. Това ще е най-състрадателното.

— Не! — Тя усети, че гласът ѝ звучи като на разстроено дете, което не може да приеме жестоката действителност.

— Ще изчакаме и ще видим — отговори Хол кратко.

За Брубекър не беше плакала, но сега той изтръпна, защото изглеждаше готова да се разреве за китовите. Беше направил всичко, което можеше, за да им осигури нови отвори в леда и да ги отведе поблизо към свободата. Нищо не стана. Никой досега не се бе сблъсквал с такъв проблем, нямаше съвет и ключ за решаването му. Колкото и да му се искаше да ги спаси, не знаеше как и дали изобщо можеше да стане.

— Но все пак, какво смятате да правите? — настояваше Джен.

— Какво искаш да направя? Да ги вдигна и да ги отнеса в морето ли? Няма да мога. Съжалявам, че се е случило такова нещо и се надявам да ги спаси времето. А докато чакаме, ще се опитаме да използваме ситуацията по най-добрия начин.

— Как ще я използвате? — попита тя почти войнствено.

О, господи, помисли Хол. Щеше да го съсипе с емоциите си. Трябваше да я накара да разбере, че дори да не е справедливо, това е самият живот.

— Изследване — отговори ѝ. — Тези китове предлагат уникална възможност за наблюдение.

— Изследване! — тръсна Джен презрително глава. Бръкна в торбата си, но не извади оттам нито апарата, нито касетофона. Измъкна малък сгъваем нож с дузина различни остриета и се отправи към долния край на дупката.

— Стой тук! — заповяда Хол. — Не можеш да намериш пътя сред тези ледове. Какво си въобразяваш?

Тя продължи да върви, докато стигна до най-отдалечения край на дупката. Коленичи и започна да удря леда с ножчето.

— Докато вие си правите изследвания — извика към тях, — аз ще се опитам да разширя тази дупка!

Той я гледаше с недоумение. Коленичила върху леда, Джен се мъчеше с всички сили да го пробие. Поклати глава. Прав беше Брубекър, че тя е още дете. Той беше прав и за друго нещо. Джен нямаше репортерски инстинкт. Дори не се сети да си води някакви бележки за това изключително научно явление. Вместо това се опитва сама да освободи два кита с джобно ножче. Хол клатеше глава и я гледаше. Тя бе наивна девойка, идеалистична и добросърдечна. Опитваше се да помогне на две създания, чиято стихия ѝ бе непонятна. Били се засмя.

— Не е смешно! — почти изръмжа Хол.

Тази жена щеше скоро да го побърка.

ПЕТА ГЛАВА

Внезапно по-големият кит се появи отново. Шарената му глава разцепи водата и изхвърли фонтан от пръски. Сякаш се взираше право в очите на Хол, който включи камерата, за да запечата гледката в летописите на науката. Не можеше да си позволи сантименталности. Той, Били, Кинън и Уорън бяха премръзнали от студ тук преди време да пробиват нови дупки за дишане, до които китовете така и не се приближиха. Прегракна на телефона, докато се мъчеше да убеди бреговата охрана да им изпрати ледоразбивач. Не получи никаква помощ. Нямаше и изгледи да получат. Нищо не можеше да направи повече, освен да чакат времето да се затопли и ледовете да се придвижат.

Долу при дупката Джен удряше с все сила по леда, без да иска да знае за науката. Издържа така до пладне. Докато коленете и пръстите ѝ се вкочаниха. Накрая Били я накара да стане. Тя не се възпротиви. Беше отчаяна и изтощена. Всички остриета на ножчето бяха изкривени, изтънени и счупени.

Върнаха се при джипа, чийто двигател още пухтеше и влязоха да се стоплят. Джен по-скоро се влачеше, накуцвайки.

Обядваха сирене с бисквити и кафе с много захар и сметана. Хол ѝ предложи да остане в топлата кабина до края на работния ден и да си почине, но тя отказа.

Беше твърде уморена да кърти леда, а и нямаше с какво. Стоеше отвън на студа и гледаше как китовете изплуват над повърхността и после пак се гмуркат. Видя, че Хол ги снима с видеокамерата, а Били е включил хидрофона и си спомни най-сетне, че от нея се очаква репортаж.

Хол се отнесе скептично към идеята ѝ да заинтригува обществеността с бедственото положение на китовете. Дори историята ѝ да се появи във вестниците, смяташе той, ще мине ей така, между другото.

— Не те ли е грижа? — попита Джен.

Той седеше на шофьорското място и държеше чаша с кафе. Беше устремил поглед напред, към отворите в леда.

— Разбира се, че ме е грижа. Не бих се наел на тази работа, ако не ме беше грижа. Но тук природата има сурови закони. Не всичко и не всички оцеляват. Такава е действителността. Никой не може да я промени. Нито ти, нито аз, никой.

— Нима си толкова безчувствен? Наистина ли смяташ, че никой няма да се развълнува за тези китове?

— Никой. С изключение на биолози или еколози, или, да речем, риболовните компании... — Хол продължаваше да се взира в леда навън, сякаш беше загадка, на която нямаше отговор.

Тя си сложи шапката и слезе от джипа. Захвана се да прави снимки и да записва на касетофона призрачните звуци от тежкото дишане на китовете. Опитва се да напише нещо, но мастилото в писалката беше замръзнало. Били се засмя и каза, че винаги така става. Даде ѝ молив.

Беше премръзнала, отчаяна и замаяна от непрекъснатото появяване на китовете, които ѝ се струваше, че молят за помощ. Накрая се престраши да погали по-големия от тях и се трогна до сълзи, когато той прие ласката и се върна за още.

— Здравей, големи глупчо! Трябва да се измъкнете оттук. Ти и твоето малко другарче-глупаче...

Били пак се засмя и тържествено кръсти китовете Големия глупчо и Малкия глупчо. На Хол хич не му беше до смях.

Беше съвсем ранен следобед, а слънцето започна да залязва. Потъна в същата посока, откъдето беше изгряло, на юг. Джен забеляза, че вече пада дългата полярна нощ. Някой ден слънцето нямаше да се покаже повече. Проходите към морето, дори най-малките цепнатини в леда, щяха да замръзнат и да затворят китовете като в гробница.

— Нощес дупката ще замръзне ли? — попита, когато Хол почти насила я вкара в джипа.

— Не. Остава им още малко, може би. Влизай.

Тя се качи. Упорито подхранваше надеждата си, че времето ще отвори път към избавлението.

— Карай ти — нареди Хол на Били. — Трябва да се уверя дали с нея всичко е наред. Не искам до Брубекър да стигне, че съм оставил блондинката му да измръзне.

— Казах ти вече! — сопна се Джен. — Не съм блондинката на Брубекър, нито нечия друга. Освен това, всичко ми е наред. Безпокой се за твоите китове, не за мен.

Той се качи до нея и взе термоса. Накара я да изпие останалото кафе. Без да ще, му беше благодарна за всяка пареща глътка, която я съживяваше. Хол хвана едната ѝ ръка и я зараглежда намръщено.

— Правиш си майтап с измръзването. Как са ти краката? — Тя си дръпна ръката и я сложи върху топлата чаша. Той не обърна внимание на грубия жест и взе другата ѝ ръка. — По дяволите! — потри някакво сивкаво петно на китката.

— Не ги чувствам — измърмори Джен. Изпи последната глътка и потисна побилите я тръпки. Дали беше закъсняло втрисане от студа или бяха предизвикани от докосването му?

— Не ги чувстваш ли? Защо веднага не каза?

— Е, малко ги усещам... Не ме боли, само горят. Не съм глупачка. Ако трябваше, щях да се махна от леда. Всяка зима карам ски, откакто съм проходила. Не е като да съм виждала лед само в мартинито си, ако искаш да знаеш. — Потрепери пак и ядно прехапа устни. Хол Бейли беше последният човек, пред когото имаше желание да покаже някаква слабост. Били измърмори нещо под нос.

— Какво? — хвърли му Хол гневен поглед. Продължаваше да разтрива китката ѝ с изненадваща нежност. Били гледаше право напред в тъмнината.

— Щом е започнало да я тресе, ще трябва да я прегърнете. Хич не изглежда зле, тъй че не би трябвало да имате нещо против... — Млъкна, забелязал смразяващия поглед на Хол. — Защо се сърдите? Казвам истината и вие го знаете...

Джен се изчерви, което рядко ѝ се случваше. Почувства, че я обземат нови тръпки. Толкова студ беше насъбрала върху леда, та не беше сигурна дали някога изобщо ще се стопли. Хол продължаваше здраво да я държи за ръката, но не направи никакво друго движение. Изглеждаше сърдит на целия свят.

— Би ли могъл наистина да оставиш китовете да си умрат така? — попита, нарушавайки тягостното мълчание помежду им. — Ако времето не им отвори път?

Ръката му гореше върху ледената ѝ длан.

— Ако времето се влоши, ще бъде по-хуманно да не ги оставяме да страдах. Виж какво — добави, забелязал помръкналото ѝ лице, — тук природата не прощава... — Той стисна по-здравио ръката ѝ. Искаше тя да разбере, че не е жесток, просто гледа реално на нещата. — Северът забелязва всяка грешка. Щом китовите навреме не са се отправили на юг, ще загинат. Така е устроена природата. Пресява слабите, глупавите, тези, чиито инстинкти не работят правилно.

— А какво ще кажеш за невинните?

— Какво за тях?

— Природата и невинните ли убива също?

— Невинността няма нищо общо.

— Някой е длъжен да им помогне! — настояваше тя.

— Направихме всичко, което можахме. Всичко! Ако бяхме успели да ги накараме да се придвижат до новите дупки, щяхме да ги изведем към морето. Но не успяхме. Опитахме всичко. Остана ни единствено надеждата времето да се оправи.

— А ако не?

— Ще постъпим както е най-добре.

Без да каже дума, Джен откопчи пръстите му от ръката си.

— Не им съчувстваш много, нали?

— Трябвало е да спазват правилата... — Гласът му беше кисел като нейния. — Да стоят там, където им е мястото. Тези води не принадлежат на техния вид.

— Както и аз ли? — прехапа устни тя. Трябвало е да поемат обратно към Калифорния, мислеше си Джен. Не са пригодени за тези места. Не са достатъчно умни, достатъчно издръжливи иди достатъчно добри...

Хол се извърна и се загледа напред.

— Точно така — каза отпаднало. — Като теб.

Пристигнаха в базата. Той нареди на Били да откара джипа в хангара и да го разтовари. Отвори вратата към крилото, където беше нейната стая, и я последва по късия коридор. Пръстите ѝ бяха още сковани и непохватни от студа. Взе ключа от нея и отключи вратата с едно завъртане.

— Наредих да ти върнат телефона. Ще почакам докато се преоблечеш. Вземи си душ. Това е най-добрия начин да се стоплиш. След това ще те заведа да хапнем нещо.

Тя влезе в стаята с благоговейното усещане на човек, който се връща вкъщи. Телефонът стоеше върху нощното шкафче като скъпоценно черно бижу. Връзката с външния свят. Не искаше нищо друго, освен да е сама в тази чудесна стая и да продиктува по телефона материала за очерка.

— Не съм гладна — излъга и понечи да затвори вратата, но Хол я задържа.

— Трябва да ядеш. Знаеш ли колко енергия си изхабила днес?

— Не съм гладна — повтори и блъсна пак вратата, но не можа да го надвие.

Той наклони глава и ѝ отправи подозрителен поглед.

— Да не би да се страхуваш, че досега вече всички са узнали за Кинън? Няма защо да се притесняваш. Аз ще бъда с теб и ще изгледа нещата.

— Ти? Ха! — изгледа го презрително.

— Слушай... — По лицето му премина заплашителна сянка.

— Ти слушай! Бях веднъж вече зрелище днес в столовата! Ако говориш с Кинън и Хелена, предай им моите поздравления!

Още веднъж се опита да затвори вратата, но тя не се помръдна от здравата му хватка. Беше свалил ръкавиците си и се видя как кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Голям инат си!

— Вярно е! — Този непреклонен, студен, непоносим човек ѝ беше дошъл до гуша.

Изгледа я изпитателно. Джен му отвърна по същия начин. Накрая Хол погледна безнадеждно встрани.

— Добре, стой тук. Но поне влез под душа и се затопли!

— Чудесно! Отивай си и ме остави!

Той стисна устни и хлопна вратата. Тя почувства слабост в коленете. От погледа, който ѝ хвърли, беше ясно, че с радост би я оставил сама, да умре от глад. Още по-добре! Беше изтощена от обърканите чувства, които всеки път ѝ навяваше, смъкна шапката и ръкавиците си, разсъблече парката, пуловера, клина и бельото. Стоя дълго под горещия душ, докато кръвта ѝ започна да се движи нормално във вените. Пъхна се в нощницата и тъкмо завързваше колана на синия си пеньоар, когато телефонът иззвъня. За миг го изгледа като нещо свръхестествено. Кой би могъл да бъде,

недоумяваше с безпокойство. Кинън? Хол? Вдигна с трепет слушалката.

— Да?

— Къде ходиш, дявол да те вземе? — разнесе се гласът на дядо й. — Цял ден се опитвам да те хвана! Каква е тази невъобразима глупост за Кинън? Че се е оженил? Идвай си вкъщи! Не искам да си близо до такъв идиот!

— Той има право на собствен живот! — твърдо отговори Джен.

— Разби сърцето на Фърд! — не спираше Дагобърт. — Разби сърцето на бедния старец! Направо го съсипа! — Фърд Брубекър, помисли тя язвително, беше толкова чувствителен, колкото и една акула. Дагобърт просто намекваше, че Фърд бе побеснял. — Колкото до мен — продължи дядо й, — аз винаги съм се отнасял към това момче като към син. Ето как ми се отплаща! Като зарязва внучката ми, палето му нагло!

— Той не е момче. На тридесет години е. И не ме е зарязал, защото между нас нямаше нищо.

— Да те зареже заради някаква си... ескимоска мома! — нареждаше Дагобърт с отвращение. — Загубил си е разсъдъка. Студът сигурно му е замразил мозъка!

— Какво от това, че се е оженил за ескимоска? Чух, че била изключително хубава. Решил е, че с женитбата си ще сложи най-последен край на всичките ви манипулации!

— Връщай се вкъщи! — заповяда Дагобърт. — Смятам да видя името ти във всяка колона от светската хроника по всички вестници на западното крайбрежие. И Фърд ще ми помогне. Уреждам ти среща с онзи принц, как му беше името, който не е женен още. И един от онези масачузетски младежи ще бъде в града. С него също можеш да излизаш. Той е племенник на президента. А защо пък да се връзваш с племенник на президента? Ще се погрижа да имаш президентски син! Никой не може да се отнася с внучката ми като с...

— Не искам да излизам с принц! — каза Джен разгорещено. — Не искам да излизам с племенника на президента, със сина на президента, нито със самия президент!

— И още нещо, намерих ти друга работа — продължаваше гневно Дагобърт. — Фърд и аз се споразумяхме. Той ти дава да

напуснеш. Ще скъсаш изобщо с журналистиката! Това не е женска работа.

— Ти и Фърд не можете да ме принудите — възрази отчаяно Джен. — Ще си намеря работа в друг вестник. Точно сега съм попаднала на един интересен случай — отговори му тя повече отмъстително, отколкото, за да го убеди.

— Случай? — засмя се той. — Там? Какво би могло да се случи там? Кой дори е там? Компания бели мечки?

— За твоє сведение тук става нещо много драматично. Два калифорнийски кита са затворени сред ледовете.

— Кой го е грижа — изсумтя Дагобърт, — че две дебели риби се напъхали между леда? О-о, я си идвай, Джен! Липсваш ми.

— Съжалявам — стисна слушалката Джен. — Няма да се върна.

— Кретенът Кинън има нахалството да ми се обади днес следобед! Обясни, че грешката не е твоя, той бил виновен за всичко. Казах му, че ако поне малко е мъж, трябва да те качи на самолета до вкъщи без повече шум.

— Кинън не получава заповеди от тебе. Нито пък аз!

— Разбира се, че ще се върнеш! Слабоумникът се оженил за някаква друга! Какъв е смисълът да стоиш там? Идвай си! Веднага! Ще докарам принц пред прага ти, като на Пепеляшка!

Джен знаеше колко е безполезно да спори.

— Не желая да разговаряме за това. Затварям телефона.

— Млада госпожице, ако ти ми затвориш, ще трябва на колене да идваш и да ме молиш!

— Няма да затварям и нямам намерение да те моля за нищо. Казах ти вече, отговарям сама за себе си! Нищо не искам от теб!

— Глупава си като Кинън! Да си вкъщи утре вечер! Мястото ти е до дядо ти! — И за да докаже, че все още той командва, тресна слушалката с все сила.

Джен седна на края на леглото и прехапа отчаяно устни. Не искаше нищо повече, освен да покаже на Дагобърт, че може да успее и без него. Имаше сюжет за очерк, това добре, но нямаше на кого да го даде. За момент се замисли напрегнато. Дали да не го предостави на Фърд Брубекър и на цялата му верига от вестници? Посегна към телефона и набра редакцията на вестника, където бе работила

единадесет безплодни месеца. Представи се и помоли да разговаря с Бил Лазлоу. Като чу името ѝ, стори ѝ се, че той занервничи.

— Съжалявам, че няма да сте вече сред нас. Господин Брубекър ни извести за това. Много съжалявам, госпожице Мартинсън...

— Лазлоу — започна тя уморено, — мисля, че попаднах на една интересна история. Ще приемеш ли фактите и после да ги дадеш на някой да ги обработи?

След известно колебание Лазлоу се съгласи. Джен сви решително уста и му разказа за пленените китове.

— Това ли е всичко? — попита той разочаровано.

— Бих могла да представя много повече подробности. Имам и снимки. Мога да ги изпратя със следващия самолет.

Лазлоу отговори, че материалът не е кой знае какво. Може и да го помести, но не е сигурен.

— Няма нищо — каза тя. — Опитах се да ти направя услуга. А за твое сведение, господин Брубекър не може да ме уволни, защото аз му предадох чрез дядо си, че напускам. Това е друго нещо, нали? Съвсем официално напускам.

Затвори с нараснало отчаяние. После се обади на няколко вестника в Анкоридж и Феърбанкс и се представи като свободно практикуващ репортер от Сан Франсиско, което не беше лъжа. Беше репортер, беше от Сан Франсиско и сега беше възможно най-свободно практикуващ. Но не предизвика особен интерес.

Джен седеше и се чувстваше напълно сломена. Какво е това? Никого ли не може да заинтересува с двата кита? Дали коравосърдечният Хол не бе прав в крайна сметка? Погледна към касетофона, висящ на закачалката. Взе го и пренави лентата. Изненада се, че изобщо работи след толкова часове на кучешкия студ. Но той си работеше идеално. Отново чу призрачните звуци — бавното отчаяно дишане на двата гиганта, гледащи смъртта в лицето. Пред очите ѝ застана Хол, протягащ ръка, и китът, приемащ ласката му.

Скована от ужас, седеше и пренавиваше касетата. Дагобърт каза, че никой не го е грижа за китовете, Хол каза същото. И какво от това, ако хората действително се развълнуват? Каква полза? Сама не знаеше. Просто ще се опита да го направи и тогава ще види. Приглади назад косата си и отметна плитката на гърба. Сети се за радиостанцията, която беше слушала в колежа. Всяка вечер по нея вървеше предаване,

което беше нещо като телефонно шоу, понякога забавно, понякога глупаво. Изчака безброй сигнали, докато най-после централата отговори. Свързаха я и тя чу професионален бодър мъжки глас.

— Добър вечер! Вие сте в ефир. Това е радиопредаването „Сан Франсиско говори“, а аз съм Дългият Джон Силвърбърг. Тази вечер темата е „Отвлечане с летящи чинии“. Как се казвате и някога, ха-ха, отвлечала ли ви е летяща чиния?

Да му се не види макар, помисли Джен. Дългият Джон Силвърбърг бе пуснал една от най-екзотичните си въдици.

— Казвам се Джен Мартинсън — подзе предпазливо — и се обаждам от Базата за полярни изследвания до Ултима, в Аляска.

— Охо-хо-о! — възкликна Дългият Джон Силвърбърг с кръшния си сладникав глас. — Тези космически пришълци наистина са те взели на дълго пътешествие, нали скъпа?

На Дженифър ѝ отне близо цели две минути да го убеди, че това не е ексцентрично хрумване и че наистина става дума за два кита, заклещени сред полярните ледове.

— Хей, хей, сладурче! Май приказваш сериозно? — превключи най-сетне той. — Вярно ли си в Аляска?

— Приказвам адски сериозно — отговори тя. — Видях китовете със собствените си очи. Направих снимки. Повече от три километра ледове ги делят от пътя към открито море. Записах дишането им на магнетофон.

— За сиви китове ли говориш?

— За тях. А ето как звучат! — Джен включи касетофона. В паузите между бавното сумтящо дишане на китовете обясняваше положението с по-големи подробности.

— Звучи патетично, скъпа — каза Дългият Джон Силвърбърг. — Но това е жестоко! Действително ли смятат да убият тези сладки животни? Кой, казваш, е отговорникът там?

— Бейли. Доктор Хол Бейли.

— Сан Франсиско, чуваш ли? Доктор Хол Бейли иска да убие китовете! Нашите китове!

— Не съм казала, че иска да ги убие! — намеси се Джен.

Но възражението ѝ беше напразно. Дългият Джон Силвърбърг беше открил по-пикантна тема от космическите пришълци. Когато накрая затвори, тя имаше неясното усещане, че е направила историята

достояние на обществеността, но не съвсем по начина, по който искаше. Почукване на вратата наруши тъжните ѝ мисли. Скочи на крака и отвори.

— Обслужване по стаите — каза иронично Хол, влезе направо и остави таблата, която носеше, на нощното шкафче. — Говорих с Кинън и Хелена. Працат ти поздрави. Донесъл съм ти най-рядкото нещо в Ултура. Питие! — Той извади сребристо шише от джоба си и донесе от банята две чаши. Наля във всяка по един пръст бренди и ѝ подаде едната. — Наздраве! — каза и го гаврътна на един дъх Джен повдигна салфетката, покриваща подноса. Не искаше да си признае, но умираше от глад. Да види чиния със спагети и кюфтета беше удивително. Да видя прясна салата, зелена и свежа, беше невероятно.

— Не съм гладна — каза и незабавно почна да яде.

— Точно това и гледам — скръсти ръце Хол и я загледа.

— Сутринта храната беше само храна — обади се тя, мажейки масло върху франзелата. — Тази вечер изглежда чудо.

— То си е чудо... — Той седна на единствения стол в стаята. — Всичко, което хората успяват да направят тук, е чудо.

— И как успяват? — попита Джен, като отпи с наслада от кафето. — Как са изкарали тук хората на Били пет хиляди години?

— Това е най-голямото чудо от всички. Но през последните сто години ние почти заличихме онова, което им е отнело пет хилядолетия. Убихме повечето от китовете, скарахме се с екологията, прокарахме глупавите нефтопроводи през страната и завинаги променихме икономиката ѝ.

— Дядо ми е един от онези, които построиха нефтопровода. Предполагам, че го обвиняваш за всичко.

— Само излагам фактите... — В твърдия му поглед не се четеше възхищение.

— Това ли е още една от причините да не ме понасяш?

— Щях чудесно да те понасям, ако си стоеше в калифорния, където ти е мястото.

— Мястото ми вече не е в Калифорния. Поемам по свой път.

— Трябва ли да извикам Кинън, за да те вразуми малко?

— Кинън да си гледа жената! — отвърна тя рязко. — Няма да позволя на дядо ми да ме разиграва! Нито пък на някой друг!

— Кингън казва, че дядо ти е стар плешив досадник. Искан да направлява на всеки живота.

— Така е. И го прави. Но ти нямаш никакво право да говориш за него. Така че, недей!

— Изпий си брeндитo. Чудя се защо го хабя за теб. Изглеждаш напълно възстановена.

— Аз съм възстановяващ се тип.

— Ти си нахалстващ тип!

— С теб нямам голям избор. Утре ще ходиш ли пак на леда? Да видиш китoвете? И аз идвам.

— Идваш друг път! — повдигна вежди Хол.

— Опитай се да ме спреш! — Джен вдигна чашата с брeндитo и я протегна като за тост. — Ако трябва, ще ида дотам пеша! — Гаврътна питието изкусно като него. — Наздраве!

Телефонът иззвъня. Тя скочи и уви пенъoара по-плътнo около себе си. Надяваше се да не е пак дядо й. Беше непознат глас.

— Хол там ли е?

— За теб е — каза и му подаде слушалката.

Бузите й пламтяха от нервна възбуда. Би изхвърчала от стаята, но нямаше къде. Дядо й я изкара от търпение, радиото я разстрои, а сега Хол съвсем я вбеси. Не беше способен да й каже две човешки думи подред. Скръсти ръце и му хвърли негодуващ поглед. Той изглеждаше заплашително сериозен.

— Да? — повтаряше само. — Да? Ще бъда там след минута — каза накрая. Затвори телефона и я загледа ядосано.

— Какво има? — попита го сладко. — Да не би някой тюлен да е хванал заушки?

Хол пристъпи към нея със зловещ израз на лице.

— Беше Кърлингтън, нашият метеоролог. Каза, че току-що е имало единадесет позвънявания. За мен. Протестирали, че не трябва да убивам онези китове.

— О, не! — почти изстена Джен.

— Каза също, че от „Анкоридж Дейли Нюз“ се обаждали за потвърждение на факта за хванатите между ледовете китове. Хванатите.

— О, боже... — промълви тя сломено. Изведнъж стаята й се стори твърде гореща, твърде малка и схлупена.

— Телефонът в главното управление не е спрял да звъни последните десет минути. Ти го скрой нали?

Джен трепна от тона му. Кимна, загледана в пода. Той пристъпи още една крачка. Протегна ръка и хвана плитката ѝ. Почувства топлинка на ръката му върху врата си. Хол повдигна насила главата ѝ и се взря в лицето ѝ.

— Вещица... — пророни през зъби. — Това си ти. Красива, руса, млада вещица!

После направи нещо, което го учуди толкова, колкото и нея. Не беше нито разумно, нито научно. Целуна я.

ШЕСТА ГЛАВА

— Вещица... — повтори Хол и пак я целуна. С едната ръка я беше прегърнал през врата, другата здраво обвиваше кръста ѝ.

Устните му бяха сигурни, горещи и алчни. В целувката му имаше и гняв, сякаш някаква сила, въпреки волята му, го принуждаваше да я желае. Джен беше обвила ръце около врата му. Той ѝ се стори топъл и сияен като пламъка на истинския живот. Изпълни я странен трепет, който обхвана гърдите ѝ и коленете ѝ се подкосиха. Смаяна, тя осъзна, че никога до този миг не бе изпитвала подобно желание. Хол леко се отдръпна, улови висящата на гърба ѝ плитка и прокара палец по синята панделка, завързана на края ѝ.

— Все се чудя какво ще стане, ако взема и я развържа? — прошепна. — Чудя се как ще изглежда, ако я разплета? Какво ще е да прекарам ръце през нея? Да я видя разпиляна по голите ти рамене...

Джен едва си пое дъх и го погледна в очите. Бяха по-сини от полярното небе и толкова решителни, че тя онемя.

— Ти не може да си блондинката на Брубекър! — Той пусна плитката и притисна гърба ѝ. — Никога не си го обичала, нали?

— Не... — Гласът ѝ се бе стегнал. — Казах ти го вече.

Не беше сигурна какво ще се случи по-нататък или какво ѝ се искаше да се случи. Ценеше свободата си и досега бе внимавала да не отдаде някому сърцето си. Но в този момент и сърцето, и тялото ѝ изгаряха от безразсъден копнеж.

— Аз не мога да те притежавам. И ти го знаеш.

— Зная го — кимна тя и бузите ѝ пламваха. — И ти няма да ме притежаваш.

— И това зная.

Почувства как сърцето ѝ лудо заудря в гърлото.

— Разбираш, че това е само биология, нали? То не означава нищо. Не означава, че сме влюбени. Може да ни навлече само неприятности. — Думите му я нараниха. Може би изпитваше неволна тръпка на желание към нея, но не я обичаше. — Сега имаш две

причини да си отидеш — продължи Хол. — Да изчезнеш от живота на Кинън. И от моя. Каквото и да се случи между нас, няма да свърши добре. — Въздъхна и повдигна ръце да свали нейните от врата си. Но тялото му остана плътно прилепено до нейното. Хвана плитката ѝ и усети златната ѝ тежест в ръката си. — Искам да разплета това — отпрати ѝ една от редките си усмивки. — Никога не ми го разрешавай.

Махна панделката. Подаде ѝ я и пусна косите от ръката си. Джен го гледаше с отчаяна дързост.

— Защо не? Аз не съм дете!

Той отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Дете си... Богато дете, което има много да се учи. Ти си Мартинсън. Родена си да усложняваш нещата. Аз харесвам простия живот.

Тя се изпъна. Много добре! Ще му покаже, че е Матисън!

— Тогава защо не си опростиш живота още сега и... не напуснеш стаята?

— Добре — подхвърли иронично, — тръгвам да оправя кашата, която ти забърка!

— Желая ти успех!

Язвителният му поглед спря върху устните ѝ, преди да излезе.

— Ти си безразсъдна, Джен. А безразсъдните жени са опасни...

Когато затвори вратата, тя се хвърли върху леглото и прегърна коравата възглавница. Зарови пламвалото си лице в нея. Съзнаваше, че Хол изпитва към нея само измамно плътско желание, силно, но нищо незначещо. В него нямаше нито любов, нито уважение. И никога нямаше да има, защото тя бе Мартинсън. Той бе събудил у нея нещо, до което нито един мъж не беше се докосвал. Но Джен знаеше, че бе по-опасен от непознатата неприветлива земя на Севера. И много се заблуждаваше, каза си разгорещено. Тя не беше безразсъдна. Просто я бяха завъртели куп събития, всяко от които по-непредсказуемо от другите. В началото бе убедена, че постъпва правилно. Съгласи се да разговаря с Кинън само, за да могат да се обединят срещу двамата стари мърморковци. Но оттук насетне нещата започнаха да се объркват.

Стресна я извънмяването на телефона. Кой ли звъни пък сега? Да не е пак дядо ѝ? Или Хол? За да ѝ каже да си събира багажа и да си тръгва без повече обяснения... Може би е Кинън? Да я убеждава да се

върне вкъщи. Вдигна слушалката и чу непознат глас. Мъжът се представи като Уолтър Ф. Стоунбриджър, редактор на „Сентинел“ от Редууд Сити, Калифорния. Чул я в шоуто на Дългия Джон.

— Казахте, че имате снимки. Пратихте ли ги вече на някого?

— Не... — отвърна нервно Джен.

— Изпратете ги на мен — предложи Стоунбриджър. — Незабавно. Ще имам грижата материалът да излезе под вашето име. Също и за редовно възнаграждение, докато работите по него. Вие сте свободно практикуваща, нали? Това предложение допада ли ви?

— Да. — Гласът ѝ трепереше от възбуждане. — И по двата пункта.

„Сентинел“ беше малък вестник в Редууд Сити, който Фърд Брубекър не си даваше труд да завладее. Смяташе го за безотговорен и за толкова лош, че би могъл да служи за пример как не трябва да се прави вестник. Тя донякъде го харесваше, ако не се смяташе това, че поне два пъти в годината се нахвърляше със зъби и нокти върху дядо ѝ. Там не одобряваха корпорацията Мартинсън, най-вече антиекологичната ѝ политика и самия Дагобърт.

— Странно — забеляза Стоунбриджър. — По радиото заявихте, че сте внучка на Дагобърт Мартинсън. Аз съм имал разногласия с него. Сигурна ли сте, че искате да работите за мен?

— Аз самата съм имала разногласия с Дагобърт. Искам да работя и точка!

— Чух, че сте била сгодена за един от наследниците на Брубекър, но той се оженил за друга. Това ли е причината за желанието ви да работите за нас?

Джен се смая. Този май се възбуждаше повече от клюките за нея и Кинън, отколкото от китовете!

— Никога не съм била сгодена за Кинън Брубекър. Желая му щастие. Слушайте, господине, ако искате да научите за китовете, питайте! Това е единственото, което смятам да ви разкажа!

За нейно учудване той се разсмя.

— Имаш доста секси глас, скъпа, но като говориш така, все едно чувам стария Дагобърт. Между другото, секси ли си?

— Не — отвърна му. — Сега се уча.

— Добре, Мартинсън! Разкажи ми за своите китове...

О, небеса, помисли тя замаяно. Намерих си работа! И подробно започна да му обяснява отново за пленените китове.

В шест сутринта я събуди силно чукане на вратата. Зарови глава под възглавницата, но чукането продължи. Веднага се досети само кой би могъл да тропа така яростно и настойчиво — Хол Бейли. Да не би да е намислил нов начин да я тормози и не може да изчака по-приличен час, за да го изпробва? Взе пеньоара и се отправи към вратата.

— Обличай се! Хайде! — нареди ѝ Хол безцеремонно.

— Изчезвай! — прозя се Джен. — Още е тъмно.

— И до десет сутринта е тъмно. Обличай се. Ще закусим в моя апартамент.

— Кои „ще закусим“? Не искам да ям в твоя апартамент!

— Обличай се да не те обличам аз — повтори ѝ троснато. — Имам проблем, създаден от теб, естествено. Трябва да си поприказваме на четири очи. — Тя се прозя и се протегна. Лицето му бе безстрастно, но дълбоко в очите му Джен забеляза обезпокояващ блясък. Той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя към стенния гардероб. — Давай, обличай се! Ще се опитам да ти набия малко ум и разум в главата и да те накарам да се върнеш вкъщи. Където ти е мястото.

Тя си спомни за новата работа в „Сентинел“. О-о, аз имам изненада за теб! И за Дагобърт също, мислеше със задоволство. Отправи се към банята, облече си най-топлото, което имаше, и се върна при Хол. Той мълчеше и Джен също не проговори. Напуснаха безмълвно стаята и Хол я поведе към друго крило в базата. Спряха пред една врата в коридор, безличен като всички останали. Значи тук живееше, помисли тя със странен смут. Чудеше се какъв ли ще е този „проблем“, за който спомена. Обзе я лошо предчувствие.

Апартаментът му, макар и малък, не беше студен и безжизнен, както си го представяше. Стените бяха облицовани с дъбова ламперия, подът застлан с персийски килим. Малката дъбова масичка със стъкло отгоре беше отрупана с книги и списания. Във въздуха се разнасяше аромат на кафе и пържена шунка. До масичката стоеше телевизор с видео, имаше и компактдискове уредба. Тихо свиреше музика — нежна предкласика. Той посочи към къта, където беше малката трапезария.

— Накарах Арнълд да стане рано и да прати закуската тук. Сядай! — Беше по-скоро заповед, отколкото покана.

Джен погледна недоверчиво блестящите чинии, сервиза за кафе от фин порцелан и сребърните прибори. Хол издърпа стол за нея с любезен жест, който я удиви. Тя седна. Седна и той. Загледаха се така, сякаш между тях цъкаше бомба със закъснител.

— Кафе? — Наля й, преди да успее да отговори.

— Благодаря...

Без да пита, Хол започна да пълни своята и нейната чиния.

— Слушай — подзе най-накрая с хрипков глас. — Нощес имаше над двадесет обаждания от Калифорния. Вдигнаха ни във въздуха с тези китове. Телефонът в главното управление и досега звъни. Просто искам да знам... Какво направи, за да ни навлечеш този ад?

Джен се размърда неспокойно.

— Обадох се в някои вестници. И на една радиостанция в Сан Франсиско. Радиошоуто на Дългия Джон Силвърбърг...

Той я изгледа продължително и поклати глава.

— Силвърбърг? Юнакът, който винаги запълва вестниците?

— Поне ме изслуша — защити се тя. — Никой друг не пожела да го направи.

— Силвърбърг е най-опасния лунатик в радиото! Готов е на всичко, за да направи впечатление. Нищо чудно, че така е раздухал случката.

— Само казах истината! — възрази Джен разпалено. — Обясних, че китовите са затворени сред ледовете и че ако няма начин да ги спасят, е ставало дума за... ами... Да ги убият.

— Казаха си му, че аз се каня да ги убивам! В половината от обажданията ме заплашваха лично. Някакво хлапе ми крещя истерично да не го правя. Майка му пък заяви, че трябва да бъда нанизан на харпун. — Тя мачкаше салфетката си и нарочно избягваше погледа му. — Искам опровержение — продължи Хол. — От името на цялата база. Незабавно!

Опровержение? Джен не можеше да прави никакво опровержение. Нищо не беше излъгала. Просто съобщи на Дългия Джон фактите. Независимо от това, че гневът на Хол я смути и обърка, не смяташе да му се подчини. Изпъна се и го погледна в очите.

— Не! — отрязва.

— Какво?

Тя се помъчи да се овладее.

— Китовете наистина са в капан. Ти каза, че ще се наложи да бъдат убити. Отказвам да опровергавам истината!

Той стисна зъби.

— Обаждането в някакво идиотско радиошоу е безотговорност!

Сърцето ѝ удряше като чук по наковалня, но не отстъпи.

— Работата ми е да разгласявам събитията. Това и правя.

— Не ти е работа да...

— Не ми е работа да си върша работата, така ли? — кипна Джен.

— Е, добре! Но аз пуснах репортажа си. Какво от туй, че само в шоуто на Дългия Джон Силвърбърг? Нали стана достояние на обществеността? Хората се развълнуваха за китовете.

— Чудесно! — процеди Хол. — Доказа себе си. Сега кажи на Дългия Джон Еди-кой-си, че аз не съм някой побъркан убиец! След това се връщай при дядо си! Където ти е мястото!

Негодуващият му поглед я изгаряше, но тя не се предаде.

— Работата ми е свързана с тази история. Снощи се обадиха от „Сентинел“ в Редууд Сити. Наеха ме.

По лицето му премина учудване.

— „Сентинел“ от Редууд Сити ли? — учуди се той. — Малкото либерално вестниче, което мрази хора като дядо ти? Какво си намислила пък сега?

— Все за някого трябва да работя. Вече приключих със семейството на Кинън. Не искам никакви облаги от никого, от Дагобърт също. Ще си прокарам сама път.

Хол въздъхна дълбоко. Тази жена преобърна всичко с главата надолу. Трябваше да изкара тежката артилерия срещу нея и да я прогони.

— Вече се вдигна достатъчна шумотевица. Стига толкова! Край! Връщай се при дядо си! Той обещава да те глези, както и досега, по начина, по който си свикнала.

Този път Джен се предаде. Хол я гонеше. Не я искаше в базата. Всички останали също. Единственият човек, който я искаше, беше Дагобърт. Внезапно я загриза подозрение.

— Какво имаш предвид с това, че дядо ми „обещава“?

— Обади се по телефона. Предложи ми десет хиляди долара, ако те кача на първия самолет до Калифорния. Мечтая да те видя в него. Ще те откарам лично на летището.

Кръвта ѝ нахлу в лицето. Беше бясна. По-лошо. Бе дълбоко разочарована от Хол, който се съюзяваше с Дагобърт.

— Ах, ти, лицемер такъв!

Той въздъхна. Искаше единствено да се отърве от тази жена и хилядите съблазни, които му предлагаше. Сама не знаеше колко много предлага. Толкова, че сърцето го болеше...

— Казах му какво да направи с възшливите си пари. Не се нужда от тях. Но ще се опитам да се разбера с теб. Ти си свързана с него. Там ще живееш добре. Върни се.

— Ти просто искаш да ме отстраниш от тази история! — взмути се тя. — Всъщност се стараеш да му помогнеш...

— Нищо не се старая! Затворих му телефона. Но преди това той ми каза да ти предам, че ако се прибереш у дома, ще ти намери нова работа и никога повече няма да споменава Кинън или Аляска. Животът ти ще бъде гладък като коприна и ще ти даде всичко, което пожелаеш. Всичко! Помисли за това!

Джен го гледаше, онемяла от учудване. Присвитите му очи сякаш минаваха през нея. Наблюдаваше я като ловец плячка. Дали наистина допускаше, че тя цени повече удобствата и лукса, отколкото свободата и достойнството си?

— Лицемер такъв! — повтори с презрение. Очите му се присвиха още повече. Изглеждаше невъзмутим и самоуверен. Прониза я дълбока болка. — Правиш си труда да предаваш посланията на богатите мъже — изстреля към него. — Това може ли да те кара да се чувстваш значителен? — Разбра, че с тази подигравка бе прехвърлила границата. Нещо проблесна в твърдия му поглед, но лицето му остана неподвижно. За разлика от него, Джен бе вирнала упорито брадичка, устата ѝ бе войнствено стисната, бузите ѝ пламтяха. — Стой си там като статуя, щом искаш, противен снежен човек такъв! — изсъска през зъби. — Ама е вярно! Ненагледният мекушав Кинън се побоя да ми каже сам, че се е оженил за друга. Тъй че, кой се втурна да ми го съобщава? Добрият стар Хол Бейли! — Тя тръсна презрително глава. — Дядо ми иска да ми втълпи, че ако се държа добре, животът ми бъде „гладък като коприна“. — Направи нетърпелив жест с ръка. — И кой припка да донесе новината? Добрият стар Хол Бейли, приятелят на богатите мъже!

В стаята стана толкова тихо, че ѝ се стори как чува биенето на сърцето си. Накрая той се обади със зловещо спокоен глас.

— Не те съветвам да ми говориш така...

— Ще говоря както си искам! Според теб дядо ми е достоен за презрение. Но ти му ставаш адвокат! Сигурна съм, че това ще му хареса. Защо не коленичиш вместо него? Сигурна съм, че това ще му хареса още повече! — Хол бавно и продължително въздъхна. Гледаше я, без да мърда. — Държиш се така, сякаш теб не може да те купи, ала мен може... Но това едва ли има значение, защото така или иначе вършиш каквото той иска!

Изправи се тъй рязко, че ѝ се зави свят. Искаше да се махне от тази стая. Хол също бързо рипна. Джен се отправи към вратата, но той ѝ препречи пътя и я хвана за ръцете. Тя отскочи назад при докосването му. Не искаше да се намира в такава близост до него. Ударите на сърцето ѝ барабаняха в ушите. Хол имаше буреносен вид. Беше я приклепил в ъгъла и сега вече не можеше да се измъкне.

— Всичко, което искам, е да възстановя някакъв ред тук. Не харесвам дядо ти. Но едно нещо е ясно — той те обича. Може да е стар мошеник и интригант, но чувството му е дълбоко. Когато човек обича нещо толкова силно... — изведнъж млъкна и пръстите му се впиха в раменете ѝ.

Джен се стегна. Думата „обича“, произнесена от неговите уста, я подразни. Точно както и напрегнатия му израз. Отправи му изпитателен поглед.

— Когато човек обича нещо толкова силно, тогава какво?

В един безумен миг ѝ се стори, че ще я привлече по-близко и пак ще я целуне. Вместо това рязко я пусна.

— Върви при него. Нима наистина си загрижена за тези китове?

Цялата трепереше от бушуващите в нея чувства.

— Загрижена съм, защото те са дружелюбни живи същества и са в беда. Не съм аз тази, дето иска да ги убива...

Лицето му помрача.

— Никого не искам да убивам. Бих се радвал, ако мога да ги освободя. Мястото им просто не е тук, както и твоето...

За да наблегне на последните си думи, отново я беше хванал за раменете. Тя отблъсна ръцете му, забелязала появилия се в очите му блясък.

— Ще стоя, докато историята приключи по един или друг начин — каза Джен колкото можа по-спокойно. — Ти няма да ме спреш. — Хол не отвърна нищо. Тя усещаше неприязънта му, но се преструваше, че не я вълнува. — И така... По кое време смяташ да отидеш при китовете? — попита предизвикателно. — А между другото, можеш ли да изпратиш някого в Ултура да отнесе една фотолента и да я прати по самолета в Анкоридж? — Настъпи продължителна и напрегната тишина. — Е, предполагам, че мога просто да я пусна в пощенската кутия в трапезарията — размишляваше Джен на глас. — И не смятам нищо да опровергавам. Предлагам ти да си приготвиш някакво изявление за всеки, който се обади по повод намерението ти да пратиш китовете на оня свят.

Той прокле наум съдбата, събрала него, китовете и тази жена заедно.

— Нямам намерение да ги пращам на оня свят!

— Амиии? — ококори се невинно тя. — Каниш се да ги спасиш ли?

Изразът му стана по-суров.

— Невъзможно е да ги накараме да се преместят. Само времето е в състояние да ги освободи. Знаеш го не по-зле от мен.

— Амиии? — възкликна пак Джен със същата интонация. — Значи ще стоиш наблизко и ще гледаш как умират? Не звучи добре. На твоето място бих поработила върху изявлението. Ще ти потрябва!

— По дяволите! Не ме изкарвай подлец!

— Нямам такова намерение. Само ще съобщавам фактите. Тъй че ще ми е нужно твоето сътрудничество. Искам да отида на леда.

— Не! Вчера те взех само за да те държа под око.

— Каза обаче, че бих могла да си намеря някой малък сюжет. Е, намерих си. Не ми се ще да съобщавам, че осуетяваш разпространяването на новините.

Хол се наведе през масата и насочи пръст към лицето ѝ.

— Така да бъде, ще те заведа на леда! Можеш да стоиш там, докато се примолиш да се върнеш. Но ако ти измръзнат ушите, да не обвиняваш мен!

— Чудесно! — изпъна се тя. — След десет минути ще се срещнем пред кабинета ти.

Устоях на дядо си, ще устоя и на теб, помисли си Джен. Ти си силен, ама и аз не падам по-долу. И ще ти покажа, че не съм такава, за каквато ме смяташ! Мина покрай него с вирната глава. Излезе и бързо тръгна към стаята си. Във ветровития коридор почувства как решителността ѝ се изпарява. Беше забравила за момент най-важното — китовете... Китовете, помисли си. Колко странно съдбата и се преплете с тяхната.

Внезапно, без всякаква причина, я обзе страх. Беше като студен призрачен полъх. Имаше мрачното предчувствие, че всичко виси на косъм. Нещо щеше да се случи, нещо голямо. И щеше да разтърси из основи подредения ѝ свят... Усещаше как неизвестна сила се надига като ураганен вятър. Да, предстоеше да стане нещо. Скоро...

СЕДМА ГЛАВА

Джен стоеше на леда, припомнила си странното предчувствие, което я беше връхлетяло. Огледа се наоколо. Морето беше замръзнало така здраво, както и преди. Небето бе безизразно и неприветливо, също като вчера. Двата кита все още се мятаха в ледения капан. Ледът, затрупал прохода, не беше помръднал. Нито една пукнатина не сочеше път към свободното море. Не се усещаше никакво предзнаменование за промяна. По пътя Хол се бе умълчал, а Били Оуън беше както обикновено вечно усмихнат. Докато двамата мъже се опитваха да нагласят някаква мистериозна част от видеокамерата, тя стоеше на ръба на дупката. Спорът с Хол я бе отчаял.

— Същото е — промълви беззвучно.

Слънцето светеше едва-едва. Били се мъчеше да оправи камерата и ругаеше на два езика, което му струваше повече усилия, отколкото работата.

— Не е същото. Става по-зле — подхвърли Хол.

Джен се сепна. Вгледа се внимателно в лицето му да провери дали не се шегува. Дъхът му излизаше на вълни и застиваше в кристали.

— Не е по-лошо! Същото, е! — възрази.

Присвил очи, Хол изучаваше небето.

— Влошава се. Температурата пада. Образува се повече лед. Ще се получи хребет оттук до свободната вода, който ще бъде като стена между китовите и откритото море. Те са слаби и няма да могат да отърват кожата.

Думите му натежаха на сърцето ѝ като камък. Тя извърна поглед. Не харесваше безжалостното му лице. Понякога можеше да бъде жесток като природата, която ги заобикаляше. Двата кита изчезнаха под люшкащата се водна повърхност. След няколко минути щяха да се покажат, за да поемат въздух.

— Хей! — опита се да отвлече вниманието ѝ Били и я побутна с лакът. — Извадете апарата и ме снимайте. Направете ме известен. Чух,

че той е станал известен благодарение на вас! — Били кимна към Хол, който проверяваше фокуса на обектива.

Дори и да бе чул забележката на момчето, Хол не го показва.

— Били, искам хидрофонът да работи! Трябва да ги чуем тези юнаци долу.

— И това ли е всичко, което смяташ да направиш? — попита Джен, гледайки го как стои с ръце в джобовете. — Само да ги снимаш и да ги слушаш? — Знаеше, че не е права, но бе толкова развълнувана, че не можеше да се сдържа.

По-малкият от китовете излезе да диша и изстреля във въздуха триъгълник от водни пръски. Хол не си даде труд да я погледне.

— Какво смяташ, че трябва да направя, госпожице Мартинсън?

— Трябва да предприемеш нещо! — изгледа го свирепо тя, докато той фокусираше камерата върху муцуната на Малкия глупчо. — Те умират, а ти се готвиш да ги изследваш в името на науката!

— Слушай какво! Направих всичко, което е по силите ми, за да им помогна. Как не искаш да разбереш! Мръдни се! Големият глупчо ще изплува точно зад теб.

Неохотно излезе от полезрението на камерата. Зад гърба ѝ се чу плясък и гигантска въздишка — признаци, че се бе появил големият. Джен посочи тъмна пукнатина в края на затрупания с лед проход. От нея се издигаше мразовита пара.

— Защо не направите онази пукнатина по-голяма? Така че да могат да излязат?

— Не съм Господ.

— Не е необходимо да си! Постави динамит!

— Китовете имат чувствителен слухов апарат. Ще се повреди от взрива.

— Щом не можеш да докараш морето при тях, накарай ги те да отидат до него! Пробий дупки!

Сигурна бе, че ако действително се напегне, може да спаси двете попаднали в капан животни.

— Нали опитвахме! Защо не искаш да разбереш? Това не са кашалоти, а сиви китове. Нищо не може да им помогне!

— Защо пък не?

— Не са пригодени да оцелеят в арктически условия. Опитахме с нови дупки за дишане. Те не разбират за какво са. Можем да им

отворим път с моторни резачки, но не знаем как ще реагират. Между другото, ако разполагах с повече пари и хора, щях да пробвам и това. Водата замръзва толкова бързо, че няма да успеем да поддържаме прохода отворен.

— Повече пари! Смяташ, че животът им е измерим с пари?

— Не мога да похарча целия бюджет на базата заради два кита, когато хората се нуждаят от екипировка!

— Но как е възможно някой да убие тези животни? Как е възможно да го позволим?

— Джен, никой не иска те да умират. Никой! — въздъхна Хол. — Но е вероятно местните власти да гласуват за тяхната смърт. Само за да ги предпазят от страдания. Това е извънредна ситуация и ще я съгласуват първо с Федералната агенция.

— Опитваш се да се изплъзнеш от отговорност за сметка на ескимосите? — присви очи Джен.

Двата кита поеха шумно въздух и изчезнаха в тъмната вода.

— Не се опитвам да се изплъзна от нищо! Това са фактите, по дяволите!

— Ледоразбивач! — изкрещя внезапно тя. — Можеш ли да повикаш ледоразбивач да строши този лед?

— Не. Аляска има само два, и то много стари. По-близкият до нас винаги е засядал в ледовете, когато сме го викали. Ще се заклеци по-лошо и от китовете.

— Не звучи много добре за ледоразбивач!

— Съобщи на Дългия Джон Бърборкото. Може би най-последният ще се обади на бреговата охрана, за да се заяждат с тях, а не с мен. Не съм лично отговорен, ако тези китове умрат.

— Отговорен си за техния живот! Има ли как да ги приспим и да ги извлечем до морето?

Той стисна зъби и вдигна очи към небето. Вече беше станало сиво. Почти усещаше падането на температурата. Работата не отиваше на добре.

— Никой не знае как да ги упоим, каква доза да използваме... А ако го направим, как ще ги преместим? Може би ще завържем за тях морски птици, за да ги повдигнат?

Беше ядосан, но не на нея, а на себе си. Дано проклетото време да се стопли и китовете да останат живи!

— Знам много добре, че си правил опити с китовете и как ли са страдали горките животни!

Хол изруга наум. Искаше му се, по някакъв магически начин да я върне обратно в Калифорния. Не желаше да я вижда повече. Но най-много от всичко не искаше да си спомня вкуса на устните ѝ и как плътта ѝ потъваше под пръстите му.

Виж, аз не съм единствената надежда на земята за тези животни — каза той и си помисли, че другото, на което можеха да разчитат, бе само времето, а то се влошаваше.

— Точно това си! Единствената им надежда на земята! Помисли как да ги спасиш! Можеш!

Изглеждаше така загрижена, че Хол забрави яда си. Отново ѝ обърна гръб. Искаше от него да бъде герой, а той не можеше. Студът се стягаше като обръч на глутница вълци. Ако успееше да накара животните да се преместят до друга дупка, имаше известна надежда. Но те не помръдваха. Страхът ги парализираше. Погледна към хоризонта. Проходът към откритото море беше на около четири километра. Ала това нямаше никакво значение.

Малко след обяд от запад се появи мъж на верижна шейна. Били първи го позна. Беше Уорън Типана ловецът, открил китовете. Хол вдигна ръка за поздрав, но ловецът, който вече слизаше от шейната, дори не се усмихна. Уорън не обичаше да говори английски, така че на Били му се наложи да превежда от ескимоски. Типана носеше голям жълт плик от кметството. Хол се намръщи и го взе.

— Казва, че се опитвали да се свържат цяла сутрин — превеждаше Били. — Телефоните звънели непрекъснато. Кметът получил остро главоболие. Един от капитаните на китоловни кораби попитал дали да събира хора за лесната плячка. Задавала се буря. Четири телевизионни компании искали от кмета записи. Тъй че ако доктор Бейли няма нищо против, да предостави няколко. — Уорън продължаваше да говори, а след него и Били. — Може ли доктор Бейли да изпрати записи до радиостанциите и снимки във вестниците? Кметът моли да се изясни, както на жителите на Ултура, така и на всеки друг, че китовете се чувстват добре. Когато Уорън отишъл в базата, пред кабинета на Хол го чакало още по-голямо гъмжило, отколкото пред кметския. Седем телевизионни станции и две компании искали видеозаписи. Избраният от Аляска сенатор се обадил от

Вашингтон, за да пита какво може да направи за своите хора и за своите китове при тези трагични обстоятелства. В добавка движение „Жив свят“ се готви да предприеме голяма акция. Запалените природозащитници ще направят всичко, за да възпрепятстват убийството на китовете.

— По дяволите! — По лицето на Хол се изписа раздразнение. — Става въпрос само за два изнемощели кита, заседнали в ледовете, а те го използват за политически цели!

Джен също се ужаси. Уорън подаде и втори дебел пакет от журналистите, окупирали базата. Отново послания, питания и заплахи. Това още повече усложняваше положението.

Хол погледна нагоре и свъси вежди. Небето сивееше злокобно.

— Става по-студено — каза, като че сам на себе си.

Джен гледаше китовете. Петнистата муцуна на Големия глупчо се издигаше високо над водата. Почти човешките му очи се взираха в хората върху леда. Сякаш чакаше да му помогнат. Малкият глупчо изглеждаше плашлив и стоеше по-надалеч. До нея Хол прехвърляше съобщенията, донесени от Уорън.

— Това е лудост! — мърмореше той. — Лудост! — Ескимосът погледна големия тъмен облак на хоризонта и изломоти нещо на родния си език.

— Ще вали сняг, най-много до няколко дни — преведе Били.

Джен започна да премигва. Помисли, че на този студ само сълзи й липсват. Малкият глупчо изглеждаше така изтощен, че май нямаше да издържи дълго. До нея Хол клатеше глава.

— Лудост! — повтори той. — Светът се е побъркал!

Когато се прибраха в базата и влезе в стаята си телефонът звънеше. Джен рязко вдигна слушалката.

— Какво си направила? — кресна дядо й. — За твоите китове говори цяла Калифорния! Цирк! Ти си едно невъзможно момиче!

Тя приседна в края на леглото.

— Самият ти си невъзможен! Как си посмял да се опитваш да подкупиш Бейли?

— Този проклетник Бейли! Не разбира ли, глупакът му с глупак, че мога да го купя и продам ако искам!

— Не! Очевидно не! — отговори Джен, напълно убедена, че това бе един от хората, които Дагобърт не можеше нито да купи, нито да продаде.

— Искам да се върнеш у дома, скъпа! — Грубият глас на стареца звучеше раздражено. — Бейли не те иска при него. Показа го ясно. Връщай се вкъщи!

Тя сложи ръка на челото си. Скулите я боляха, а кожата ѝ беше безчувствена.

— Оставам тук! Сега работя за „Редууд Сити Сентинел“.

— „Сентинел“? Със сигурност вече не работиш само преди два месеца ме нарекоха „старият алчен барон-разбойник“.

Слепоочията на Джен запулсираха.

— Прилича ти да те наричат барон-разбойник. Съвземи се, Дагобърт! Много хора не са доволни от екологичната ти политика или по-скоро от липсата на такава.

— Ха! Когато бях млад никой не се интересуваше от това! Сега трябва да се кланям наляво и надясно и да се съобразявам с всекиго!

Припомни си мнението на Хол за нейното семейство и главата я заболя още повече.

— Явно не се кланяш достатъчно! Все още имаш лоша репутация!

— Мога да стана по-необходим от въздуха за тези типове, еколозите, ако искам! — погаври се старецът. — Ще стана техен любимец само за една седмица, ако реша! Мога за един ден да направя толкова добро, колкото „Сентинел“ не може и за година с неговия глупав стил. Преставаш да работиш за тях! На минутата!

— Не мога. Подписах договор.

— Ако искаш да завършиш тази тъпа история, преди да се върнеш в къщи, то го направи за Фърд. Той пак ще те назначи.

— Още веднъж не!

— Тогава публикувай материала, като използваш името на семейството. Нали смяташ, че репутацията ми трябва да се подобрява? Имах приятелски разговор със сина на президента. Искан да се срещне с теб.

— Не желая да виждам сина на президента! — натърти тя. — Искан да живея свой собствен живот!

— Ще те направя мой представител, независимо дали искаш или не! — заплаши я Дагобърт. — Междувременно Фърд може да изпрати там истински репортер, за да те срине! Тогава дори пета ръка вестник като „Сентинел“ няма да те вземе на работа! Не ме предизвиквай! В началото беше забавно, но ми омръзна!

Той затвори. Джен постави слушалката върху вилката и се вторачи в нея. Искаше да се просне върху леглото и да ридае от отчаяние. Дагобърт пак спечели, но поне ѝ каза едно полезно нещо. Да стои настрана от Хол. Нямахше да му хареса това, което смяташе да предприеме. Но щеше да го направя във всички случаи. Трябваше. Разтърси глава и набра редакцията на „Сентинел“. Обади се на Стоунбриджър и му съобщи фактите, дори и неприятните.

— Ще го разграбят като топъл хляб, госпожице Мартинсън. Бог да ви благослови! Кариерата ви е осигурена. Искате ли да работите за мен на постоянен договор, когато се вървете в Калифорния?

Джен отказа учтиво, като изтъкна, че в такъв случай „Сентинел“ ще си развали отношенията с дядо ѝ, а и тя съвсем не смята да се връща в Калифорния.

— Използвате ни само да натриете носа на стария мошеник, тъй ли? — попита Стоунбриджър.

— Може би — отговори Джен, без да знае защо.

Позната бучка заседна в гърлото ѝ. Вятърът се усилваше и прозорецът трепереше. За стотен път помисли за изпадналите в беда китове и за пълзящия лед, заплашващ да ги погребее.

— Ало? — продължи Стоунбриджър. — Хич да не ви пука! Всеки използва всекиго. Това е животът!

Джен обеща да му съобщава всички факти и затвори. Стана и отиде до прозореца. На север, където небето беше тъмно, двата кита продължаваха борбата между живота и смъртта. Тя безпомощно поклати глава. Ако светът научеше за това, щеше ли да помогне?

Тъй като Хол не дойде да я вземе, отиде в трапезарията сама. Веднага разбра, че изобщо не бе трябвало да идва. Всички, включително и двете жени, които виждаше за пръв път, я гледаха със смесица от учудване и едва прикрита неприязън. Неволно се усмихна на Арнълд, но лицето му остана каменно. Седна на отделна маса и никой не се доближи до нея. Посланието на студентите погледи беше ясно. Не се бе съобразила с правилата на живота в базата и с това бе

причинила хаос. Сега те я отхвърлях. Психологическият студ, толкова силен, колкото и студът навън, смразяваше обстановката в столовата.

Неспособна да издържа повече, Джен се отправи към вратата, като остави вечерята си недокосната.

Към десет часа някой почука на вратата ѝ. Зачуди се дали не са парламентарии, пратени да я помолят да се маха. Отвори и на вратата стоеше Хол със сандвич и пържени картофи.

— Научих, че не си яла тази вечер. Бях в Ултима и говорих с кмета. Зная, разбрала си, че не си подходяща за тук. Обърна всичко с краката нагоре.

— Показаха ми го. Да... Съжалявам!

— Обяснявах ти като на дете да разбереш къде си попаднала — поклати глава той. — Не смятам да го правя повече. На! Яж!

Тя му благодари и седна на крайчеца на леглото. Беше прекалено разстроена, за да яде.

— Мисля само за китове!

Очакваше да си тръгне, но Хол седна непоканен на единствения стол в стаята.

— Тревогите няма да ти помогнат! Ще ядеш ли? Казах ти, че няма повече да се занимавам с теб!

— Никой не те е молил!

— Грещиш! Кинън ме помоли.

— Не съм дошла, за да ти причинявам неприятности. Какво каза кметът?

— Защо искаш да знаеш? За да го разнесеш из цяла Калифорния? — усмихна се горчиво с половин уста. — Благодарение на теб градът има страхотни проблеми. Сума ти народ чака китове да бъдат спасени. Не знам как може да стане това.

— Какво е времето? — попита, заслушана как вятърът блъска в рамката на прозореца.

— Студено. Двадесет под нулата.

Джен усещаше, че я гледа, но не обърна очи към него. Понякога ѝ се струваше, че открива нежност в погледа му.

— Ще оцелеят ли през нощта? За китове питам.

— Вероятно...

— Какво значи вероятно? — погледна го обвинително. — Ти си един коравосърдечен човек и го знаеш много добре!

— Аз съм реалист и това е всичко. Ще ядеш ли?

— Не съм гладна. Непрекъснато мисля за тях!

— Стой гладна тогава. Може и да ти помогне...

Тя се размърда притеснено на леглото. Изглежда той стоеше само за да ѝ създава неудобство.

— Защо не си тръгваш? Мисля, че днес ми се нагледа достатъчно!

— Нагледах се — отвърна отегчено Хол, но остана. — Дойдох, защото се тревожех за теб. Ала това не е достатъчно, за да продължим да работим заедно. Явно не можем да открием най-доброто един у друг. — Тя се учуди на факта, че все пак бе открил нещо добро нея. — Натоварих Били да се грижи за теб. За разлика от Кинън, оставаш в базата. Но отсега нататък ще получаваш същата информация, която и хората отвън. Искях да има репортер тук, с когото да работя. Сега съм разочарован. Май ще е най-добре да си отидеш къщи. Особено като се има предвид отношението на хората към теб.

— Стига нравоучения! Просто се махай! Във всеки случай е по-добре да разговарям с Били. Поне се държи човешки.

Тръсна глава и нарочно гледаше встрани, за да го накара да си тръгне. Присъствието му я изпълваше със странна болка и с усещане за празнота. Отиде до прозореца и отметна пердетата. Северното сияние блещукаше в мрака така красиво, както в нощта, когато го видя за първи път.

— Моля те! Върви си! Моля те!

Припомни си думите на дядо си, че трябва да стои далеч от него. Гледаше сиянието, а гърлото ѝ се свиваше. Уважаваше Хол. Вярваше в силата му и преди всичко в неговата честност. Беше се посветил изцяло на работата си, но тя искаше от него само едно. Да бъде човек. Въздъхна облекчено, когато той си тръгна, но я обзе чувство на самота.

Хол влезе в столовата. Дори не знаеше защо отиде при нея. Защо се опита да разговаря. Искеше да ѝ каже, че макар и малък, съществува някакъв шанс китовете да оцелеят. Но не го направи. Нямаше право да ѝ дава напразни надежди. Искеше да ѝ каже, че съжалева за случката в трапезарията. Просто всички бяха изморени, разочаровани и притеснени. Ала не каза и дума. Осъзна, че никога няма да се научи да

разговаря с нея. Фамилията Мартинсън притежаваше всичко, което го отвращаваше. Много пари, огромна власт и толкова малко загриженост за крехката съдба на природата.

Джен попадна в неприятна ситуация и без особени усилия я направи още по-лоша. Беше се появила на сцената по една прищявка и остана от чист инат. Кинън не искаше да я види, но не искаше и да я нарани. Положението беше умопомрачително. Да се побъркаш. По-лошо. Тя методично превърна Хол от уравновесен и сдържан човек в пълен идиот. Докара го до състояние да се ядосва на всички, включително и на себе си. Всъщност и то не беше най-лошото. Трагедията идваше от това, че я желаше така неудържимо. Противно на цялата си логика и същност, искаше да бъде герой. Да премества планини, да проправя път през замръзнали морета и да извършва подвизи. Ядосваше се, че бе само човек. Обикновен човек.

ОСМА ГЛАВА

Бъркотията нарасна още повече на следващия ден. Целият свят насочи вниманието си към китовите. Пресата подхвана репортажа на Джен в „Сентинел“ и го разтръби. Всички вестници го публикуваха. Телевизионни компании замъкнаха километри видеоматериали от базата и показваха състоянието на китовите сутрин, обед и вечер. Телефоните звъняха непрекъснато. Много хора се обаждаха да питат, съветват и обиждат. Пожелаваха добро здраве на учените, благославяха ги и ги ругаеха. Толкова репортери се опитваха да се доберат до Хол, че секретарката му постоянно беше на ръба на нервната криза. Почти всички в базата се разхождаха с подивели погледи.

Самият Хол бе тих и непристъпно навъсен. Поемаше най-критичните разговори. Мъчеше се да убеди разгневени или разстроени хора, че никой няма да посегне на животните. Противно на желанието си се оказа в положението на боксов съдия. Той беше човекът, контролиращ всичко.

Една вечер Джен го срещна на връщане от библиотеката на базата. Макар че я избягваше през целия ден, не можа да се въздържи и го спря. Знаеше колко е безполезно да се извинява, но трябваше да опита.

— Не предполагам, че ще стане така. Всичко това... — махна безпомощно с ръка, сякаш да опише хаоса, завладял базата.

— Пресата е заредена пушка. Ти си игра с нея и си изпати...

— Най-много пострада Ултима — трепна тя. — Съжалявам...

— Извини се на хората, не на мен. Каквото става, се пише на техен гръб. Всичко се обърка. Провали се графикът за работа. Разходите нараснаха, а в кметството направо ще полудеят.

— Ами опитвам се да кажа нещата такива, каквито са. Просто хората реагират със сърцата си, а не с разума.

— Използваш тази история, за да си създадеш име. Постави града в положение, от което няма изход. Налага се да спасим китовите,

но никой не знае как. Сега, вместо да използваме обстоятелствата, те ни използват. Не обичам да ме използват!

— Никога не съм искала да използвам някого! — отвърна ядосана и обидена.

— Някъде в тази каша — отговори Хол невъзмутим, както винаги, — в тази дяволска каша има начин да се помогне на китовите. Вероятно е дребна възможност и ще се появи за много кратко време. Моята задача е да я намеря и да се заловя за нея. Ако се наложи, ще използвам дори теб. Запази си извиненията! Вече не е модерно. Събитията го изискват.

— Искаш да кажеш, че можеш да използваш тази вестникарска кампания? Как?

— Не знам как. Опитът ми показва, че когато се случат неприятности, има два пътя. Отчайваш се и те смачкват или обръщаш нещата така, че да работят в твоя полза.

— Но... — започна Джен.

— Ако искаш китовите да бъдат спасени — прекъсна я безцеремонно той, — пиши в твоя проклет вестник, че имаме нужда от помощ. Животните не могат да се измъкнат сами, а ние не можем да ги преместим. Ако никой не знае как да помогне, да престанат да ме гледат в ръцете и да ме оставят да си гледам работата! Имам по-важни въпроси за решаване от това, да отговарям на телефонните позвънявания!

Секретарката на Хол се появи притеснена.

— Доктор Бейли! Тук ли сте? Слава богу! Звънят от Вашингтон! Трябва да се обадите в Калифорния! Звънят от някакъв вестник в Лондон и от още един, австралийски!

Хол скочи и остави Джен да се взира след него. Тя се обърна и забърза към стаята си. Беше станала голяма история, невероятно голяма и никой не знаеше как ще завърши. Обади се на Уолтър Стоунбриджър, за втори път тази сутрин.

— Има ли ново развитие на нещата? — попита той.

— Няма. Чуйте ме! — помоли отчаяно. — Доктор Бейли се нуждае от помощ, ако искаме тези животни да останат живи!

— Кое му е новото на това, госпожице Мартинсън? Докторът все търси помощ. Какво очаква той? Чудо ли?

— Може би! — сопна се Джен. — Защо не?

— Защото има само две възможни чудеса. Първото е да дойде ледоразбивач. Най-близкият е руски. Ще са необходими най-малко две седмици преговори на държавно равнище, за да влезе в американски води. Втората възможност е да се оправи времето. Но прогнозите сочат, че се задава невиждана буря. Много лошо. Обаче вашата задача е да опишете цялата драма докрай. Хората само от това се интересуват.

Тя затвори, напълно изтерзана. Изглежда никой отникъде не можеше да помогне. Ала обвиненията нямаше да бъдат срещу природата, хванала в капан двете си жертви, а против Улжима, която бе безпомощна да ги спаси. Стоунбриджър си седеше в Калифорния и виждаше само една драма, която щеше да му помогне да си продава вестниците. Внезапно Джен почувства смъртно отегчение от вестникарския бизнес. Тя не искаше само да описва събитията. Искаше да ги променя. Телефонът извъня. Вдигна слушалката.

— Ало! — изляя Дагобърт. — Умори ли се вече от вестникарщината?

— Не! — излъга го.

— А студът не ти ли омръзна? Връщаш ли се у дома при своето деденце?

— Не! Хиляди пъти не! — Сега вече бе напълно откровена.

— Най-добре ще е да се откажеш! — омекна гой. — Ще те избутат. Фърд е изпратил истински репортер.

— И какво от това? Ще напише същото, каквото и аз! Времето се влошава. Китовете се нуждаят от помощ!

— Помощ! — Тонът на Дагобърт изтъня до квичене. — Помощ ли каза? Молиш за помощ, сладурче?

— Не, не моля!

— Толкова по-зле! Можех да изпратя моите биолози от залива Прудхое Бей на помощ на онзи тъпак Бейли. Те са най-добрите специалисти.

— Доктор Бейли разбира достатъчно. Интелигентен е и познава ситуацията. Не се нуждае от външни хора да му дават акъл!

— Ха така! Май ти е завъртял главата? Забранявам ти! Днес му се обадох и му заповядах да те изпрати вкъщи. Каза ми да не го занимавам с глупости и ми затръшна телефона. Нима не знае, че стига да реша, мога да направя от него каквото си поискам? Включително и подлизурко!

— Дагобърт, никой на света не е способен да превърне Хол Бейли в подлизурко! Той не се интересува от проблемите на нашето семейство. На мен също не ми пука, в този смисъл! Искам само китовете да бъдат свободни!

— Значи се интересуваш от китовата мас повече, отколкото от мен! — обвини я старецът. — Ти си егоистично, твърдоглаво и шантаво дете!

— Не се чувствам виновна за това и ти не можеш...

— Никога не казвай какво мога и какво не мога! — отсече Дагобърт. — Мога да те накарам да правиш това, което аз искам! Ще ми целуваш краката! Твоят хубостник Бейли също! Ще видиш! Ще играеш по моята свирка, млада госпожичке! Правя го за твое добро! — Той тресна шумно слушалката.

Ушите ѝ забучаха. Познаваше дядо си много добре и знаеше, че чашата на търпението му е преляла. Сега щеше да я преследва с всички сили. Беше попаднала в капан също като китовете.

На следващата сутрин Били я откара на мястото. Беше единственият човек в базата, който се отнасяше приятелски с нея. Останалите или я гледаха сърдито, или я избягваха. Но когато пристигнаха, лицето му помръкна. Застудяваше и с всяка измината минута ледът ставаше все по-дебел. Дупката за дишане се свиваше и жизненото пространство за китовете намаляваше.

— Май ще ги загубим — поклати глава Били. На Джен ѝ призля. Муцуната на Малкия глупчо беше побеляла и ожулена. Започваше да премръзва. Дишаше шумно и тежко.

— Майка ми казваше, че е глупаво да се обръща толкова внимание на животните. Но като ги гледам тези, сърцето ми се къса.

— Знам... — Тя коленичи и протегна ръка. Дебелата ѝ ръкавица докосна заскрежената муцуна на Големия глупчо.

Погледна отсреща и видя Хол сред малка група от хора. Знаеше, че дяволски бе усложнила живота му и чувството ѝ на тъга и самотност се засили.

Средствата за масово осведомяване наводниха Ултима с пратеници, така че Джен вече не беше единственият репортер тук. От Анкоридж пристигнаха кореспонденти на „Анкоридж Дейли Нюз“ и „Ню Йорк Таймс“. Носеха се слухове, че след няколко часа пристигат репортери от Сиатъл и Сан Франсиско. Сутринта беше долетял дребен

закръглен мъж на име Бартуик от страховитото Федерално бюро, който сега важно се разхождаше напред-назад по леда.

— Горкият Хол! — Били изглеждаше опечален. — Ледът ще се пренасели. Уорън Типана продължава да твърди, че най-доброто решение е да ги убием. Останалите казват, че ако посмеем, всички в тази страна ще ни намразят.

— Още хора! — разтревожи се тя. — Колко? Откъде знаеш?

— Току-що се обадох в базата по радиостанцията.

Джен спря поглед върху Хол. Мъжът, на чиито плещи лежеше всичко. Непоклатим стълб във вихрушката на суматохата. Той запазваше спокойствие със забележимо усилие.

— На всичкото отгоре ще пристигат още! — Били изброи отчайващо дълъг списък на репортери, представители на правителството и активисти на различни движения, очаквани всеки момент в Ултима. Няколко телевизионни екипа и един от киното също бяха заявили своето участие. Като капак на всичко се канеха да дойдат представители на „Малабар Ойл“ от Прудхое Бей. На Джен ѝ прилоша още повече. Корпорацията на Дагобърт притежаваше значителен пакет акции от „Малабар“.

Явно старецът нямаше да чака тя да го моли за помощ. Веднъж надушил възможност за реклама, щеше да я използва. Вече виждаше заглавията във вестниците. Хол, който ненавиждаше петролните компании, щеше да я презира. Последното развитие на нещата пак се пишеше на негова сметка.

Джен отново погледна към Хол. За миг очите им се срещнаха. Изпита познато смущение от студената им синева и недостъпност. Той се извърна, сякаш не бе видял никого.

— Да — обърна се Джен към Били, преструвайки се, че нищо не се е случило. За първи път петролните компании и природозащитниците са от една и съща страна на барикадата. Това е странно, нали?

— И ескимосите! — добави Били. — Досега сме имали и с тях противоречия. В крайна сметка всички се обединяват в защита на справедливото дело. Ще напишете чудесен репортаж.

Тя помисли, че ако напише този репортаж, ще подлуди цяла Ултима и ще направи живота на Хол Бейли истински ад. На всичко отгоре историята можеше да завърши трагично. По-добре изобщо да

не опитва. Хол щеше да се възмути и да я намрази с цялото си каменно сърце. Дагобърт командваше огромната си империя и щеше да я хвърли срещу нея. Целият свят се беше обърнал с главата надолу. Тя беше причината за всичко и трябваше да изпие горчивата чаша до дъно.

На следващия ден лудостта се развихри отново. Джен не беше вече сама в нейното крило. Бартуик от Федералното бюро и двама ветеринари, които бе довел със себе си, се настаниха в останалите стаи за гости. Джен откри, че трябва да дели банята с по-младия от тях. Безкрайно натъжен от попадането си зад полярния кръг, той се утешаваше с водка и започна да ѝ прави неприлични предложения. Тя се оплака на Били, а той от своя страна докладва на Хол. Хол скръцна със зъби и му нареди за по-сигурно да я премести в апартамента на Кинън. Апартаментът на Кинън се намираше до този на Хол и перспективата Джен да бъде толкова близко до него му изглеждаше неприятна. Всичко беше започнало страшно да му опротивява.

Хората прииждаха на орди. След закуска Джен седеше самотна в трапезарията, вторачена в черната утайка на кафето си. Хол също седеше сам, на друга маса и прехвърляше сводката с прогнозата за времето. Неочаквано в залата влетя секретарката на Хол. Размениха си няколко думи шепнешком и тя отново изскочи навън. Той хвърли студен и непроницаем поглед към Джен, пхна бланките в папка и се отправи към вратата. Широките му крачки издаваха, че става въпрос за нова криза. Малко по-късно дойде Били и застана до масата ѝ.

— Току-що пристигна репортер от Сан Франциско. Търси вас. Името му е Финигън. Държите ли да ви намери?

Джен поклати отрицателно глава. Финигън беше дребен, груб и циничен мъж със сбръчкано лице и продажна душа. Знаеше, че го изпраща Фърд и вероятно Дагобърт го бе натоварил със задачата да я сплаши и да срине малкото самочувствие, което ѝ бе останало.

По-късно, когато я заведе при китовете, Били ѝ съобщи, че се пристигнали и петима природозащитници.

— Хол каза, че единият е разумен мъж. Другите трима — горедолу, но петият бил костелив орех. Мразел ескимосите и всички останали, които ловуват или дори ядат месо. Не зная как ще живее при нашите условия. Сигурно смята да сади манго или да яде сняг.

Ледът вече не беше девствен и чист като преди. Следи от вериги на множество превозни средства го пресичаха във всички посоки. Репортери, фотографи и оператори идваха и си отиваха. Гъмжеше от любопитни зяпачи от Ултима и околните села. До обяд Хол не се появи. Когато дойде, беше сам и не обърна никакво внимание на Джен. Заповяда на хората да се отдръпнат от дупката за дишане. Прекалено голямата тълпа плашеше китовете.

В един часа след обяд страховете на Джен се потвърдиха. Пристигнаха двама мъже от базата на „Малабар“ в Прудхое Бей. Единият беше огромен подпухнал биолог с черни мустаци. Другият, дребен и жилав, с руса брада, беше официалният говорител. Тя видя как дребният събра група репортери около себе си. Знаеше, че ще говори за големите интереси и традиции на „Малабар“ в опазването на околната среда. Сигурна беше, че изявлението му преследва само рекламна цел.

— Името ми е Ламонт Маркузе — започна говорителят. — Корпорацията „Малабар“ е загрижена за нашите пострадали приятели и им изпраща най-добрия си биолог. Доктор Стенли Френк ще проучи ситуацията и ще даде експертна оценка. Научно обоснованото му мнение е, че базата и хората от Ултима трябва да направят всичко, което е по силите им, докато времето се оправи и ледът се разчупи. Повтарям, базата и Ултима трябва да направят всичко, за да запазят живота на китовете, докато „Малабар“ проучва положението.

Джен проклинаше през стиснати зъби. Та той не казва нищо ново! Просто прехвърля по-голяма отговорност на Хол и Ултима, докато „Малабар“ дебне някоя щастлива случайност. Внезапно зад Маркузе се появи Хол, който постави тежката си ръка върху рамото на дребния мъж.

— Извинете — подзе високо, така че всички репортери да го чуват, — вие не предлагате нищо, освен приказки, при това празни. „Малабар“ можеше да предложи нещо по-значително. — Тя наостри уши. Гласът му беше официален, сякаш правеше тържествено изявление. — Искам нещо да ви питам, докато представителите на пресата са тук... — Спря за миг, като се взря в Джен. — Убедени сме, че това е централна тема в калифорнийските вестници. Нали така, госпожице Мартинсън? Калифорнийците показват колко са загрижени. Ще видим! — Бузите ѝ пламнаха. Чудеше се какво възнамерява да

прави и защо се обърна към нея така явно. Нима толкова я мразеше, та искаше публично да си отмъсти? — Тази сутрин в осем часа ми съобщиха — продължи Хол, — че „Малабар“ има баржа на въздушна възглавница. Този кораб може да троши шестдесетсантиметров лед, а може би и по-дебел. Ако вашата компания е толкова загрижена за живота на тези китове, защо не изпрати баржата да ги освободи?

— Баржа ли? — реагираха незабавно репортерите. — Имате предвид ледоразбивач? В Прудхое? Питайте ли ги тях?

— Звънях три пъти! — Хол вдигна ръка, за да запазят тишина. — Нищо не можах да изкопча. Това не е ледоразбивач. Два или три пъти е по-маломощен. Но ако действително имат, това е най-близката възможност, с която разполагаме.

Устата на Маркузе остана отворена.

— Кораб на въздушна възглавница? — въртеше притеснено очи той. — Не знам... Не съм информиран...

Репортерите ги обградиха плътно и ги засипаха с въпроси.

— Защо са го пазили в тайна? Вие сте им звънили три пъти? Те нищо ли не ви отговориха.

— Казвам ви! — надвикваше тълпата Хол от височината на ръста си. — Преди седем години „Малабар“ построи такъв кораб, но никога не го е използвала. Да, три пъти им звънях. Нищо не ми казаха. Ако тази баржа съществува и ако е исправна, това е нашият единствен шанс да спасим животните! — Джен стоеше настрана, докато репортерите притискаха Хол, и се усмихна със задоволство. Дълго бе дебнал и чакал и накрая бе намерил начина да помогне на китовете. От своя страна „Малабар“ се правеха на интересни, но той ги изигра, като прати пресата по петите им. За човек, който мразеше вестниците, Хол много добре знаеше как да ги използва. Сега, когато стана известно, че баржата съществува, корпорацията нямаше да дръзне да го будалка. — Едно само знам за тази баржа! — Хол отново вдигна ръка да въдвори ред. — Тя не може да дойде на собствен ход. Трябва да я изтегли хеликоптер. Ако „Малабар“ няма достатъчно голям, бреговата охрана, има. Искам да уверя средствата за масова информация, че ако „Малабар“ даде баржата, ще се намери подходящ хеликоптер, който да я вземе. Нужно е колективно усилие, огромно по мащаби. Никой не е в състояние да се справи сам.

— Бейли! — Телевизионен репортер разблъскваше с лакти тълпата, за да проправи път на оператора с камерата зад него. — Молите за помощ „Малабар“ и бреговата охрана? Няма ли да излезе прекалено скъпо?

— Кой се интересува от цената, когато става въпрос за живот? — дипломатично се измъкна Хол.

— Това вярно ли е? — нападна друг репортер Маркузе. — Корпорацията има ли такъв кораб? Ще го изпратите ли?

— Аз... — Маркузе още беше смутен и объркан от намесата на Хол. — Не съм убеден в съществуването на такъв кораб. Трябва да проверя. Но „Малабар Ойл“ е загрижена за екологията. Ще направи всичко, каквото е... разумно... каквото и да струва, за да спаси животните... — опитваше се да се измъкне той.

Опияняващ възторг обхвана Джен. Може би „Малабар“ щеше да направи невъзможното. Разполагаха с пари и екипировка. Имаха и мотив — рекламата. Но надеждата ѝ угасна, когато зърна лицето на Хол. Не изразяваше нито убеденост, нито оптимизъм, а едва прикривана ярост. Сега репортерите се интересуваха от Маркузе.

— Това беше всичко, което имах да ви кажа — мърмореше Хол, докато си пробиваше път през живия обръч към джипа.

Джен издебна момента и се втурна след него. Когато се изравниха, погледна я едва-едва.

— Защо не разпиташ Маркузе за подробности? — попита неодобрително. — Опитай се да го притиснеш!

— Ти го притисна достатъчно! Благодаря ти! Ако корпорацията има такава баржа, ще трябва да я изпратят! Обществеността ще нададе неопикуем вопъл, ако откажат.

Той стигна до джипа. Спря и се обърна към скупчените върху леда хора.

— Това са сметки без кръчмаря! Баржата е стояла в дока седем години. Никой не знае в какво състояние е. А ако охраната не се съгласи да я дърпа четиристотин километра по леда? Дори да я докарат и да работи, след нея остава много натрошен лед. Китове не няма да искат да я последват. Ще решат, че в дупката е много по-удобно, отколкото в ледения канал.

— Но... — опита се да възрази Джен объркана. — Ако не си сигурен, че това ще стане, защо им пусна мухата?

— По-добре лош шанс, отколкото никакъв!

— Но възможност съществува, нали? „Малабар“ има такъв кораб?

— Опитаха се да ме подкупят по телефона. И ти си замесена!

— Аз! — възкликна тя удивено.

— Да, ти! Защо се изненадваш? Където отидеш, неприятностите те следват.

— Аз какво съм виновна за това?

Вятърът се понесе с нова сила над замръзналата пустош.

— Не мога да знам. Дядо ти ми се обади отново тази сутрин.

Джен изтръпна. Дагобърт се опитваше да я постави на мястото ѝ. Беше започнал да действа.

— Дядо ли?

— Той ми каза за баржата. Заяви, че ще накара „Малабар“ да я даде, ако се изпълнят две условия. Първото, цитирам: „Ако Дженифър ме помоли да го направя, ама хубавичко ме помоли“, край на цитата. Второто, ако аз направя публично изявление за това, как твоят дядо и „Малабар“ защитават идеята за опазване на природната среда. Обеща утре да ми изпрати текста на изказването ми.

Тя пребледня и направо се разтрепери. Дагобърт използваше влиянието си в корпорацията и сега я изнудваше. Нямахше да се спре пред нищо, за да я върне вкъщи.

— Не! Не мога да го моля за нищо... Това е невъзможно!

Обърна очи назад към дупката. Знаеше, че ако помоли дядо си за помощ, китовете ще бъдат спасени. Нямахше друг избор.

— Я, колко си била горда? — подхвърли подигравателно Хол. — Браво! Аз също държа на гордостта си. Не искам да превивам гръб нито пред Дагобърт и „Малабар“, нито пред който и да е друг. Искане да си играе с нас? Дадено... но ще играе честно, иначе ще компрометирам тази жадна за власт стара лисица. Има достатъчно репортери наоколо. Ако до тази вечер не се разберем, ще се обадя на Дългия Джон Силвърбърг. Да го видим какво ще прави тогава твоят дядо!

Джен го зяпаше слисана. Старецът постави капан. Беше го сложил явно и здраво, като се надяваше тя да се хване. Искане да се унижи и да го моли за тази баржа. Хол също трябваше да бъде пречупен от силата на Дагобърт и да падне на колене. Но той се измъкна така бързо от капана, че главата на стареца щеше да се замае.

Бейли беше поставил Дагобърт и корпорацията в положение да не могат да откажат сътрудничество. Хол победи и това щеше да вбеси стареца. Направо щеше да го побърка!

— Дядо ми изобщо няма да хареса тази работа. Създаваш си могъщ враг!

— Силният противник е единственият, когото си струва да имаш: Слабия не ти доставя никакво удоволствие.

Той отвори вратата, на джипа и влезе вътре. Погледна още веднъж карнавалната сцена, която се разиграваше върху леда. После ядосано превключи на скорост и потегли. Джен се взираше след него и сърцето ѝ биеше силно. Току-що я спаси от желязната хватка на дядо ѝ. Не го знаеше, разбира се. Дори да знаеше, нямаше да му направи никакво впечатление. Не можа да се въздържи и се усмихна.

— Дагобърт! — каза на глас. — Намери си майстора!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очакваше Дагобърт да беснее като някой стар трол от приказките, чиито планове са провалени и съкровищата му — откраднати. Вместо това надвечер, когато говори с него по телефона, той беше мистериозно спокоен.

— Това момче е умно. Мисли също като мен — говореше за Хол.
— Добре! Започва да става интересно!

— Не го закачай, Дагобърт! Ще ти го върне тъпкано!

— О-о? Май си хлътнала по него! Нормално. Казах ти да не го правиш, ама ти не ме послуша. По-добре си ела вкъщи по собствено желание, за да си нямаш неприятности!

— Дагобърт, не можеш да ме накараш да те моля за баржата! Ако откажеш да я дадеш, всеки ще те мисли за най-долния човек в Америка, а „Малабар“ — за най-корумпираната корпорация!

— Дори и не помислям за такова нещо! — възрази старецът. — Бейли направи така, че баржата да бъде изпратена. Ще струва няколко стотици хиляди долара. Дребна работа. Надявам се само да работи и това е всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Просто снощи размишлявах върху някои въпроси. Ти знаеш, че петролните компании са като малките деца и обичат да си играят. Тази баржа е една голяма играчка, която никога не е използвана. Просто в „Малабар“ не са имали нищо достатъчно голямо, за да я тегли.

— Искаш да кажеш, че размахваш това нещо пред очите на всички, а то не работи?

— Не знам дали работи. Ще видим.

— Няма ли някога да се умориш да изнудваш хората?

— Готово! Ела си вкъщи, и спирам!

— Не, трябва да завърша репортажа си за тази история!

— А-а-а... Но какъв ли ще е краят? Нима глупавата баржа ще спаси твоите китове? Май няма да може! Колко тъжно! Приятелят ти

Бейли няма да изглежда повече герой, нали? Иска баржата? Добре, ще я получи! Но да видим какво ще стане след това. Може би ще се нуждаеш от малко повече помощ, отколкото той може да ти даде. Ала... ще трябва да ме помолиш! И помни! Никой не те обича толкова, колкото твоето деденце!

— Още помощ? — Въпросът ѝ бе прекъснат от неумолимо изщракване. Както винаги, той прекъсна развитието на спора със затваряне на телефона.

Продължи да мисли върху думите му. Ако баржата нямаше възможност да спаси китовете, никой не можеше да го направи. Реши, че дядо ѝ блъфира. Опитваше се да я изкара от равновесие.

Чакаше Били, който бе обещал да я заведе на вечеря. Не се осмеляваше да се появи в столовата сама. През цялото време се тревожеше за това, което и каза Дагобърт. Ако баржата наистина бе повредена, значи се намираха в същото положение, от което започваха... Бяха безпомощни. Китовете стояха заклещени, както преди и часовете им бяха преброени.

Били я чакаше, залъгвайки се с чаша кафе. Прекоси залата и седна до него. Когато му каза, че от „Малабар“ ще изпратят баржата, той само повдигна рамене и се опита да се усмихне. Джен тревожно се взря в него.

— О-о, недей, Били! Толкова ли ти е неприятно да те виждат с мен? Знам, че аз съм виновна за цялата бъркотия!

— Станалото, станало — сви рамене той и заби поглед в кафето.

— Били? Нещо не е наред! Какво се е случило?

— Нищо...

— Били!

— Е, добре! Хол смята, че „Малабар“ няма да изпратят баржата навреме, дори да е в изправност. Температурата спада и се задава буря. Човекът от Федералното бюро е съгласен да спестим мъките на Големия и Малкия глупчо и китоловният капитан е готов да го направи. Единствено той има подходящи оръжия.

— О-о! — отрони се само от устата ѝ.

— Не ме притеснява толкова тяхната смърт — въздъхна тежко Били. — А това, че ние, ескимосите, трябва да ги убием. Видяхте ли природозащитника Лифи Тед? Смята ни за убийци, понеже ловуваме, за да живеем. Ние ще се пържим в ада, а хората от „Малабар“ ще

излязат от цялата работа с чисти, ръце. Те били загрижените! Те се опитвали да помагат, а ние сме убийците!

Били отново поклати глава. Беше прав. Ако баржата не пристигнеше навреме, китовете щяха да умрат. „Малабар“ ще спечелят симпатиите. Бяха се опитали да помогнат. Ескимосите от друга страна щяха да изглеждат като похитители на беззащитни същества. Вдигна поглед и видя Хол, който се насочи към тяхната маса. Очите му блестяха по-живо от всякога. Врълхлетя стремително и спря поглед върху Били.

— Облечи най-топлите си дрехи! Имам нужда от доброволци да работят тази вечер на леда. Ти си първият.

— Я не се занасяйте! — не повярва на ушите си Били. — Човече, навън е тъмница! Не съм се прибирал още вкъщи.

— Слушай! Вече всичко е в наши ръце. „Малабар“ дават баржата. Бреговата охрана изпраща най-големия си хеликоптер да я тегли. Има шанс едно на хиляда, но колелото се завъртя. Два дни ще отидат, за да се приготви баржата за път и един да дойде дотук. Започва буря и трябва да запазим дупката отворена, докато пристигне.

— През нощта! — възрази. — Ще измрем навън...

— Една компания от Уисконсин дава вентилатори. Използват ги във флота. Предпазват корабите от замръзване. Не знаей дали са пригодени за далечния север, но трябва да опитаме. Ще вземем генератори. Също и моторни резачки за рязане на лед.

Били изпъшка. Поклати глава, но се подчини и стана. Хол сърдечно го потупа по гърба.

— Добро момче! Чакай ме в гаража след петнадесет минути.

Били тръгна като осъден на смърт. Хол се обърна към Джен.

— И аз идвам! — надигна се тя.

— Имам достатъчно хора за през нощта — задържа я. — Нямам нужда от теб и изобщо не искам да те виждам там! — Джен го изгледа възмутително. — Вицепрезидентът на „Малабар“ разреши изпращането на баржата, но зад това стои твоят дядо, нали? — Тя стисна устни и кимна. Той протегна ръка и хвана брадичката ѝ. — Защо играе тези игри? Защо се меси? — Джен вдигна, рамене. Сол никога нямаше да проумее нещата. Дагобърт искаше власт и пълен контрол над нея. Всичко беше толкова просто. — Използва по всякакъв начин положението. Знаеш това, разбира се — не отстъпваше Хол.

Тя кимна.

— Всеки използва всекиго — отговори му с думите на Уолтър Стоунбриджър.

— Виждам, че добре си го усвоила! — каза той саркастично. — Дори ако китовеите умрат, ти ще напишеш чудесен репортаж за тях. Дядо ти си играе на велик спасител. „Малабар“ ще добавят нова перла в короната си. Ще кажа това на моите хора. Знаеш колко те обичат.

Джен кипна. Всички в столовата ги гледаха.

— Опитваш се да спасиш китовеите, за да станеш герой на пресата и защото „Малабар“ ти плаща! — каза достатъчно високо, че да се чуе.

— Не! — сви устни Хол. — Ако ги спасим, ще бъде заради Били Оуън и Уорън Типана, които излизат на леда при двадесет и пет градуса под нулата по собствено желание. В противен случай „Малабар“ няма да има кого да спасява.

— Уорън? Мислех, че не вярва в оцеляването на китовеите...

— Той се бори да запази доброто име на ескимосите. Целият свят гледа Ултура и племето инупиати благодарение на теб.

— А ти, ти защо отиваш? — попита тя, уморена от разправията. — Сега там със сигурност няма научни проблеми за решаване. За репутацията си ли се страхуваш? Ако не беше пресата, щеше ли някой да излезе навън?

— Вероятно не! Много ми се иска да се опъна в леглото, но няма да е тази нощ. Вместо мен, ти ще го направиш. Спете спокоен сън, госпожице Мартинсън! Дано сънувате мъжете върху леда!

Джен почервения. Той се обърна и излезе. Навън нощният вятър виеше и блъскаше в прозореца като див звяр.

Не можа да заспи. През цялата нощ вятърът пишеше, а температурата стоеше на убийственото ниво двадесет и пет под нулата. Мислеше за безпомощните пред бурята китове. За това как дупката, през която дишаха, се стесняваше от нарастващата ледена кора. Сякаш виждаше Хол, Били и Уорън как се борят при този мъртвешки студ да я запазят отворена. Чудеше се какво ще стане, ако баржата не работи. Нямаше как да се отвори път към морето и китовеите не можеха да помръднат от мястото, което щеше да стане тяхна гробница.

В шест часа стана, облече се и слезе в пустата трапезария. Арнълд се появи в шест и половина. Хвърли й недружелюбен поглед и се залови да прави кафе. Джен отиде при него.

— Арнълд, знаеш ли нещо за доктор Бейли, Били или Уорън?

Той поклати глава и продължи да си върши работата. Тя преглътна горчиво и се върна на масата. В седем без десет вратата рязко се отвори и в столовата влезе Хол. Леко се олюляваше. Обувките и дрешките му бяха прогизнали. Лицето му бе потъмняло от вятър и студ и по него личаха признаци на крайно изтощение. Той я забеляза и остана неприятно изненадан. Взе чаша и си сипа кафе от кафеварката. Вършеше всичко много бавно, сякаш ръцете го боляха.

— Сяда! Аз донесе закуската! — изгледа го критично Арнълд.

Хол кимна. Взе кафето и рухна тежко върху най-близкия стол. Пресуши чашата. Остави я на масата въздъхна дълбоко.

Джен стана и отиде при него. Взе чашата и я напълни отново. Постава кафето пред него и седна на масата непоканена.

— Къде е Били? А Уорън? Китовете живи ли са? Добре ли са? Ти как си? Защо си мокър? Защо не се преоблечеш? Да не си премръзнал? Какво става там? Много ли беше студено?

Той отпи голяма глътка кафе и я погледна безизразно. После се усмихна съвсем слабо.

— Толкова много въпроси... — Гласът му беше дрезгав, но усмивката остана. — Китовете са добре.

Опита се да съблече парката си. Тя скочи да му помогне.

— Вир-вода е! — каза Джен и я захвърли на близкия стол.

— Моторните триони рязаха леда цяла нощ. Добра работа свърших! Ух!

Отново седна. Тя взе ръката му и започна да я разглежда.

— Наранил си се! Ръцете ти са студени като лед! Сигурен ли си, че не си премръзнал? — Джен започна да топли пръстите му с дъха си.

— Внимавай, Мартинсън! — отново се усмихна Хол. — Ще вземе да ми хареса. Май си струва да режа цяла нощ лед?

Тя отдръпна ръце и ги скръсти отново. Те горяха от докосването.

— Къде е Били? Добре ли е?

— Върна се в Ултура... — Той надигна отново чашата. — Умори се толкова, че падна в камиона си. Сега е добре. Издържа.

— Истина ли е, че китовете са добре?

— Твоите китове са добре, Джен. Дупката е отворена. Ще могат да изкарат още някой и друг ден.

Тя се усмихна. Искеше да му каже, че е истински мъж. Че той, Уорън и Били са извършили голям подвиг...

— Имаш нужда от почивка — каза вместо това.

— Трябва да проверя в Прудхое какво става с баржата. Да говоря с бреговата охрана. Искам още вентилатори. Работят добре. Раздвижват водата и тя не замръзва така бързо.

— Хол! Не можеш непрекъснато да работиш по този начин...

Един от полярниците, огромен мъж с черна брада, забърза към тях и загрижено се вгледа в Хол.

— Обаждаха се от лабораторията. В момента звънят от Нова Зеландия и от Токио.

— Благодаря, Келпингтън...

— Ще трябва да се обадиш на сенатора Виснър. Имал важно съобщение за теб. Май от отдела за опазване на околната среда. Един от височайшите досадници иска да говори с теб.

Хол стана, грабна мократа парка и я метна през рамо.

— Сега ще се заема с това!

Появи се Арнълд, който остави табла с храна на масата.

— Сяда! Яде!

Хол взе препечена филия с масло и тръгна към вратата.

— Ще ям пътъом. Благодаря ти, Арнълд!

— Тяло иска храна! — скара му се ескимосът. — Аз изпрати храна в кабинет, да яде! След това веднага в легло!

После измърмори нещо на ескимоски и хвърли на Джен красноречив обвиняващ поглед.

Хол дори не помириша леглото този ден. Проведе безброй разговори по телефона. Срецна се и с дузина експерти, нахълтали в базата. Следеше как върви подготовката на баржата в Прудхое Бей. В четири след обяд насрочи пресконференция. Изглеждаше изнурен от безсъние.

— Баржата ще дойде, но се нуждае от ремонт. Обещаха да я доставят точно навреме. Бреговата охрана даде най-големия си подемен хеликоптер. Когато са готови, ще отиде да я вземе.

— Хей! А това кога ще стане? — извиси се над врявата гласът на Финигън, репортерът от Сан Франсиско. От идването си тук не бе подавал и носа си навън, но беше в първите редици, когато представители на базата даваха интервю. Джен не го харесваше. Винаги вмъкваше името на Дагобърт. — Бейли — провикна се отново. — Баржата ще дойде ли навреме?

— Не зная.

— Колко време ще издържат китовете?

— Не зная.

— Вярно ли е, че баржата ще бъде изпратена благодарение на Дагобърт Мартинсън, един от най-големите акционери в „Малабар“?

— Не коментирам! — свъси вежди Хол, стрелна бързо Джен и се загледа над главите на репортерите. Сякаш моментното им сближаване на закуска не бе го имало.

Вечерта тя го причака, когато се връщаше в кабинета си. Под очите му имаше дълбоки сенки. Джен знаеше, че го крепи само стоманената му воля.

— Наистина ли се готвиш да излезеш отново навън? Не си спал тридесет и шест часа!

— Нямам избор — отговори смирено и спря. — Бурята утихна, но температурата остава ниска. Били и Уорън са пак с мен. Трябва да запазим дупката отворена. Ние знаем как да го направим, а и няма други желаещи. Извинявай! — тръсна нетърпеливо глава. — Тръгвам!

Тя стоеше на пътя му и не помръдваше. За миг настъпи тишина. Той отново понечи да тръгне и очите им се срещнаха.

— Аз съм доброволец — сложи ръка на рамото му Джен.

— Какво?

— Нали каза, че няма други доброволци. Аз идвам с теб.

— Това е смешно!

— Аз съм силна и издържам на студ! — тръгна до него тя, като го дърпаше за лакътя. — По-добре се справям от повечето мъже репортери. Петнадесет минути върху леда им стигат да дотичат обратно в хотела и да се напият. Знаеш, че мога!

— Какво искаш? — Спря поглед на ръката ѝ, вкопчена в ръкава му, а след това се взря в очите ѝ. — Може би се чувстваш виновна, че дядо ти и „Малабар“ искат да бъдат велики?

— Какво от това? Важното е да спасим Големия и Малкия глупчо. Идвам с теб! Ако не ме вземеш, ще дойда сама! Знаеш, че мога да го направя!

— Ти май се мислиш за нещо?

— Не! — стисна устни. — Но мога да се опитам да стана. Нали казваш, че вината за всичко е моя? Добре, може и така да е! Но дай ми шанс да я изкупя! Ако не ме вземеш, ще наема такси от Ултима. Кълна се, че ще го направя!

— Богатите момичета! — разсмя се той язвително. — Те винаги правят това, което са намислили. А ти си решила, че трябва да излезеш навън. Искаш да научиш нещо ново ли? Добре! Излез и научи! Никога не си била там през нощта. Убийствено е! Ще го проумееш за пет минути! Ще прекараш цялото време, зъзнейки в джипа. Хайде, идвай! Скоро ще ти стане ясно, че това не ти е ски пистата в зимен курорт, миличка! — Подиграваше ѝ се и в този миг тя го мразеше. Близостта му я плашеше, но не се поддаде и не отстъпи. — Ако издържиш... — Гласът му стана толкова тих, че се превърна в шепот. Протегна ръка и погали плитката ѝ. Задържа копринения ѝ край, като се любуваше на тежкото злато. Леко я погъделичка по устните. — Тогава никога няма да те наричам разглезено хлапе. Но ти не го искаш, нали? — Наведе се леко и устните му почти докоснаха нейните. Беше толкова близо, че Джен усети как топлината идва на вълни от него. Искаше само едно. Да я целуне. Ала той не го направи. Отдръпна се назад бавно и усмивката му изчезна. Отново я погали по устните с върха на плитката ѝ и поклати глава, като че ли нещо го тревожеше, но не пророни дума. Отдръпна се още малко назад. — Наистина ли искаш да дойдеш? — попита тихо.

— Да...

— Чакай ме в гаража след десет минути!

Излезе от стаята, без да се обърне назад. Все едно я бе забравил и имаше много по-важни неща за вършене. Тя стоеше безмълвна и гледаше след него. Докосна устните си с пръсти. Сякаш това бе желаната целувка. В този миг осъзна, че нямаше никакво значение дали бе на леда или в огъня. Щом бе с него, това ѝ беше напълно достатъчно.

Гледката върху леда беше причудлива, дори нереална. Генераторите бучаха. Вентилаторите стенеха. Китовете се появяваха и изчезваха. Водата в дупката кипеше. Мъжете включиха прожекторите. Призрачните снопове светлина хвърляха отблясъци върху леда. В далечината северното сияние премигваше учудено на светлините, които го засенчваха. За щастие нямаше вятър. Въздухът беше твърд и студен като лед. Джен стоеше неотлъчно до Хол. Заедно с Били и Уорън се бореха отчаяно за живота на китовете.

Всеки път, когато някое от животните изплуваше, тя усещаше радостна тръпка. Бяха още живи и се държаха. Северното сияние пламтеше феерично в чистото небе.

Хол реши да поднови една от другите дупки за дишане, които китовете отказваха да използват. Искаше да съедини двете и по този начин да им осигури по-голямо жизнено пространство. Постави два от новите вентилатори. Мощните въздушни струи натрошиха ледената коричка. Още от самото начало забрани на Джен да работи с моторната резачка. Тя го уверяваше, че е рязала дърва с подобна резачка на дядовата си вила в Биг Сюр. Уорън я изгледа изпитателно и промърмори нещо на майчиния си език. Били преведе. Ескимосът бе казал, че жената трябва да опита. Хората от неговото племе знаеха, че жените са много издръжливи, а тази бе млада и яка.

С голямо неудоволствие Хол ѝ позволи да опита. Намуси се, като видя, че се справя добре. След първите два часа работа недоверието му към нея изчезва. Изглежда се примири и дори оцени високо помощта ѝ. Джен се почувства горда като играч в елитен отбор. Макар и премръзнала, подгизнала и уморена, беше щастлива. Усмихна се на Хол и той ѝ отвърна с усмивка. Ръцете я боляха, но продължи да работи. Стараеше се да не изостава от мъжете.

А в далечината северното сияние, единственият ням свидетел на разиграващата се драма, танцуваше „Пантомима“ със светлините си. Кръвта на Джен закипя от странно вдъхновение. Макар и изтощена от рязането и изхвърлянето на леда, чувстваше се бодра. В тази вълшебна нощ бе готова да даде и последните си сили, за да помогне на Хол и на китове. Малко преди полунощ той спря за момент. Веригата на резачката му се беше счупила. Тя също спря да си поеме дъх и да смени ръкавиците си.

— Отивай в джипа! Почини! — Гласът му беше непреклонен.

— Не съм дошла да почивам! Тук съм, за да помогна!

— Казах ти! Стига! Хайде! Това е заповед!

Почувства се самотна. Дори след всичко това не я приемаше. Но тя щеше да продължи.

— Мислех, че си разбрал, че не обичам да се подчинявам на заповеди!

— Досега съм разбрал много неща — отговори ѝ Хол с поглед, устремен към звездите. — Разбрах, че си посветила на тази работа цялото си същество. Разбрах, че когато започнеш нещо, никога не бягаш. Продължаваш да се бориш, дори да ти струва живота. Аз не искам това.

— Добре съм! — възрази му тя. — Много по-добре дори и от вас. Не съм прекарала миналата нощ навън. Не съм се борила с репортерите през деня.

Той поклати глава. За миг Джен успя да зърне лицето му в тъмнината. Погледът му я накара да забрави студа, огромната безмълвна пустош и дори собствената си умора.

— Невероятна си! — Гласът му беше тих и нежен. — Знаеш ли, ти си невъзможна... Понякога искам да те няма. Друг път желая единствено да...

— Холи! О, каква радост! Каква радост! — пищеше Били. — Хол! Ела! Ела бързо тук!

— Какво? — извърна се Хол.

Същото направи и Джен и премигна. Чудото бе станало!

Втората дупка, възстановена до първоначалния ѝ размер, вече не беше празна. Вентилаторите я бяха освободили от ледената кора. Там се мяташе огромно туловище, обляно от призрачна светлина. Големият глупчо се беше преместил. Седмица преди Джен да дойде, Хол беше казал, че животните никога няма да използват тази дупка. Съпротивляваха се срещу всеки опит да ги помръднат от старата. Сега Големият глупчо направи невероятното. Положението вече не изглеждаше така безнадеждно. Сърцето на Джен запърха като птичка. Преди да осъзнае какво точно бе станало, водата закипя и се разплиска отново. Появи се Малкият глупчо, изстрелвайки във въздуха триъгълник от водни пръски. Били нададе възторжен вик, а Уорън се ухили до уши. Джен се обърна учудено към Хол, който я грабна в прегръдките си и я притисна до задушаване.

— Сами дойдоха! — смееше се високо той. — Сега имаме шанс, дори ако баржата не дойде. Боже господи!

Вдигна я и двамата се завъртяха. Над леда се понесе радостният ѝ смях.

— Мисля, че светлините ги привлякоха! — извика Били, който също се смееше. — Или шумът от вентилаторите, а може би и двете.

Хол я държеше здраво в ръцете си.

— Ще им посочим пътя към морето. Това е вече нещо. Направихме първата крачка. Боже господи! Кой да ти каже, че китовете се ориентирали по светлината? — притисна я той отново и тя едва се пребори се с желанието си да го целуне. Погледна я и внезапно осъзна какво прави. Веднага я пусна. Изведнъж нощта ѝ се стори двойно по-мрачна. От ненадейния завършек на прегръдката я заболя много повече, отколкото от студа. Но усмивката все още стоеше на лицето му. Китовете се бяха придвижили. Чудото бе станало!

— Вече не зависим от баржата! — викаше Били. — С Божията помощ ще се справим!

— Ще видим — каза Хол. — Хайде, юнак, нека отворим и третата дупка. Ако отидат до нея, действително имаме шанс.

За Джен всичко се сля в едно. Тъмнината, студът и летящите парченца от отрязания лед. Северното сияние и звездите блещукаха като диаманти. Бяха измокрени до кости и само надеждата ги крепеше. Работиха трескаво, изцяло погълнати от рязането и изхвърлянето на леда. В началото Хол непрекъснато я караше да почива. Тя така категорично отказваше, че той престана. Твърдо бе решила да издържи докрай с мъжете.

Към четири сутринта почти залитаха от изтощение и студ, но усилията им бяха възнаградени. Привлечени от светлината и звука на вентилаторите, първоначално Големият, а после и Малкият глупчо се появиха в третата дупка. Когато китовете изплуваха на повърхността, Джен се чувстваше като пияна от умора. Струваше ѝ се, че никога не е виждала нещо по-красиво. Покритите с петна муцуни проблясваха на светлината. Идеше ѝ да заплаче от радост и облекчение. Коленичи на края на леда и протегна ръка към Големия глупчо. Той се приближи, сякаш разбрал жеста ѝ.

— Май че си добре — заговори му нежно. — Сега може би ще те спасим.

Хол отиде при нея и я прегърна внимателно.

— Хайде! Не се надявай прекалено много. Достатъчно работихме през тази нощ. Давай да се прибираме.

Били и Уорън подкараха верижните си шейни към Ултима. Джен се качи в джипа при Хол. Пътят до базата премина в пълно мълчание. Умората им беше примесена с възторг. Когато за пръв път откриха попадналите в капана китове, Хол не хранеше никакви надежди за тяхното спасение. Но сега, с малко повече късмет, китовете можеха да се върнат сами в морето. А жената до него... Не искаше да мисли за нея. През изтеклата нощ тя беше като част от неговото тяло. Вън, на леда, всички разлики между тях се стопиха. Работеше, без да се оплаква. Посветила бе на делото сърцето и душата си. Можеше само да се ѝ се възхищава. Трябваше да се опита да не мисли за нея и за онова, което се случи между тях. Джен седеше до него и се чувстваше глупаво. Светлините на север започнаха да избледняват. Искаше да се облегне на рамото на Хол, но се страхуваше да не го ядоса.

Той паркира джипа и безмълвно го разтовари. Прегърна я и, без да каже дума, я въведе в базата, отвори вратата на апартамента си и мълчаливо я вкара вътре.

Не го попита нищо, когато той затвори вратата зад тях и запали малка лампа. Пристъпи към нея, свали парката ѝ и я захвърли на един стол. След това пое дълбоко дъх, отиде в спалнята и се върна от там с широк бял халат.

— Ето — каза хрипкаво. — Вземи душ и облечи това. Аз ще приготвя нещо за пиене.

Тя кимна и не попита защо са влезли в неговия апартамент. Просто правеше всичко, което ѝ казва.

Когато се върна розова и свежа от душа, той стоеше до дивана. Беше останал гол до кръста, обул сухи джинси. Мускулите му лъщяха от светлината на лампата. Джен се приближи към него.

— Ето — подаде ѝ чашата. — Седни и пий!

Двамата се отпуснаха на дивана. Ръката му обви раменете ѝ. Вдигнаха чаши и пиха. Едновременно ги оставиха на масата. Хол я притисна плътно и помилва косата ѝ. После я целуна. Стори ѝ се, че времето бе спряло.

— Сега — прошепна и започна да разплита косата ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Силните ръце я обгръщаха и топлина пълзеше по телата им. В спалнята цареше полумрак. Хол помръдна и колосаните чаршафи проскърцаха. Лежеше удобно на хълбок и леко се облягаше на нея. Тя си играеше с пищните си разпуснати къдри, леко влажни от душа. Навиваше ги на пръст, а след това ги разстилаше като златна покривка върху голите си рамене. Той я целуна зад ухото и накрая устните им се сляха. Усетила нежността и желанието в неговите ласки, Джен плъзна ръка по врата му. Дланите им се срещнаха и пръстите се сплетоха.

Халатът ѝ се отвори и устните му поеха надолу, докато се спряха в падината между гърдите ѝ. Той бавно наведе устни към нея. Тя усети как ръката му се плъзга под дрехата, докато накрая спря безсилна върху атлазената кожа на гърба ѝ. Притисна се до него, почти обезумяла от любов.

Само с една целувка предизвика в плътта ѝ замайващи тръпки. Джен осъзна, че вече му принадлежи. Беше негова, само негова и това стана ясно още от първата вечер в Ултима. Дълго се бориха срещу взаимното привличане. Тя не можеше да издържа повече и обви ръце около врата му.

— Обичам те!

— Тихо — отрони Хол и устните им отново се докоснаха.

— Наистина! Обичам те!

— Мълчи... Не знаеш какво говориш, толкова си изтощена.

— Обичам те! Ти обичаш ли ме? Трябва да ме обичаш!

— Тихо...

Чувстваше се доволна в прегръдките му. Той зарови пръсти в косата ѝ, но не я целуна. Със сигурност я обича, щом я гледа и докосва така. Ръцете му се бяха свили в железен обръч около тялото ѝ. Хол се повдигна на лакът и се вгледа в очите ѝ. Дори в полумрака забеляза съсредоточения му израз.

— Джен! Дженифър! Джени!

— Искам да ме целунеш!

— Прекалено си изморена, за да знаеш какво искаш — каза твърдо. — Не говори за любов! И двамата нямаме време да говорим за любов.

— Тогава няма да говорим! — Думите му я нараниха, но тя най-безразсъдно не им обърна внимание. — О, Хол! Прегърни ме!

— Да те прегърна? Джени, бих те прегръщал през целия си живот, но...

— Какво „но“?

Някакво вътрешно раздвоение хвърляше сянка върху ъгловатото му лице. Доближи пръсти до бузата ѝ, задържа ръката си за миг, размисли и се отдръпна.

— Нямах работа в леглото ми!

— Аз пък искам да съм в него!

— И двамата не знаем какво вършим. Не съм спал четиридесет и осем часа. И ти си изтощена. Не трябва да си тук.

— Моля те! Нека остана! Не ме гони!

Той въздъхна тежко и отпусна глава на възглавницата.

— Не можем да се любим. Това е лудост! — засмя се горчиво. — Едва ли ще стане... Най-много в умората си да скальпим нещо набързо... Ти и аз? Ще бъде грешката на века!

— Няма да е грешка! Не може да бъде! Обич...

— Недей! — постави пръсти върху устните ѝ, за да я прекъсне. — Не знаеш какво говориш. Спри, Джен!

— Искам да остана с теб! Тук!

Хол милваше лицето ѝ. Ръката му почиваше върху рамото ѝ и тя усещаше усилието, с което сдържаше ласката си.

— Имаме време за всичко, Джен. Почивка, мила, това се иска сега. Сън. Нуждаем се от сън и почивка.

Искаше ѝ се да изкреци, че го желае, но думите ѝ заседнаха в гърлото. Срамуваше се от себе си. Просто той бе зверски уморен и се нуждаеше от човешка топлина. Досега това не ѝ бе хрумвало. Но докато Хол не я изгони, нямаше да се отдели от него на никаква цена. Отново се сгуши до него, притиснала буза върху широките му гърди. Не беше спал толкова време. Тежката работа и големите неприятности през последните четиридесет и осем часа си казваха думата.

Мускулите му се отпуснаха. Най-после сънят излезе победител. От време на време ръцете му потръпваха. Тя не смееше да мръдне.

Сякаш и в съня си продължаваше да се бори с нещо. Джен въздъхна, изнемощяла от дългата нощна работа и преживяванията си. Накрая заспа.

Събуди се в неговото легло, приятно затоплена и отмаляла. Все още беше облечена в белия му халат. Косата ѝ се разстиляше като златно покривало върху възглавницата. Припомни си дланите му, горещи и внимателни. Като че ли още се плъзгаха по тялото ѝ. Погледна към мястото му в леглото и откри, че е празно. Стана ѝ неприятно. Беше я оставил сама. Погледна часовника. Десет сутринта. Тишина изпълваше целия апартамент. Чудеше се какво се бе случило и къде ли бе отишъл. Несъзнателно придърпа възглавницата и се облегна на нея. Прииска ѝ се да бе до нея, да погледне надолу и да види лицето му с дълбоки тъмни сенки под очите.

Отчаяно си мислеше, че го обича и че му го е казала. Влезе в леглото му миналата нощ, без да задава въпроси. Беше готова да направи всичко за него и той го знаеше. Но между тях не се случи много. Всъщност нищо. Хол само я прегръщаше, целуваше я... И толкова. Отдръпна се в последния миг и тя разбираше защо. Призна, че го обича, и то неведнъж, а три пъти. Джен плътно се загърна с халата. Бузите ѝ горяха от срам, че бе разкрила чувствата си. Той явно не желаше сериозна връзка. Опитваше се да предпази и двамата от собствената ѝ глупост. Не ѝ каза, че я обича. Просто я харесваше и когато утрото дойде, тихомълком я напусна.

Почувствала се самотна и покрусена, тя отиде в апартамента на Кинън. Облече се, среса се и сплете косата си. Обади се на „Сентинел“ да предаде репортажа. Връзката беше лоша и момчето, на което попадна непрекъснато я караше да повтаря думите. Накрая Джен затвори, като се надяваше да е разбрал значението на материала. Миналата нощ научи нещо много важно за китовите. Сега животните можеха да се придвижват сами, като плуват към светлината и познатите звуци. Вече имаха двоен шанс да получат свобода. Не голям, но все пак по-добре от нищо.

Сви рамене. Трябваше да намери Хол и да му обясни, че случилото се през миналата нощ бе една грешка. Ако той чувстваше любовта ѝ като бreme, щеше да го свали от плещите му. Все още си спомняше прегръдката му. Изпълваше я копнеж по неговите длани и устни. Обичаше го, а трябваше да го убеждава, че е било грешка...

В момента, в който стигна до трапезарията, разбра, че нещо не е наред. Двама мъже излетяха от вратата почти на бегом. Единият от тях, телевизионен оператор, връхлетя върху ѝ и почти изтърва камерата си.

— Какво става? — изкрещя Джен, като се хвана за рамото.

— Извинявай, русокоске! — подхвърли през рамо вторият оператор. — Имаме шанс да заснемем нещо страхотно в Прудхое.

— Какво е станало? — извика след тях, но никой не се обърна.

Влезе бързо в столовата. Беше претъпкана. Явно тълпата се бе изсипала със сутрешния полет. Потърси Били, ала не можа да го открие. Видя само Финигън, репортера от Сан Франсиско, и се упъти към него.

— Какво се е случило?

Финигън седеше на масата и отпиваше кафе от чашата, като си записваше нещо в една тетрадка.

— Я виж ти, кой бил тук? — вдигна поглед. Идваш много късно тази сутрин. Къде беше? Или предпочиташ да не казваш?

Съсухреното му лице се сгърчи в нещо като усмивка и веждите му се повдигнаха въпросително. Изплашена си помисли, че той знае за Хол и нощта в неговия апартамент. Това означаваше, че и Дагобърт ще научи, ако вече не го бе разбрал.

— Нещо се е случило! Какво? — опита се да отклони въпроса.

— Защо да ти казвам? — сви рамене той. — Всъщност, защо не? Предадох моя репортаж преди два часа, докато ти се излежаваше в леглото си. Или в нечие друго?

Едва се въздържа да не му перне яка плесница.

— Кажи ми, какво става? — настоя тя.

— Изглежда, че твоето гадже ще трябва самичко да докара китовете до открито море! — Финигън огледа с безучастен поглед бъркотията в залата. — Баржата на „Малабар“ гори.

— Какво? — не повярва на ушите си Джен.

— Между другото, твоята китова история става все по-скъпа, сладурче. Ако не потушат скоро пожара, ледоразбивачът ще отиде на дъното. Милиони долари отиват на вятъра. Всичко заради две животни, които не са поели навреме на юг... — Тръгна да излиза, но тя го хвана за ръкава.

— Има ли пострадали?

— Няма — разсмя се той кисело. — Толкова по-зле. Щеше да излезе отличен репортаж. Сега само баржата отива на кино. Аха-аха да събори хеликоптера за два милиона долара. И нищо! Жалко! Щеше да бъде чудесен сюжет!

— Къде е Хол Бейли? — не го пускаше Джен.

— Вън на леда, сладурано. Постави го в дяволско положение. Събира доброволци. Но дали ще успеят да се преборят? Съмнявам се. Китовете няма да се измъкнат. За тях лошо, но тогава се прибираме у дома. И ти също.

— Знаеш ли какво си ти, Финигън? — дръпна се като ужилена.

— Аз съм репортер — запали цигара той. — А ти едно богато момиченце, което започна тази история за собствено удоволствие. Това струва на „Малабар“ и на дядо ти кръгъл милион. Бреговата охрана щеше да загуби два. Обърна базата и града с главата надолу. Обърка живота на много хора, включително и моя. Но хич не ти пука! Ти си играеш!

— Не си играя! — изскърца със зъби.

— Нима? — всмукна жадно от цигарата си Финигън. — Игра, игра и пак игра. Едното гадже те заряза, но ти си намери друго. Използваш Бейли, също както и влиянието на дядо си, само и само историята да продължава. Добре! Сега любимото ти момче е на леда. Надявам се, че това няма да му струва живота.

Финигън се отдалечи, изкривил лице в доволна гримаса. Джен го гледаше с убийствен поглед. Някой я побутна по рамото. Обърна се и видя чернобрадия метеоролог Келпингтън.

— Келпингтън, вярно ли е? Баржата горяла?

— Вярно е... — Лицето му бе по-недружелюбно от всякога. — И очакваме поредица от бури. Търсиха те на моя телефон. Той е служебен и не искам лични разговори, но...

— Заведи ме! — тръсна глава тя. Неодобрението на Келпингтън бе последната ѝ грижа. Вкара я в една тясна стая и я остави сама.

— Ало? — Подозренията ѝ се потвърдиха. От другия край на жицата се разнесе разяреният глас на Дагобърт.

— Къде се губиш? Финигън каза, че си прекарала нощта в апартамента на Бейли! Така ли е? Забранявам! Чува ли?

— Работихме навън до четири сутринта! Заспала съм там. Това е всичко. Нищо не е станало!

— Само да разбера, че те е докоснал и ще се прости с кариерата си! Чуваш ли ме? Никога няма да си намери работа! Лично ще се погрижа за това!

— Нищо не е станало — продължи да се защитава Джен.

— Отгледах те, за да бъдеш принцеса! Няма да се погубваш заради един... Един мошеник, който се вре сред водорасли.

— Кинън се вре! — парира веднага.

— Кинън е наследник на четиридесет милиона долара. Може да си позволи каквото ще, но във всеки случай е идиот! Бейли не е подходящ за теб! Той ме ядосва. А сега те използва и теб. Само да те е докоснал! Ще го у-ни-що-жа! Разбра ли?

— Разбрах...

— Харесва ли ти начина, по който се развива твоята история? — попита Дагобърт. — Доволна ли си, а?

— Не, Дагобърт, не съм. Чух, че баржата се е запалила.

— Трябва да се радваме, че не унищожи и хеликоптера — изхриптя той. — „Малабар“ трябваше да плаща и него. Сега как смятате да освободите тези угоени китове?

— Мъжете се опитват да ги накарат сами да сторят това...

— Никога няма да го направят! Очаква се влошаване на времето. Ще се изтощят до смърт и няма да им остават сили.

— Трябва да опитат! — Сълзи опариха очите ѝ.

— Да опитат, да опитат! Истинските мъже никога не опитват, а го правят. Ако искаш да спасиш китовете, помоли мен!

— И как ще ги спасиш? — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Баржата гори, Дагобърт! Сега си безпомощен, като всички оставали. Хората тук са единствената надежда.

— Не съм бил никога безпомощен! Помоли ме за помощ! Само ме помоли!

— Не можеш да направиш нищо.

— Плачеш ли? Ана-Дженифър, ти плачеш? Сигурно се чувстваш зле? Ела си при дядо. Той ще оправи всичко, както винаги. Дядо те обича най-много... — Гласът му беше тих и ласкав. Такъв, какъвто го помнеше в добрите стари времена.

— Извинявай, Дагобърт. Сега не мога да говоря. Излизам...

— Отиваш при него? Джен, скъпа, недей! Повярвай ми! Нищо няма да се получи. Дватама сте толкова различни. Парите ви разделят. Той те използва и те мрази едновременно. Мъж като него не може да те притежава. Ти също не можеш да го имаш. Той отрича всичко, на което ти си олицетворение.

Тежестта в гърдите ѝ стана непоносима. Дагобърт с неговия животински инстинкт удари в най-болезнената точка.

— Аз изобщо не го интересувам, Дагобърт. Той признава само работата си и Аляска. А ме мрази заради това, което смяташ да правиш в залива Бристол Бей.

— Бристол Бей? Той знае за моите сондажи в Бристол Бей? Той е... Той е... Слушай внимателно!

— Дагобърт! Не мога повече. Съжалявам за баржата. Дочуване.

За първи път в живота си разговора прекъсна тя. Изведнъж ѝ се прииска никога повече да не бъде репортер. Дори не знаеше какво иска. Мечтаеше за прегръдката на Хол. Но той се отдръпна в момента, в който му каза, че го обича. Не го обвиняваше. Всичко, което Дагобърт каза, беше много вярно. Мъж като Хол не можеше да обича жена като нея. Невъзможно! Целият ѝ живот бе невъзможен. После ядосано си помисли, че е време да престане със самосъжаленията. Ако не довършеше започнатото, може би никога през живота си нямаше да има възможността да завърши нещо. Реши, че трябва да се стегне. Вдигна слушалката и набра номера на Били. Мястото ѝ беше до Хол. Навън. Върху леда.

Сцената там наподобяваше лудница. Хол и Уорън Типана ръководеха групата ескимоси. Пробиваха нови дупки в леда. Ръмженето на моторните резачки изпълваше въздуха. Ледът, някога чист и прозрачен, сега беше обезобразен от следите на десетки превозни средства. Над главите на всички кръжеше хеликоптер. Огромен брой представители на още по-голям брой агенции се щураха наоколо като обезумели. Джен и Били наблюдаваха това през стъклата на паркирания джип.

— Исусе! — прошепна Били. — Китовете изглеждат ужасно...

Тя се загледа в създанията с нарастваща загриженост. Бяха поизтощени от когато и да било. Стълбовете от въздух и водни пръски не

се издигаха вече така високо. Непривичната врява около тях ги дразнеше. Потърси Хол в тълпата и сърцето ѝ подскочи, когато го видя. Работеха рамо до рамо с Уорън Типана. На лицето му бе изписано огромно напрежение.

— Отивам да помагам — обади се Били. — Сега само от нас зависи дали ще ги спасим. Няма на кого да разчитаме.

— Били, нека и аз да помогна!

— Не. По-добре накарайте Хол да си почине. Той има нужда!

Изскочи от джипа и Джен го проследи с поглед как се отправя към групата мъже, борещи се да отворят нова дупка за дишане. Хол изглеждаше зверски уморен. По всичко личеше, че бе решил да работи, докато падне. Тя слезе от джипа и започна да пробива път през тълпата към него.

— Откога си тук? — сложи Джен ръка на рамото.

Беше единадесет часа и на юг слънцето се издигана една ръка разстояние от хоризонта.

— От няколко часа... — Той избърса челото си.

— Колко работи вчера?

— Не знам. Шестнадесет или седемнадесет?

— А онзи ден? — попита и ръката ѝ стисна неговата.

— Малко повече, може би. Виж, трябва да работя. Баржата гори, Джен. Опитваме се да ги измъкнем.

— Хол, почини си! — настоя решително. — Моля те! Били ще те замести за малко. Донесохме кафе. В джипа е.

Погледна я в очите и видя неприкритото ѝ безпокойство.

— Добре! — отсече за нейна изненада. — Пет минути.

Качиха се в джипа и я остави да му сипе от кафето. Облегна се назад и отпи голяма глътка.

— Съжалявам за баржата и се радвам, че няма пострадали.

— Никога не съм се надявал на нея... — Взираше се в тълпата от хора, които щъкаха безцелно. — Дори да я бяха изкарали от Прудное Бей, хеликоптерът едва ли щеше да я помръдне.

— Какво става с ледения хребет? — постави тя ръка върху неговата и той не се възпротиви.

— Непрекъснато нараства. Става все по-широк и по-дебел. Ще трябва да опитаме с брадви. Китовете все повече изнемощават. Ако не излязат в открито море, им давам четири дни, най-много — пет. — За

момент настъпи тишина. — Екипът е много добър. Това са железни мъже в буквалния смисъл. Отвориха четири нови дупки. За три часа приближиха китовете до морето с толкова, за колкото на „Малабар“ щяха да трябват двадесет и четири. Но и това не е достатъчно! — Взе ръката ѝ и леко я стисна в своята загрубяла от студа твърда длан. — Може и да не се справим, но направихме всичко, което можахме.

— Зная — пръстите ѝ се преплетоха с неговите.

— Това... — посочи тъмните фигури, които се мотаеха безцелно, — това е неконтролируемо. Целият свят мисли, че е някаква приказка с щастлив край. Едва ли е така. Много хора ще останат разочаровани и ми е жал за тях. — Той помълча. — Онова, което стана между нас... снощи, никога няма да се повтори. Умората просто размъти съзнанието ни.

— Глупостта извърших аз — прошепна тя горчиво.

— Аз... — опита се да погледне в очите ѝ. — Мислех за нас. За теб и мен. Не ми беше необходимо много време да разбера, че няма да се получи. Ти също добре го знаеш. Сякаш сме от различни краища на света... — Джен захапа долната си устна. Знаеше какво иска да каже. Корпорацията Мартинсън стоеше зад всичко, което той мразеше. Тя беше възпитаница на неговия враг и носеше традициите му.

Кимна в знак, че го е разбрала.

— Пристига мой приятел от отдела за защита на природната среда... — Хол отпусна ръка зад седалката. — Ще го взема при мен. В хотела са вече по четирима в стая. Ще се наложи да настаня няколко жени в твоя апартамент. Така че нямаме голям шанс да останем насаме, докато тази история не приключи. — Сърцето ѝ замря. След четири-пет дни всичко щеше да свърши по един или друг начин и сега той си вземаше сбогом. — Един ден ще станеш много богата жена... Само понякога си спомняй за един биолог... далеч в Арктика, в Тихия океан или някъде другаде, който... — отново замлъкна, неспособен да намери думи. — Който ти желае всичко най-хубаво.

В гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Снощи наговорих куп глупости. Не съм влагала нищо в тях.

— Смятай, че съм го забравил...

— Мислиш ли, че са обречени... китовете? Ама честно?

— Задава се нова вихрушка... — Очите му бяха непроницаеми, както преди. — Нуждаем се единствено от ледоразбивач, но няма

откъде да го намерим.

По бузите ѝ се стичаха сълзи и не можеше да ги спре.

— Джен! Правя каквото мога, за да ги спася. Нищо не мога да ти обещавам, защото не съм сигурен в успеха.

Видя как малкият кит изплува и показва муцуната си с явни белези на премръзване. Знаеше, че Хол казва истината. Веднъж решил да ги спаси, щеше да умре, но да удържи на думата си.

— Излизам! — Той стана и остави празната чаша на поставката. — Виж, не те прецених правилно и често ти развалях настроението. Искам да ти кажа, че не си лошо момиче. Във всеки случай си много особена.

За нейно най-голямо учудване, след тези думи Хол се наведе и я целуна. Беше кратка, почти братска целувка и тя едва я усети. Преди да осъзнае какво става, той изскочи навън. Загледа се след него, притиснала с пръсти устните си. Най-после разбра. Това беше прощална целувка.

През нощта връхлетя нова буря. Хол и мъжете от Ултура работиха почти до сутринта. Уорън Типана припадна от изтощение. Заведоха го на лекар в Ултура, който препоръча най-малко една седмица почивка.

Сега Джен делеше апартамента с една жена. Усети как Хол се прибира в пет сутринта, а по обяд се върна отново на леда. През това време бурята продължаваше. Никой от репортерите не дръзваше да си покаже носа навън. И тя, както всички останали, чакаше, наливайки се с кафе. Нямахше нищо ново за съобщаване. Заглавията бяха едни и същи: „Самоотвержените ескимоси“. „Времето е малко“, „Китовете губят сили“.

Хол се върна следобед да поспи преди нощната работа. Но имаше да отговаря на много въпроси и телефонни обаждания. Трябваше да вземе неотложни решения. Работният му ден завърши с внезапна пресконференция във фойето. Джен се изплаши от изнурения му вид. Почти цялата нощ прекара на леда. На сутринта бурята се усили. Джен подкупи начумерения Арнълд да я закара до мястото, където работеха. Едва се виждаше през пелената от сняг.

Мъжете ѝ изглеждаха като сиви сенки. Щом я разпозна, Хол захвърли моторната резачка и се запъти към нея.

— Какво правиш тук? Връщай се в базата, Джен!

Беше се навела, за да устои на шибациите струи сняг. Видът му я накара да забрави болезнения студ и я изпълни с тревога. Парката и обувките му бяха сковани от ледена кора. Веждите и дори клепачите му бяха побелели.

— Хол... — думите заседнаха в гърлото ѝ. — О, Хол!

— Джени! Времето тече! Връщай се! Нямам и минута свободна!

Китовете се появиха в близката дупка! Видът им я изплаши почти толкова, колкото и този на Хол. Малкият изглеждаше странно избелял. Муцуната му беше посивяла от измръзването. Големият също изглеждаше по-зле от всякога. Тя се опита да види колко остава до откритото море. Изведнъж осъзна, че няма да успеят, освен ако не се случи чудо.

— Хол, трябва да си починеш!

— Джени! Скъпа! Не можем да почиваме. Ако не преминем хребета до утре вечер, изобщо няма да успеем!

— Ти дори не знаеш дали ще се справите. Просто ще умреш за едното нищо. Може да е безнадеждно.

Хвана я за ръката и се взря в очите ѝ.

— Какво ще помисли светът за Ултима и за нейните хора, ако се откажем? Единствена ти ще разбереш. Връщай се, Джени! — кимна настоятелно с глава и тръгна към другите.

Тя се загледа в неясните фигури и буцата в гърлото ѝ се уголеми. Обърна им гръб и се качи в камиона.

Тази вечер Джен не можа да хапне нищо. Седеше самотна в апартамента и мислеше за мъжете, които продължаваха да се борят при нечовешки условия за една загубена кауза. Телефонът иззвъня. Не бяха се чували с Дагобърт от два дни и си помисли, че е той. Наистина беше.

— Май Бейли няма да успее! — изстреля със задоволство.

— Да се подиграваш ли се обади?

— Не. Обаждам се, за да се върнеш. Стягай си багажа!

— Дагобърт, писна ми от твоите игри! Няма да мръдна оттук, докато всичко не свърши!

— Наистина ли? — престори се на изненадан. — А ако с тръгването си спасиш твоите скъпоценни китове?

— Какво искаш да кажеш? Баржата изгоря. Всичко е загубено.

— Очевидно няма да стане по този начин. Не-е-е... Аз говоря за истинска помощ. Какво ще кажеш, ако там дойде... руски ледоразбивач? — Джен се смрази, Дагобърт мълчеше, за да може тя да осъзнае по-добре думите му. — Какво ще кажеш... — продължи лукаво старецът, — ако веднага пристигне руски ледоразбивач? Няколко телефонни обаждания и правителството ще даде разрешение за влизането му в наши води, без период на изчакване. До утре сутринта ще е там. Какво ще кажеш за това? А, госпожице?

Джен въздъхна тежко. Помисли за китовете. В прегръдката на бурята силите им се изчерпваха. Помисли за мъжете, които се бореха с леда и виелицата. Спомни си за Хол, изтощен от безсъние и студ. Това бе чудото, което трябваше да се случи!

— Можеш ли да го направиш? — чу прегракналия си глас.

За миг Дагобърт остави тишината да говори.

— Мога! Не обещавам, че ще свърши работа, но мога да го докарам. Само ме помоли! Просто кажи, че ме молиш! — Джен реши, че вече спокойно може да го помоли за помощ. Той беше единствената надежда за китовете. Хол не искаше да я вижда повече тук. А тя бе намразила репортерската професия. — Не искам да се мотаеш край Бейли! — Дагобърт бе взел мълчанието ѝ за съпротива. — Той не ти подхожда! Настройва те против мен, но аз съм готов да му компенсирам заминаването ти. Подарък за довиждане.

— Прощален подарък?

— Ела си вкъщи и не само ще изпратя ледоразбивач. Няма да започна сондажите в Бристол Бей. Какво ще кажеш? Как мислиш? Кое ще избере Бейли? Тебе, дете никога няма да те направи щастлива, или това, че ще се откажа от Бристол Бей? А?

— Няма да започнеш работа в Бристол Бей? Няма да правиш сондажи там? Ще то оставиш непокътнат?

— Да, мила. Само ме помоли!

Джен пое дълбоко въздух. Беше зашеметена. Връхлетя я споменът за сенките на мъжете върху леда. Видя и Хол, залитащ от

изтощение. Ако той беше изправен пред този избор, знаеше много добре какво щеше да бъде решението му. Заливът да запази естествената си красота!

— Е? — попита Дагобърт.

— Моля те — промълви с отпаднал глас. — Моля те, направи го. Нека бъде както ти искаш...

Дядо ѝ отново спечели. Но и Хол печелеше. Китовете също. А Бристол Бей щеше да остане девствен.

— Смятай го за направено! — дочу доволния глас на Дагобърт. — Наеми самолет и се връщай вкъщи веднага щом бурята спре! Остави бележка на Бейли. Кажи му, че си отегчена да бъдеш репортер и че за теб семейството е всичко. По-добре не му казвай за уговорката ни. Това са семейни работи. Джен! Правя всичко за твое добро и защото те обичам.

— Знам — отвърна тя, заслушана във воя на вятъра отвън.

Затвори телефона и дълго стоя загледана в празното пространство. След някое време стана и механично започна да си събира багажа. Написа къса бележка на Хол и я пхна под вратата му.

„Реших да се върна. Омръзна ми да си играя на репортер. Благодаря ти, въпреки всичко. Желая ти успех.“

Джен

Тя, която мечтаеше да направи кариера като журналистка, сега се изразяваше с клишета в телеграфен стил. Всичко ѝ бе опротивяло. Извика такси. Предпочиташе да чака на летището, отколкото в базата. Знаеше, че повече няма да види Хол и китовете, Били, Уорън и начумерения Арнълд. Едва ли щеше да зърне отново безкрайните арктически пейзажи, базата в Ултима и магията на северното сияние. Връщаше се вкъщи, но нищо нямаше да бъде както едно време. Нищо!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джен си тръгна.

На следващия ден руският ледоразбивач пристигна навреме, както бе обещал Дагобърт. Започна да прокарва път през ледения хребет, като скърцаше и стенеше, докато накрая проходът се отвори.

Животните отплуваха в открито море, а хората крещяха и им махаха от леда. Провъзгласиха за герой Дагобърт, който беше уредил всичко. Той точно това искаше. Всяко бюро, агенция или организация, участвали в спасяването, получиха своя дял от рекламата. Няколко души споменаха имената на Хол и ескимосите, борили се да запазят живота на китовите, докато властта и привилегиите свършат своето. „Анкоридж Дейли Нюз“ отбеляза бегло, че ескимосите са могли да освободят китовите и без помощта на ледоразбивача, но никой не обърна внимание. Историята за руснаците, помогнали за спасяването на бедните животни заедно със стария американски петролен магнат, имаше много по-голям успех.

Веднага след това Дагобърт и Джен заминаха за Средиземно море. За почивка и възстановяване, както обяви той. От Кан направи второ публично изявление. Официално се отказа от сондажите в Бристол Бей.

— Аз съм стар човек — заяви пред пресата. — Време е да върна нещо на тази земя, дала ми толкова много. Никога не съм се чувствал така доволен, както при спасяването на горките животни. Отсега нататък възнамерявам да направя корпорацията „Мартинсън“ модел за цялата петролна индустрия.

Изявлението, дошло веднага след историята с китовите, му донесе безценна популярност.

Джен се върна и Дагобърт имаше своето момиче единствено за себе си. Само че не беше същото. Бе като един красив призрак. Тежеше му, че се усмихва рядко. Вече не се караше с него. Подчиняваше се безпрекословно. Грижите на стареца към нея нараснаха, но това не я направи щастлива. Дори не можеше да се преструва. Обичаше го,

въпреки всичко, ала се чувстваше неуютно под неговото крило. Тя знаеше, че дядо ѝ бе планирал всеки ден от почивката им така, че да се изтрият спомените от Аляска. Изнамери отнякъде един неженен принц да ѝ показва нощните локали на Монте Карло. Шляещият се президентски племенник я заведе на разходка с яхта до Антибите, но това не я впечатли. Мислеше единствено за мъжа, останал някъде далеч в Аляска, и направо не ѝ се живееше.

Една вечер старецът дойде при нея. Джен стоеше на широкия балкон в апартамента им в Сан Тропе. Носеше дълга черна вечерна рокля. Дагобърт бе платил луди пари за нея. Надяваше се да ѝ подобри настроението, но не можа. Приличаше на тъжно дете, облякло дрехите на майка си. Гледаше закотвените в залива яхти, но в мислите ѝ беше друго море, друг бряг и друг климат. Място, където слабият и малодушен човек не можеше да оцелее. Дочу стъпките на дядо си и опита да скалъпи усмивка. Той се приближи до нея и се вгледа в морето, окъпано от лунна светлина. Лицето му бе уморено.

— Ясно. Какво искаш? — попита с отпаднал глас.

— Искам да се върнем вкъщи — отрони накрая Джен.

— Добре! — изръмжа Дагобърт. — Друго какво? Кажи ми и веднага ще го уредя. Искаш ли да се върнеш във вестника? Ще говоря с Фърд. Ще направя всичко, което поискаш.

— Ти се оказа прав — поклати глава тя и продължи да се взира в морето. — Не искам да бъда репортер. Не искам само да описвам събитията, а да ги променям. Да отговарям на удара с удар. Чувствам се безполезна. Мисля да продължа да уча.

— Да учиш ли? — погледна я удивен. — Искаш да продължиш да учиш? Добре! Прави каквото искаш, само се усмихни!

— Искам да разбера повече за природата... В Аляска започнах да мисля по друг начин. Нали обеща да направиш компанията образец в опазването на околната среда?

— Добре, добре! Мога да започна още утре, мога и да се откажа. Ако искаш, ще купя на всяка риба по един шоколад!

— Нямам предвид това, Дагобърт! — Погледите им се срещнаха. — Не желая да прекарам живота си в пилеене на парите ти! Искам с нещо да променя света и да го направя по-добър.

— Нали ти казах, че съм съгласен на всичко? — махна нетърпеливо с ръка.

Джен кимна. Настъпи напрегната тишина.

— Още нещо. Моля те, не се обиждай! Когато се върнем, искам да остана за малко сама. Ще отида на вилата в Биг Сюр за известно време. Трябва да премисля нещата. Извинявай. Уморих се. Отивам да си легна.

Обърна се да си върви, но думите му я спряха.

— Всичко е заради онзи мъж, нали? Решила си, че си влюбена в него? Не си! Ти си много млада и това е една ученическа любов! Ще я забравиш! — Джен го гледаше втренчено. — Между другото — продължи Дагобърт и в думите му се прокрадва раздражение, — той не те обича. Иначе щеше да тръгне след теб. Каза ли ти, че те обича? Поне една дума?

— Не — отрони тихо.

Беше се върнала от Аляска преди четири седмици. Препращаха от Щатите цялата ѝ поща. Нямаше нищо. Хол не се чуваше никакъв. Очевидно не се интересуваше от нея. Явно искаше по-бързо да забрави богатото и разглежено момиче.

— Мисля, че така е по-добре и за теб! В противен случай бих те накарал да го извикаш. Мога да го докарам на минутата. Ще му осигуря положение и астрономическа заплата. Но трябва да знаеш, Джен! Хич не го е еня за теб!

— Не можеш да го купиш! — За първи път прояви някакво чувство, нещо непознато от седмици. — Мислех, че вече си го разбрал. Мен купи, а не него! Никой не може да го купи!

— Не съм те купувал! — възрази Дагобърт. — Това беше споразумение, честно и почтено. Забърка се в каша, както само ти можеш, и трябваше да те изваждам. Спасих онези загубени китове и се захлех да не закачам Бристол Бей. Изпълних каквото се искаше от мен. Не съм те купувал!

Дженифър го изглежда така, сякаш го виждаше за първи път. Изведнъж ѝ се стори състарен и смален. Не ѝ даде сърце да се скара с него. Освен това беше прав. Изпълни своята част от споразумението, а тя само се съгласи да се върне у дома.

— Както кажеш...

— Джен, Джен! — поклати глава дядо ѝ. — Не е подходящ за теб. Не е твой тип. Двамата с него...

— Знам — кимна механично и му обърна гръб. — Нека не говорим за това. Лека нощ, Дагобърт. Приятни сънища.

— Ще те направя щастлива, млада госпожице! — се носеше след нея. — Независимо дали го искаш или не. Ще те науча да го живееш този живот!

Джен се радваше, че отново бе в Калифорния. Прекара вече седмица самичка във вилата на Дагобърт в Бит Сюр. Той не искаше да я оставя, но тя настоя. Обеща да се пази. Зелените планини и замайващите погледа скали бяха неподвластни на времето. Залезите в океана и разбиващите се вълни й създаваха усещане за вечност. Джен се разхождаше по каменистия бряг сутрин и вечер, като се опитваше да подреди мислите си.

Беше хладна петъчна вечер. Тя вървеше по белия пясък, пъхвала ръце в джобовете, и носеше в ръка обувките си. Вълните биеха в брега като огромно сърце. Знаеше, че е време да се връща у дома, в Сан Франциско. Трябваше да се заеме с живота си. Вече не съжаляваше за миналото, но онова, което каза на Дагобърт, бе самата истина. Аляска я промени. Сега трябваше да допринесе за превръщането на корпорацията Мартинсън в защитник на природната среда. Всичко трябваше да се промени. Вятърът се усили леко и виолетови облаци, първите предвестници на нощта, затанцуваха в потъмнялото небе. Бледата месечина увисна над океана и внезапно й напомни за северното сияние. Споменът бе толкова ясен и жив, че я заболя. Спря и се загледа в гребените на прииждащите вълни. Осъзна, че Аляска нямаше вина за промяната в нея. Стори го Хол. Показа й света в различна светлина, по-сериозен и по-тревожен. Научи я на смелост и всеотдайност. Накара я да желае, и да усети болката от загубата.

Сълзи опариха очите ѝ. Дагобърт беше прав. Хол не я обичаше. В противен случай щеше да се обади, да пише или да дойде при нея. Но той не направи нищо. Изведнъж си представи, че идва за нея. Желанието и бе така силно, че чак и се зави свят. Почти ѝ се привидя как Хол сякаш изскочи от сянката на скалите. Стройна фигура, която се насочи решително към нея.

Видението бе толкова истинско, че я изплаши.

Ядосана си помисли, че това е направо чудовищно! Толкова да обича един мъж, че да халюцинира! Продължаваше да го вижда как крачи право към нея, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке. Цялата изстина. Не беше илюзия! Без да разсъждава повече, се затича към него. Изведнъж се поколеба. Та тя не знаеше за какво идва тук...

Спря на няколко крачки от Хол и впери поглед в познатите студени сини очи. Думите, които му бе казвала толкова пъти наум, изчезнаха. Хиляди пъти си бе представяла тази среща. Мъгла забули съзнанието ѝ.

Той стоеше с гръб към малкия залив. Зад него вълните се разбиваха в скалите. Носеше избелели джинси и кафяво кожено яке. Лицето му бе помургавяло от слънцето и арктическият вятър. В него имаше нещо диво, което подходеше само на недокоснатите от човешка ръка пространства в света. Най-после Джен успя да си поеме дъх.

— Аз... — заекна и не можа да довърши. Стоеше и го гледаше.

Хол пристъпи напред и се спря. Сякаш ги разделяха стотици бариери. Хаосът, развилнял се в Ултура, и всички неприятности, свързани с него. Могъществото на корпорацията Мартинсън и интригите на Дагобърт.

Поиска да го докосне, но не можа. Стори ѝ се прекрасен, слаб и строен, с бронзово лице. От погледа му струеше същата сила, която караше другите да му се подчиняват.

— Защо си тук?

— За теб... Дойдох да ти благодаря.

— За какво?

— Кинън ми каза, че ти си причината дядо ти да се откаже от Бристол Бей. Те са много близки, както знаеш.

— Знам — отговори, без да го поглежда.

— Джен, Джени... Погледни ме! Кинън ми каза, че дядо ти те е принудил да се върнеш къщи. Имало е някаква уговорка помежду ви. Затова е изпратил ледоразбивача. Вярно ли е?

— Няма значение... — Все още не можеше да се реши да го погледне. — Да си чувал нещо за китове след това?

— Не. Не им сложихме радиопредаватели. Бяха толкова изтощени, че не исках да ги използвам.

— О! — Гърлото ѝ пресъхна и не успя да довърши.

— Трябва да ми кажеш — продължаваше да настоява той. — Опитваше се да бъдеш независима, нали? Главно за това дойде в Ултима? Защо не ми каза?

— Това е моя лична работа...

— По дяволите! Джени! Защо не ми вярваш? Защо изчезна по този начин, без дори да ми кажеш довиждане?

Джен вдигна поглед и очите им се срещнаха.

— Ние си казахме довиждане. Не си ли спомняш? Ти поне ми каза. Не искаше да имаш нищо общо с мен. Каза, че сме толкова различни, сякаш идваме от различни краища на земята.

— Различни сме и наистина идваме от различни краища на земята... Аз искам всичко мое да бъде и твое. Всичко!

— Какво?

— Джени, имаше дни, когато те желяех по-силно от храната, от водата и въздуха. През онези нощи на леда единственото, което ме крепеше, бе любовта ми към теб. По-скоро бих умрял, отколкото да се откажа.

— Какво? — премига тя. — Какво?

— Казах, че сме различни. Обичам те! Когато ме остави, исках да изляза в мрака, на студа и никога да не се върна. Защо да се връщам? Тебе те нямаше. Помислих, че си се отегчила от мен. Богато момиче, което има всичко. Моментно увлечение, превърнало се в досада.

— Ти никога няма да ми омръзнеш! Дори за стотици живота!

Хол неусетно се беше приближил до нея и Джен не знаеше дали да пристъпи към него или не. Изведнъж се озова в прегръдките му, притисната толкова здраво, че никаква сила не можеше да я изтръгне оттам.

— Джени... — прошепна ѝ тихо. — Обичам те! Когато изчезна, слънцето се скри от небето. Ти ми каза, че ме обичаш, а аз като последния глупак се направих, че не чувам. Каза ми го, нали? Все още ли го мислиш?

— Да — промълви тя щастливо.

— Опитвах се да те прогоня — притисна я той още по-плътно. — Нищо, че сме толкова различни. Ще си паснем. Трябва! Животът ми е безсмислен без теб!

— Казах на дядо, че политиката на фирмата трябва да се промени. Ти ми помогна да го разбера. Сега ще ме научиш как.

— Ще те отведе далеч оттук... — погледна към океана Хол.

— Няма значение къде сме, щом се обичаме! Ако не сме заедно, ще умра!

— Когато си замина, направо полудях! Бях прекалено уморен, за да разсъждавам правилно. След това дядо ти си изигра големия коз и настана още по-голяма лудница. Чух, че си на Ривиерата в компанията на онзи плейбой, принца, и ми прилоша.

— Защо не ми се обади? Мислех, че не се интересуваш от мен.

— Не вярвах в любовта — отговори той. — Признавах само биологичните нужди и логиката. Не исках да призная какво чувствам, дори и на себе си. Но вече те нямаше и всеки спомен за теб ме пробуждаше като с нож. Когато Кинън ми каза какво е станало в действителност, разбрах какво съм загубил. Как съм могъл да те пъдя? Щях да разбия живота си! Дойдох за теб! Ще се омъжиш ли за мен?

— Кога? — Джен инстинктивно усети, че трябва да е сватба в ограничен кръг и колкото е възможно по-скоро. Нямаше да прилича на пищните тържества, за които непрекъснато пишеха във вестника на Фърд. Церемонията беше без значение. Важното бе да е непрестанно до Хол.

— Възможно най-скоро! Говорих с дядо ти, Джен. Нахълтах в дома ви в Сан Франциско. Търсих те. Казах му, че искам да се оженим и ако ти си съгласна, неговото мнение няма значение. Казах му още, че можем да бъдем врагове или приятеля и това зависи от него. Но ако каже „да“, ще направи добро на самия себе си. И да не се бърка.

— Ти си казал на Дагобърт да не се бърка? — засмя се тя недоверчив. — Все едно да кажеш на прилива да не идва!

— Джен, с него доста си поговорихме... Обясни ми къде да те намеря. Каза ми да те направя щастлива, защото той не е могъл. Накрая осъзнал, че единственият начин да те запази, е да те остави свободна. Поръча ми да ти предам, че можеш да правиш каквото поискаш. Отказва се от плановете си за теб.

— Той ли каза това? О, Хол!

— Хей, нали ти казах, че всичко ще е наред! Дядо ти го разбра. Има неща, които са по-силни и от него, например, любовта. Поне това е чувството, което изпитвам към теб, със сигурност! — Приближи

лице до нейното и я целуна дълго и страстно. — Ще трябва да се върнем за известно време в Ултима. Надявам се да нямаш нищо против. Много липсваш на Били. Хелена също иска да те види. След това можем да се върнем в Калифорния. Тук ми предлагат работа.

— Ще се радвам да се върна в Ултима. Искам да видя отново северното сияние. Да се люблювам на замръзналото море. Да посетя местата, където се мъчиха Големият и Малкият глупчо, там, където ти едва не умря от студ.

— Ние — поправи я и целуна отново. — Работихме здраво и го направихме заедно. По някакъв невероятен начин успяхме и целият свят се радваше на щастливия край. Но твоето заминаване почти ме уби.

— Никога повече няма да го правя!

— В Ултима е вече зима и слънцето залезе. Нашата първа брачна нощ ще продължи два месеца...

— Значи е много студено! — усмихна му се в отговор. — Ще трябва постоянно да ме топлиш!

— Ще те топля през целия си живот! — Хол още веднъж опита вкуса на устните ѝ. — Ще бъдеш топлена, желана и обичана!

Джен кимна щастлива и обви ръце около врата му.

Далеч в океана, някъде край Биг Сюр две туловища изплуваха на лунната светлина. Муцуните им с пресни белези от премръзване усетиха топлия полъх на вятъра. Поемаха и изпускаха въздуха с гигантски въздишки. Внезапно се гмурнаха и заплуваха към далечните хоризонти.

На брега Хол и Джен се целуваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.